

El Papa compleix el seu desig de peregrinar a Terra Santa

Del 20 al 26 de març, Joan Pau II ha peregrinat a Terra Santa. I ho ha fet amb un missatge molt clar de pau, reconciliació i diàleg interreligiós. Betlem i el camp de refugiats palestins de Deheisha han estat dos dels moments més emotius que ha viscut el Sant Pare. El seu viatge no ha tingut cap motivació política, sinó espiritual: «Estic fent aquesta peregrinació per commemorar el bimil·lenari del naixement de Crist», ha repetit el Pontífex en més d'una ocasió. Els cristians de Terra Santa s'han preparat per a aquest Jubileu amb un Sínode especial que ha durat cinc anys. El bisbe de Roma ha plantejat als cristians de Jordània i de tota Terra Santa, petita minoria en el món arabomusulmà i hebreu, que el seu futur es troba en «la unitat i en la solidaritat».

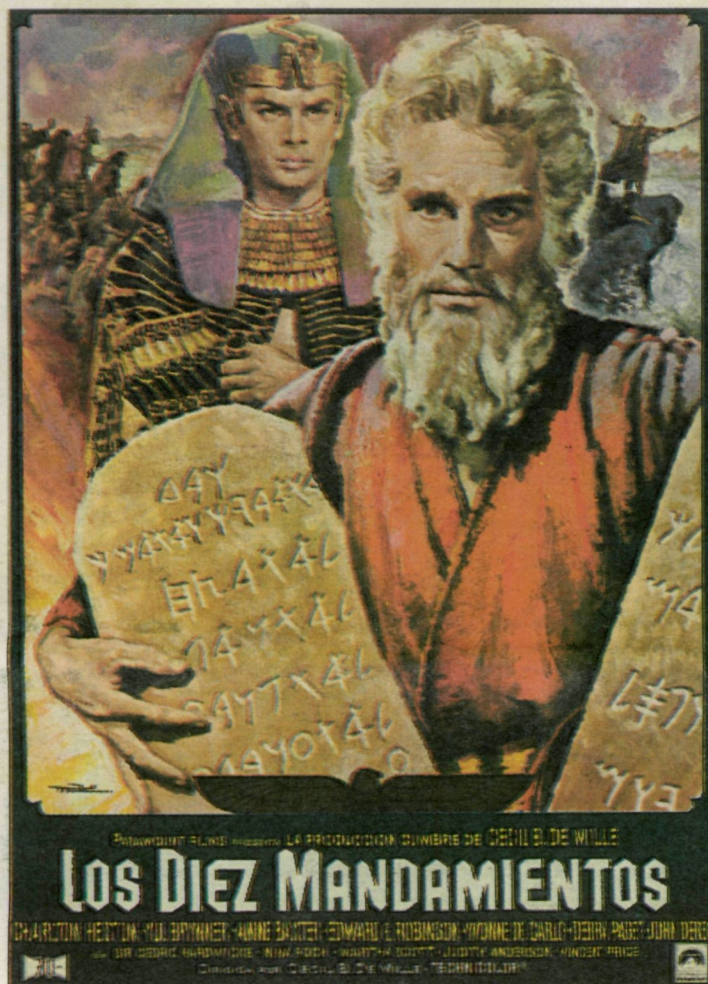
Pàg. 8

Exposició d'art litúrgic tortosí

Pàg. 20-21

El cinema, un lloc per a la fe

Cartell del mític film dirigit per Cecil B. De Mille el 1956.

Espiritualitat i setè art: cent anys d'una relació fructífera

Quan encara tenim molt present a les nostres retines les captivadores imatges corresponents al lliurament dels Oscar de Hollywood, oferim als nostres lectors un ampli reportatge sobre el vincle que ha mantingut el cinema, des del seu naixement el 1895, amb la fe. La vida de Jesús, diferents episodis de les Sagrades Escripures o les hagiografies han estat font d'inspiració per a nombrosos cineastes. Endinsar-se en el món de l'espiritualitat ha donat com a fruit algunes joies cinematogràfiques. Això no obstant, també hi ha l'altra cara de la moneda: aquelles pel·lícules que han tractat els símbols religiosos d'una manera irrespectuosa i banal, provocant com a conseqüència una gran polèmica entre la majoria dels catòlics en considerar-les blasfemes.

Ninfa Watt, directora del Departament de Cinema de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, afirma que «des del moment en què pot transmetre valors, el cinema pot ser un mitjà vàlid per humanitzar i evangelitzar». Per la seva banda, Enric Planas, director de la Filmoteca Vaticana, explica que «la llibertat de l'espectador depèn sempre de la formació. L'autèntica classificació moral d'una pel·lícula és la personal».

Pàg. 2, 3, 5, 6 i 7

La Trobada Europea de Joves de Taizé torna a Barcelona

La Comunitat de Taizé ha triat per tercera vegada la ciutat de Barcelona per acollir la Trobada Europea de Joves després de les experiències anteriors del 1979 i del 1985. Amb vistes a la seva organització, «arrelada sobretot a l'Església local», tres germans de Taizé han viatjat a Barcelona per encarregar-se dels preparatius preliminars de la trobada, que tindrà lloc des del 28 de desembre fins a l'1 de gener i en què es preveu la participació de fins a 50.000 joves provinents de tot Europa i d'arreu del món. «En l'elecció de Barcelona s'han sumat dues voluntats», ha manifestat Rosa Deulofeu, delegada de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat, «la del germà Roger, fundador de la comunitat, que tenia moltes ganes de fer la trobada a la nostra diòcesi, i la de l'Església de Barcelona».

Pàg. 17

El germà Roger, fundador de la Comunitat de Taizé.

Sumari

Pàg. 10	25è encontre del Comitè Catòlic Internacional Gitano
Pàg. 18	La multiculturalitat de l'Escola Vedruna-Àngels de Barcelona
Pàg. 22	Vic: cicle de conferències a Santa Maria de Corcó
Pàg. 23	Centenari de La Salle a Cambrils
Pàg. 30	La Sagrada Família acull els rectors de santuaris

Editorial

Jesucrist i els valors de l'Evangeli a la pantalla

El món audiovisual és un dels grans protagonistes del nostre temps. Sembla que tot hagi de passar pel so i per la imatge perquè tingui un cert impacte social. Els discursos freds, la lletra escrita sense il·lustracions, semblen quasi un vestigi del passat, quan encara no havia arribat la tècnica i la modernitat a la societat.

Vèiem a les darreres eleccions al Parlament espanyol com la tradicional enganxada de cartells havia passat a la història. El cartell hi era, però projectat normalment en una pantalla gegant plena de llum i de color. També hi havia la possibilitat de connectar-se amb els candidats absents a través d'Internet.

L'Església ha de ser ben conscient d'aquests canvis a l'hora de presentar el seu missatge o de fer catequesi. El contingut lògicament ha de ser sempre el mateix, però les formes de fer-ho arribar a la gent han d'estar a l'alçada del que les persones estan acostumades a rebre en aquest moment.

Es podria parlar amb amplitud de molts d'aquests temes, per veure com ha de ser la relació entre el món audiovisual i la predicació de l'Evangeli, però en aquest número de *Catalunya Cristiana* ens centrarem en un únic mitjà: el cinema.

Ens fixarem en aquesta forma de transmetre imatges i missatge que no és nova. Certament que el cinema té moltíssims anys d'història, però també és cert que ha evolucionat en gran manera. No tan sols ha passat del blanc i negre al color, i un color cada vegada més perfecte, sinó que també ha arribat el fenomen del cinema domèstic (els vídeos o els DVD), i unes xifres milionàries en ingressos dels actors i de les taquilles que fan posar els cabells de punta. Alguns actors i actrius s'han convertit en «semidéus», i reben una admiració i veneració que a vegades ratlla la bogeria.

De cinema vinculat a la religió, ja sigui bíblic, històric o èpic n'hi ha hagut sempre. Des dels

clàssics *Els déu manaments*, *Ben-Hur*... arribant als més moderns *La misión*, *Romero*... Tampoc no han faltat aquells que han volgut provocar l'escàndol i amb aquest omplir-se'n les butxaques a costa de films irreverents i ofensius vers la nostra fe.

La vida de Jesucrist, total o parcial, ha estat objecte de moltes pel·lícules, algunes són grans produccions cinematogràfiques amb previsió comercial i d'altres han estat pensades i realitzades amb una visió més catequètica i minoritària. La persona de Jesús és i serà sempre una font inesgotable d'inspiració per a molts directors de cinema, que des de diferents punts de vista volen donar la seva visió particular de qui ha marcat de forma tan decisiva la història de la humanitat.

L'Església en aquests moments en què el cinema és tan important té dos grans reptes importants:

- Fer una crítica seriosa, respectuosa i ferma al cinema del nostre temps. On hi trobem massa pel·lícules que inciten a la violència, al sexe pel sexe, o al menyspreu de molts valors morals, ètics i religiosos. L'Església no pot permetre que l'espectador cristià sigui passiu i s'empassi com si res tot el que se li pugui posar a la pantalla. Se li ha de donar uns criteris i unes orientacions, perquè el cinema sigui un complement positiu a la seva vida de cristià. Ja han quedat enrere els temps en què l'Església qualificava moralment per a tothom totes les pel·lícules, però és cert que diverses publicacions i entitats cristianes donen unes valoracions i crítiques a les cartelleres que poden fer molt de bé a un públic cristià moltes vegades una mica desorientat.

- Treballar perquè des de la mateixa Església, o bé a través de persones i productores de solvència es puguin realitzar films que siguin de qualitat, però alhora fidels i objectius amb el fet religiós, en els quals es puguin transmetre uns valors humans i àdhuc cristians als espectadors.

Sumari

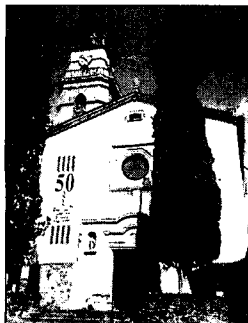
10

25è encontre del Comitè Catòlic Internacional Gitano

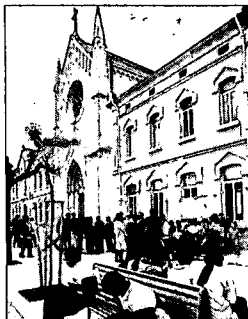
18

La multiculturalitat de l'Escola Vedruna-Àngels de Barcelona

22

Vic: cicle de conferències a Santa Maria de Corcó

23

Centenari de La Salle a Cambrils

30

La Sagrada Família acull els rectors de santuaris de Catalunya i Balears

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Llenguista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SESILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Ròigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.
 Resta d'Europa: 21.684 ptes.
 Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
 Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

L'empremta de Déu al cinema

■ Art i fe es donen la mà

Ja ha passat més d'un segle des que els germans Lumière van fer la primera projecció cinematogràfica pública. Des de llavors, el cinema ha esdevingut un dels mitjans culturals que més han influït en les idees i els comportaments de l'individu contemporani. La vida de Jesús, les històries bíbliques i un munt d'aspectes de l'àmbit

Des dels seus orígens, el cinema s'ha plantejat dur a terme una comesa tan ambiciosa com difícil: plasmar en imatges la vida i la mort de Jesús. Un projecte ambiciós pel repte de traslladar al cel·luloide la missió redemptora del Fill de Déu i difícil perquè ni les Sagrades Escrip- tures ni cap altre document escrit proporcionen dades precises sobre l'aspecte físic del Messies.

George Méliès, el primer gran mag dels trucs cinematogràfics, va realitzar el 1900 *Cristo caminando sobre las aguas*. A la mítica *Intolerancia* (1916), de David W. Griffith, es dedica un dels seus quatre episodis a la figura de Crist. Tanmateix, la primera gran pel·lícula sobre Jesús és *Rey de Reyes* (1927), dirigida per Cecil B. de Mille. Amb ella, Hollywood iniciava la mina dels grans espectacles cinematogràfics que es basaven en la temàtica religiosa, però sense tenir massa en compte l'exactitud històrica. El 1961 Nicholas Ray va rodar una nova i memorable versió amb el mateix títol.

Una producció francesa, *Gólgota*, dirigida el 1935 per Julien Duvivier, presenta un Jesús molt més proper, lluny del hieratisme amb què era mostrat en pel·lícules precedents. *Cristo* (1953), de Margarita Alexandre i Rafael M. Torrecilla, descriu la vida, la passió i la mort de Jesucrist a través dels clàssics de la pintura espanyola.

Imatge de «El evangelio según san Mateo», de Pasolini.

religiós han estat temes recurrents —tota una temptació per a la indústria del setè art— de nombroses pel·lícules. N'hi ha de magistrals, de correctes, de mediocres i d'infumables. Algunes han despertat admiració, altres han provocat polèmica. Art i fe es donen la mà sota l'esguard atent de milions d'espectadors arreu del món.

Pier Paolo Pasolini va realitzar el 1964 una visió excel·lent i molt singular de la vida de Crist, amb una austera posada en escena i un explícit esperit neorealista. *El evangelio según san Mateo*, que va ser premiada per l'Oficina Catòlica Internacional del Cinema, omet les referències a la divinitat de Jesús, i se centra en la seva humanitat.

Espectacular i insulsa són alguns dels qualificatius que es mereix *La historia más grande jamás contada*, dirigida per George Stevens el 1965, que va estar més inspirat en altres ocasions (*Un lugar bajo el sol*, per exemple). L'elenc d'estrelles de Hollywood treuen credibilitat a la història amb l'excepció de Max von Sydow, que va interpretar amb sobrietat el Mestre.

José Luis Sáenz de Heredia va filmar el 1973 *Proceso a Jesús*, una interessant pel·lícula en què un grup de sefardites intenta dilucidar, a través d'una representació teatral, si quan Jesucrist va ser condemnat a mort va tenir prèviament un judici just tenint en compte les lleis jueves de l'època.

Godspell (1973), de David Green, i *Jesucristo Superstar* (1974), de Norman Jewison, van introduir una important novetat als films sobre Jesucrist: l'espectacle musical. La primera, basada en l'obra teatral homònima, il·lustra alguns capítols de l'evangeli de sant Mateu, mentre que la segona, que té com a origen una famosa òpera rock, presenta Jesús com un líder inconformista. Dirigides essencialment a un públic juvenil, totes dues van tenir un gran èxit, encara que els seus valors cinematogràfics són molt discrets.

Franco Zeffirelli va dirigir el 1973 *Jesús de Nazaret*. Es tracta d'una recreació literal dels evangelis, realitzada amb dignitat, amb bones interpretacions i notable força dramàtica. Un altre cineasta italià, Damiano Damiani, va dur a terme en *Una historia que comenzó hace dos mil años* (1986) una reflexió respectuosa sobre el misteri de la resurrecció de Crist. Tanmateix, el film no acaba de convèncer.

Molta controvèrsia van suscitar quan es van estrenar pel·lícules com *La vida de Brian* (1979), de Terry Jones, pel seu to irònic i poc respectuós, i *La última tentación de Cristo* (1988), de Martin Scorsese, en què es feia patir a Jesucrist una crisi existencial a l'hora d'assumir la seva condició divina.

A partir d'un argument original —un jove accepta la proposta d'un sacerdot d'organitzar una escenificació de la Passió als jardins de la parròquia i d'interpretar ell mateix Jesús—, Denys Arcand va elaborar a *Jesús*

«La túnica sagrada», la primera pel·lícula rodada en Cinemascope.

Films d'inspiració bíblica

- *Barrabás* (1962), de Richard Fleischer
- *El beso de Judas* (1953), de Rafael Gil
- *Ben-Hur* (1925), de Fred Niblo
- *Ben-Hur* (1959), de William Wyler
- *La Biblia* (1966), de John Huston
- *El cáliz de plata* (1954), de Victor Saville
- *El canto del gallo* (1955), de Rafael Gil
- *Rey David* (1984), de Bruce Beresford
- *Los diez mandamientos* (1923), de Cecil B. De Mille
- *Los diez mandamientos* (1956), de Cecil B. De Mille
- *Encuesta sobre Abraham* (1996), de Abraham Ségol i Seslim Nassib
- *Los hechos de los apóstoles* (1969), de Roberto Rossellini
- *La historia de Ruth* (1960), de Henry Koster
- *El Judas* (1952), de Ignacio F. Iquino
- *Marie de Nazareth* (1994), de Jean Delannoy
- *El príncipe de Egipto* (1998), de Brenda Chapman, Steve Hickner i Simon Wells
- *Quo Vadis* (1912), de Enrico Guazzoni
- *Quo Vadis* (1951), de Mervin LeRoy
- *Salomé* (1953), de William Dieterle
- *Saúl y David* (1955), de Marcello Baldi
- *Sansón y Dalila* (1949), de Cecil B. De Mille
- *La túnica sagrada* (1953), de Henry Koster
- *Vida de María* (1952), de Manuel Fernández Sanjuán

de *Montreal* (1989) una suggeridora paràbola de l'entrega de Jesús als homes. El film més recent és *Jesús* (1999), una coproducció entre la RAI italiana i la CBS nord-americana, que forma part d'una sèrie televisiva sobre la Bíblia. Fidel als relats evangèlics, ha cridat l'atenció pel realisme cru mostrat a les escenes de la crucifixió. (M.A.C.)

Una expressió moderna de la fe

- «Quan hi havia una fe profunda, els éssers humans construïen catedrals per expressar el seu amor a Déu... Agraeixo a la Paramount que m'hagi proporcionat els mitjans per expressar en una nova forma de l'art, amb sis mil metres de pel·lícula, el que és la fe moderna en Déu.»

El director i productor cinematogràfic Cecil B. De Mille ja tenia 75 anys quan va iniciar el rodatge de la seva última pel·lícula: *Los diez mandamientos*. Ja havia rodat una versió muda sobre el mateix tema el 1923. L'argument del film és centrava en la vida de Moisès (interpretat per l'actor Charlton Heston) i en les vicissituds patides pels israelites des de la seva sortida d'Egipte fins a l'arribada a la terra promesa. Espectacular i inoblidable és la seqüència de la partició de les aigües del mar Roig.

Mª Teresa Valentí DESCUBRIR Y DISCERNIR

Receptius i sensibles al do
Una ajuda per integrar l'afectivitat en la vida, perquè, centrats madurament en Jesús, siguem més receptius i sensibles als seus dons.
144 pàg. 1.350 ptes.

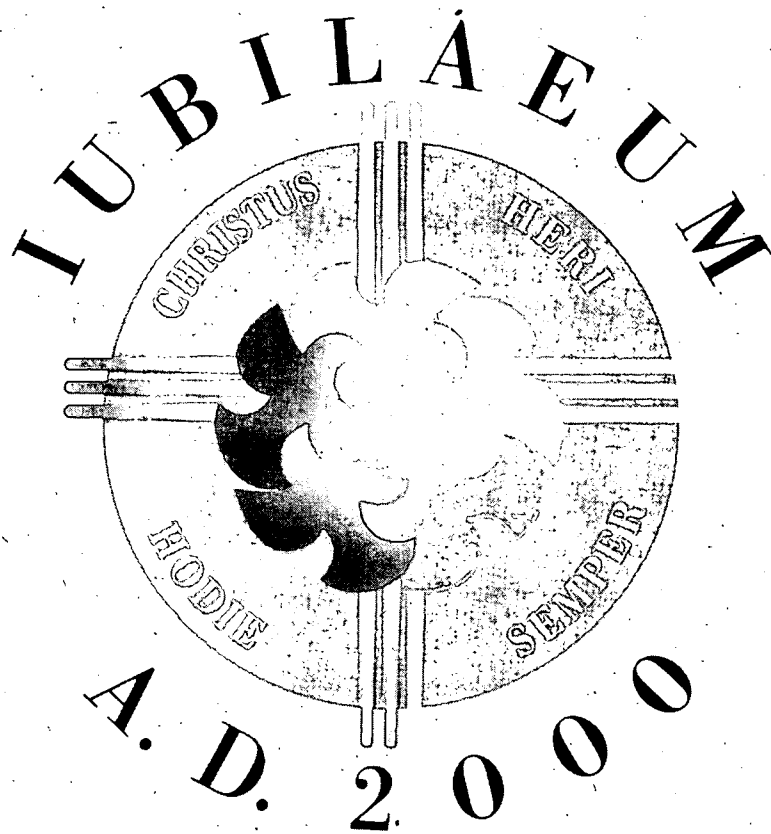

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 i 915 546 484 - Fax 915 546 487
narcea@informet.es www.narceaediciones.es

ARQUEBISBAT DE BARCELONA

Comissió Diocesana per al Jubileu del 2000

PELEGRINATGE JUBILAR

DIOCESÀ A ROMA

amb motiu del Gran Jubileu

Mes de maig del 2000

Presidit pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona

ROMA / SUBIACO / PORT D'ÒSTIA

Opció A: Autocar, del 15 al 22 de maig

Opció B: Avió, del 16 al 21 de maig

Les inscripcions són obertes

Demaneu informació a: la vostra parròquia, centre de culte, comunitat, moviment, associació... i també als Amics de Catalunya Cristiana.

Amb l'assistència tècnica de:

MERCATRAVEL S.A.

Hagiografies en el llenç del cel·luloide

Les biografies de sants i santes han estat, juntament amb la vida de Jesús i els episodis bíblics, un dels arguments preferits per molts cineastes per crear els seus films. Francesc d'Assís i Joana d'Arc són els sants que han inspirat un més gran nombre de pel·lícules. Tots dos encapçalen el rànquing de les hagiografies cinematogràfiques.

La vida de Francesc d'Assís i el seu llibre *Les floretes de sant Francesc* han estat font d'inspiració de diverses pel·lícules. La millor de totes elles és *Franciscò, juglar de Dios* (1950), una obra mestra dirigida amb notable austeritat per Roberto Rossellini, dins dels canons neorealistes. El film comença amb la tornada de l'autor del *Càntic al germà Sol* des de Roma a la seva cabana i finalitza amb la dispersió dels frares per anar a predicar pel món. Altres produccions destacades sobre el mateix tema són *Francisco de Asís* (1961), de Michael Curtiz; *Francesco d'Assisi* (1966) i *Francesco* (1989), totes dues realitzades per Liliana Cavani, i *Hermano sol, hermana luna* (1972), de Franco Zeffirelli.

Molts altres sants també han tingut la seva particular hagiografia cinematogràfica. Destaquem els següents: sant Ignasi de Loiola a *El capitán de Loyola* (1948), de José Díaz Morales; sant Isidre Llaureador a *Isidro el*

«La canción de Bernadette».

labrador (1963), de Rafael J. Salvia; sant Joan de la Creu a *La noche oscura* (1988), de Carlos Saura; sant Joan Baptista de La

Salle a *El señor de Lasalle* (1964), de Luis César Amadori; sant Martí de Porres a *Fray Escoba* (1961), de Ramón Torrado; sant Tomàs Becket a *Becket* (1964), de Peter Glenville; sant Tomàs More a *Un hombre para la eternidad* (1966), de Fred Zinnemann, i sant Vicenç de Paül a *Monsieur Vincent* (1947), de Maurice Clocher.

Grans films

Nombroses són les pel·lícules que es basen en la biografia de «la donzella d'Orleans». Les més destacades són: *La pasión de Juana de Arco* (1928), de Carl Theodor Dreyer; *Santa Juana* (1957), d'Otto Preminger; *Juana en la hoguera* (1954), de Roberto Rossellini; *El proceso de Juana de Arco* (1962), Robert Bresson; *Juana la doncella* (1993), de Jacques Rivette, y *Juana de Arco* (1999), de Luc Besson. La millor de totes elles és la primera, sublim mostra expressionista del cineasta danès. Mitjançant impactants primers plans dels rostres dels actors, Dreyer penetra als racons humans i espirituals de Joana, recreant els tràgics moments que va viure davant del tribunal inquisitorial que la va jutjar. Un commovedor retrat que posseeix clares reminiscències de la Passió de Crist, el paral·lelisme del qual s'accen-

tua a l'escena en què Joana trenca una corona d'espines i se la col·loca al cap.

«Per als qui creuen en Déu no cal cap explicació; per als no creients no hi ha explicació possible.» Són paraules que pertanyen al pròleg de *La canción de Bernadette* (1943), magnífic film dirigit per Henry King sobre les aparicions de la Mare de Déu a Bernadette Soubirous, una nena camperola francesa a qui Nostra Senyora va conduir cap a una font de propietats curatives. Aquestes aparicions van donar origen al santuari de Lourdes, un dels principals centres de peregrinació mariana. L'actriu Jennifer Jones va aconseguir un Oscar a la millor actriu per la seva interpretació de santa Bernadette Soubirous. Per la seva part, Rafael Gil va realitzar el 1951 *La señora de Fátima*, sobre les aparicions de la Mare de Déu a tres pastoretos a la localitat portuguesa de Fátima.

Teresa de Jesús (1962), de Juan de Orduña, i la sèrie televisiva *Teresa de Jesús*, realitzada per Josefina Molina, són les millors aproximacions que s'han fet sobre l'autora de *Las Moradas*. Santa Teresa de Lisieux, una altra doctora de l'Església, també té dues interessants hagiografies filmiques: *Proceso en el Vaticano* (1951), d'André Huguet, i *Thérèse* (1986), d'Alain Cavalier. *Reina santa* (1947), de Rafael Gil, sobre Isabel d'Aragó; *Rosa de Lima* (1962), de José M. de Elorrieta, sobre la mística peruana canonitzada el 1671, i *La séptima morada* (1995), de Marta Meszaros, sobre Edith Stein són altres pel·lícules destacades sobre santes.

Llums, càmera... acció!

El cinema ha donat l'oportunitat a molts actors d'interpretar personatges del món eclesiàstic. Alguns dels més il·lustres són els següents: Montgomery Clift (*Yo confieso*), Sean Connery (*El nombre de la rosa*), Bing Crosby (*Siguiendo mi camino*), Fernando Fernán Gómez (*Balarrasa*), Henry Fonda (*El fugitivo*), Jeremy Irons i Robert de Niro (*La misión*), Jack Lemmon (*Algo en que creer*), Mario Moreno «Cantinflas» (*El padrecito*), David Niven (*La mujer del obispo*), Gregory Peck (*Las llaves del reino*), Anthony Quinn (*Las sandalias del pescador*), Francisco Rabal (*Nazarín*), Spencer Tracy (*La ciudad de los muchachos*) i Tom Tryon (*El cardenal*).

Pel que fa a les actrius que han vestit els hàbits per donar vida a una monja a la pantalla cal esmentar sobretot Anne Bancroft (*Agnes de Dios*), Ingrid Bergman (*Las campanas de Santa María*), Claudette Colbert (*Tempestad en la cumbre*), Audrey Hepburn (*Historia de una monja*), Deborah Kerr (*Sólo Dios lo sabe*), Anna Magnani (*Suor Letizia*), Debbie Reynolds (*Dominique*), Susan Sarandon (*Pena de muerte*), Carmen Sevilla (*La hermana San Sulpicio*), Rafaela Aparicio i Gracita Morales (*Sor Citroën*), Carmen Maura i Mercedes Sampietro (*Extramuros*) i Fiorella Faltoyano i Amparo Larrañaga (*Canción de cuna*).

«Marcelino, pan y vino»: extraordinària faula religiosa

A partir d'un meravellós conte de José María Sánchez Silva, el realitzador d'origen hongarès Ladislao Vajda, que es va instal·lar a Espanya a partir del 1942, va saber insuflar una poètica molt especial a *Marcelino, pan y vino* (1954), un film que va esdevenir al seu moment un autèntic fenomen cinematogràfic que va traspasar fronteres.

La pel·lícula descriu com a començaments del segle XIX, en una Espanya en lluita contra Napoleó, un grup de monjos franciscans recullen, cuiden i eduquen un nen abandonat a la porta del seu destrossat convent. Quan té cinc anys, Marcelino —una interpretació entranyable del recentment desaparegut Pablito Calvo— entaula una emocionant i singular relació amb un Crist crucificat que hi ha al traster, a qui cada dia porta pa i vi. El nen orfe li comunica que el seu anhel més gran seria reunir-se al cel amb la seva mare. Un desig que finalment veurà complert.

Amb un sòlid pols narratiu, Vajda va aconseguir una melòdramàtica faula religiosa adornada amb grans dosis de tendresa i

Pablito Calvo a «Marcelino, pan y vino».

sensibilitat. Extraordinària peça d'orfebreria fílmica construïda mitjançant mirades i sentiments. Inoblidables són les seqüències de Marcelino fent enrabiar fra Papilla (paper protagonitzat per l'actor Juan Calvo) o el moment culminant del film en què la mà de Crist agafa la llesca de pa que li ofereix el petit orfe.

L'apoteòsic debut de Pablito Calvo (Madrid, 1948 - Alacant, 2000) va instaurar al cinema espanyol la lucrativa moda de les pel·lícules «amb nen». Gairebé dos anys després debutaria Joselito i el 1960 ho va fer Marisol. Pablito Calvo va actuar en set pel·lícules més i als catorze anys va abandonar definitivament el cinema.

El 1991 l'italià Luigi Comencini va dirigir una nova versió, tot i que inferior, de *Marcelino, pan y vino*, protagonitzada per Nicolo Paolucci. Properament, Televisió Espanyola emetrà una sèrie de dibuixos animats basada en la història del cèlebre personatge creat per José María Sánchez Silva. Són vint-i-sis capítols de mitja hora de durada, els guions dels quals han estat escrits per Jaime de Armiñán sota la supervisió del mateix Sánchez Silva. (M.A.C.)

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Al cor de l'Eixample

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

LOURDES

amb autocar, 29 i 30 d'abril i 1 de maig
OFRENA FLORAL A LA VERGE
Sortida des de **Barcelona, Tarragona, Reus, Valls, Vic...**
conegui els llocs de la Verge en un viatge acompanyat.

Viatges © Alemany

• Pau Claris, 151 - Tel. 932 723 670
• Major, 10 - Tel. 938 833 330 Vic
Truqui i l'informarem

Opinions sobre «Dogma»

Quan Jesús va dir «Estimeu els vostres enemics», està clar que es referia a les enemistats personals i no al Diable. Així, quan va veure que els mercaders estaven profanant el temple de Déu, no els va somriure amb un somriure comprensiu, sinó que va fer un fuet de cordes, els va tombar les taules i els va fer fora del temple. I tots sabem que el gran profanador de les coses de Déu és Satanàs, l'Enemic, el Pare de la mentida. Per aquesta raó, davant d'una pel·lícula inspirada clarament pel Maligne, els cristians faran molt bé de mantenir-se vigilants i de no caure en la temptació de pensar: «Això és cosa de la jerarquia de l'Església, no té res a veure amb mi.» Perquè sí que hi té a veure. Ara se'ns presenta una d'aquestes ocasions en què cal decidir-se per una banda o per l'altra: o per la de Déu, o per la de Satanàs. I això no és fanatisme, és lleialtat a la nostra dignitat de cristians.

Antonio Martínez Zuriaga

He llegit un article de J. Almerini i P. Ríos publicat a *Catalunya Cristiana* sobre la pel·lícula *Dogma* i el que immediatament ha vingut a la meva ment és: un altre cop? Els vull agrair que ens hagin explicat i descrit la pel·lícula amb tant detall... així no hauré d'anar-la a veure. Però, s'han adonat que és una pel·lícula? Arribarem alguns cristians (catòlics) a entendre que el que una pel·lícula em digui a mi —cristià, catòlic, religiós, prevere— no m'ofèn? M'ofendrà el que digui un teòleg, un cristià de base o algú de la jerarquia, o el que penso jo, però un film?

Ja va passar fa uns anys amb una pel·lícula francesa sobre Maria. Se'n recorden? Manifestacions, rosaris i pancartes. L'únic que es va aconseguir va ser fer-li propaganda gratis. Sense tot això, hauria passat sense ni pena ni glòria —era una autèntica llauna— fins que un sector catòlic li va fer propaganda a dojo. Si us plau, «madurem» i «esquincem-nos les vestidures» per causes que valguin la pena (no cal que les enumeri, oi?). Tots hi sortirem guanyant.

Juan José Recasens, c.p.

«El cinema pot ser un mitjà vàlid per evangelitzar»

Ninfa Watt és la directora del Departament de Cinema de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social. És llicenciada en Filologia Hispànica per la Universitat Complutense de Madrid i en Periodisme per la Universitat Pontificia de Salamanca.

—Segons la seva opinió, quina és la millor pel·lícula sobre la vida de Jesús i per què?

—La que més m'agrada és *Jesús de Natzaret*, de Franco Zeffirelli, perquè és una bona pel·lícula que, sent fidel a l'esperit de les Escriptures, deixa un regust d'Evangelí. A més, la preocupació estètica del director, que per a alguns pot ser excessiva, a mi em suposa un autèntic plaer per als ulls i per a l'esperit.

—I la millor pel·lícula sobre la vida d'un sant o d'una santa?

—Em va impressionar molt *Un home per a l'eternitat*, de Fred Zinnemann, sobre Tomàs More. Un home de fe fins a les últimes conseqüències, realista sense perdre el sentit de la utopia, intel·ligent, ferm i noble. Un home de Déu. I la pel·lícula, que és excel·lent, així ho reflecteix.

—Com qualificaria, en termes generals, la qualitat dels films de temàtica religiosa que s'han fet al llarg de la història del cinema?

—Primer ens hauríem de posar d'acord en el que entenem per pel·lícules de temàtica religiosa. Les que tracten de Jesús o d'algun sant? Les que parlen expressament de Déu? Les que es desenvolupen en una església o en un lloc de culte? Jo crec que el panorama és molt més ampli. Una pel·lícula que tracta problemes humans

les més riques des del punt de vista religiós no són necessàriament les que tracten el tema de forma explícita o convencional.

—Creu que el cinema pot ser un mitjà per evangelitzar? Quines qualitats ha de reunir per aconseguir-ho?

—Sens dubte. Des del moment que pot transmetre valors, el cine pot ser un mitjà vàlid per humanitzar i evangelitzar. Per aconseguir-ho ha de tenir, en primer lloc, qualitat cinematogràfica, com a obra d'art. I al costat d'això, ha de comunicar valors que estiguin en sintonia amb els de l'Evangelí.

—En els últims anys el cinema intenta abordar allò sobrenatural, banalitzant de vegades els símbols religiosos. Una pel·lícula com *Dogma*, que cerca l'escàndol com a recurs promocional, n'és una mostra. A què es

deu aquesta moda?

—Hi ha pel·lícules que no poden destacar per res si no és aconseguint crear alguna mena d'escàndol, ja que per elles mateixes no tenen cap mèrit i s'enfonsarien totes soles a la taquilla. Reaccionar davant del que intenta ser una provocació dona publicitat gratuïta a una cosa a la qual ni tan sols val la pena dedicar temps o atenció.

Fotograma de «Jesús de Natzaret».

profunds, que planteja directament o de forma implícita les grans preguntes de l'ésser humà sobre la vida i la mort, el bé i el mal, el dolor, el més enllà o on hi ha alguna dimensió transcendent, no inclou una temàtica religiosa o que pot ser vista d'aquesta manera a la llum de la fe? Jo crec que sí. Cal assenyalar que hi ha pel·lícules de totes les qualitats. De vegades

Cineastes catòlics: entre la fe i la creació artística

«Ja és hora que es reprengui la fecunda aliança entre l'Església i l'art, que ha marcat el camí del cristianisme en aquests dos mil·lennis», va subratllar Joan Pau II el 18 de febrer passat durant el Jubileu dels artistes. El Pontífex va encoratjar els més de tres mil artistes creients congregats a la plaça de Sant Pere a «viure a fons

la realitat de la fe cristiana». Així mateix, els va demanar un esforç extraordinari perquè l'art no quedi reduït únicament a un objecte estètic estèril. «Si l'artista —va explicar el Sant Pare— és capaç d'albirar en les múltiples manifestacions de la bellesa un raig de la bellesa suprema, llavors l'art esdevé un camí cap a Déu, i l'impulsa a conjugar el seu talent creatiu amb el compromís d'una vida cada vegada més conforme a la llei divina.»

Un bon exemple és la pel·lícula recentment estrenada *The miracle maker*, dirigida per Derek Hayes i realitzada amb la tècnica del *model animation*, que presenta un Jesús ecumènic. L'escenificació ha comptat amb la participació de biblistes de diverses confessions cristianes. «La imatge de Jesús s'assembla més a la dels quadres de Giotto que a la d'un superman», observa un dels assessors del film.

Joan Pau II va manifestar en el Congrés Internacional d'Estudis, celebrat fa uns mesos sota el lema «El cinema: imatges per a un diàleg entre els pobles i una cultura de la pau en el tercer mil·lenni», que el setè art ha d'«aportar la seva contribució original per a la promoció d'un

humanisme vinculat als valors de l'Evangelí i, per tant, creador d'una autèntica cultura de l'home i per a l'home».

Una magnífica declaració de principis per als artistes catòlics. Això no obstant, sempre hi ha «óvelles negres» que van a contracorrent. El director i guionista cinematogràfic Kevin Smith, de 31 anys, n'és una. Tot i que afirma ser catòlic practicant, la seva pel·lícula *Dogma* ha suscitat arreu del món una enorme polèmica, ja que ha ferit els sentiments religiosos de moltes persones.

El film és una farsa absurda, vulgar i avorrida sobre dos àngels expulsats del cel que intenten tornar a la seva llar, encara que per aconseguir-ho hagin de desencadenar l'apocalipsi. Tot plegat amanit amb absurdes bajanades. L'única nota realment enginyosa del llargmetratge és el prefaci escrit amb divertides referències al gran sentit de l'humor de Déu en crear criatures com l'ornitorinc. Kevin Smith naufraga amb una pel·lícula que fa aigües —no beneïdes, precisament— per totes bandes.

Reportatge: Miquel À. Codina

**ASSOCIACIÓ
CULTURAL HARMONIA**

CURSET DE PATCHWORK

Confecció de peces per a la llar
(vànoves, coixins, etc.) fetes amb retalls de roba.

Dijous de 10.00 a 13.00 h. d'abril, maig i juny

Preu: 4.000 ptes. mensuals

Tel. 934 900 323 - 933 523 350

c/ Marquès de Sentmenat, 26, entl. 1a - 08014 Barcelona
Autobusos: 15, 43, 54, 59. Metro: Plaça del Centre (línia verda)

«El director d'una filmoteca no és un censor»

■ Enric Planas Coma, director de la Filmoteca Vaticana

ROMA.— Enric Planas, sacerdot català i periodista expert en audiovisuals, dirigeix des del 1985 la Filmoteca Vaticana. Es tracta d'una institució creada

ara fa quaranta anys per preservar totes les pel·lícules que arriben a la Santa Seu, no només de temàtica religiosa, sinó també d'interès cultural i social divers.

—La Filmoteca Vaticana és un punt de referència dins de l'àmbit filmogràfic mundial?

—Ara comptem amb una Filmoteca que està considerada de les més importants, segons la Federació Internacional. Té uns estàndards molt elevats. La Filmoteca és una institució estatal, d'un Estat petit com és el Vaticà, però al cap i a la fi d'un Estat. I és una cosa viva que ens vam trobar entre les mans fa quinze anys. Està clar que una cosa viva; o creix o mor. Llavors la solució que vam trobar era senzillament fer-la créixer. Des que li hem donat un impuls, es compta amb nosaltres en molts àmbits. Se'ns convida als festivals i se'ns demana assessorament de tot tipus. En general, hi ha una gran simpatia vers la Filmoteca Vaticana. Hi ve gent de tot tipus. Molta gent el que vol és contrastar moralment postures o escollir un tipus d'orientació per a la seva pel·lícula.

—Quina és l'especificitat?

—Pel·lícules i material d'imatge referents a la vida de la Santa Seu, de l'Església en general i també aquelles produccions de particular interès humà. Nosaltres ens hem preocupat també de buscar pel·lícules clàssiques de la història del cinema difícils de trobar i hem creat un petit centre d'estudis al qual poden accedir estudiants per veure cinema del que no es veu sovint. La conservació és una cosa de caràcter tècnic; entrar en continguts és més complicat. Una filmoteca no té pressa. L'important és conservar.

—Una filmoteca és alguna cosa més que un arxiu de pel·lícules?

—El paper essencial és conservar el material. El director no és un censor ni un intel·lectual; és bàsicament un tècnic que conserva el material que li cau a les mans prescindint del contingut. Un material que potser avui no té cap mena d'importància, d'aquí a cinc-cents anys pot ser importantíssim per algun aspecte que actualment se'ns escapa. Preservem, i aquesta n'és la funció principal. Tenim els espais adients per poder-ho fer. Però no tan sols hem de conservar, sinó que cal exhibir raonablement el material. Tenim una sala de projeccions i de tant en tant es visionen films per a grups que hi estan interessats. Altres cops aconseguim pel·lícules d'actualitat que projectem a persones vinculades al Vaticà.

—Quina pel·lícula ha vist el Papa darrerament?

—Públicament, la darrera pel·lícula que ha vist és *Pan Tadeusz*, del director polonès Andrzej Wajda, que a Polònia ha estat tot un èxit. I l'any passat va veure,

Enric Planas.

molt emocionat, *La vida és bella*, amb Roberto Benigni i la seva dona.

—*Dogma* o *Stigmata* han estat pel·lícules polèmiques, i en alguns països han estat retirades. Quina opinió li mereixen?

—Ningú no ens les ha enviades ni nosaltres les hem buscades. Totes aquestes pel·lícules interessin, però no tenim ni ens interessem només per aquest tipus de pel·lícules.

—Quin criteri fan servir per accep-

La Filmoteca Vaticana, una de les millors del món

La Filmoteca Vaticana neix el 1959 gràcies a l'interès del papa Joan XXIII i està considerada una de les millors del món. La seva funció és col·leccionar i conservar pel·lícules i còpies d'imatges televisives o cinematogràfiques que tinguin relació amb la vida de l'Església, especialment tot el que faci referència al Papa, a la cúria, a les activitats apostòliques i caritatives de l'Església universal i a les obres culturals promogudes pels catòlics. També acull material d'alt nivell artístic i humà. El fons de la col·lecció està format per documentals cinematogràfics i televisius, reproduccions de pel·lícules i documentals enregistrats al Vaticà i films que arriben directament des de les productores.

tar pel·lícules?

—El *buon senso*, que diuen els italians. Bon sentit, el criteri és el mateix que faria servir vostè si li enviessin un anònim de mal gust: si t'envien porqueria la llences. Problemes de censura a la Filmoteca no hi són, es tracta de material d'investigació. En una biblioteca també hi ha textos de tot tipus.

—Una pel·lícula sobre Jesús és reduccionista per definició. Salvant aquesta limitació, quina és la imatge de Jesús més convincent que hi ha al cinema?

—Personalment penso que totes les grans pel·lícules sobre Jesús s'han fet amb un gran esperit crític. La figura de Jesús és tan rica que alhora és molt coneguda i molt desconeguda; és polisèmica, cada autor en té una visió personal. Penso que quan un dona la seva visió amb autenticitat, tot i que no m'agradi, ho respecto i sempre hi trobo alguna cosa nova. Respecto molt la visió personal perquè un director ofereix el seu Jesús, i és el seu. Jo també tinc el meu.

—Tenen catalogades les pel·lícules antireligioses?

—Estem fent una filmografia no tan sols catòlica, sinó religiosa en general. És obvi que ens interessin també punts de vista contraris a la religió i a l'Església: les manifestacions hostils ens interessin des del punt de vista filmogràfic. Tenim un programa informàtic i treballem amb filmògrafs d'arreu del món.

—L'Església encara té por d'algun tipus de films?

—El món és molt plural, i un s'ha d'anar endurint la pell. En l'ambient de les comunicacions socials cal buscar els components bons i no pas fixar-se en allò negatiu i prou. Les Conferències Episcopals de cada país tenen llibertat per donar les orientacions que creguin oportunes sobre les pel·lícules, perquè és evident que els criteris no poden ser els mateixos a tot arreu. L'important és formar espectadors. La llibertat de l'espectador depèn sempre de la formació. L'autèntica classificació moral d'una pel·lícula és la personal.

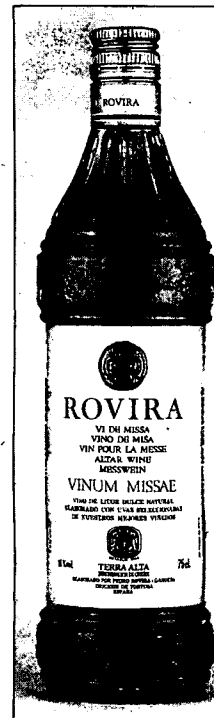
Miriam Díez i Bosch

APUNT BIOGRÀFIC

Enric Planas Coma és sacerdot i periodista. Va néixer el 1938 a Barcelona i és llicenciat en Química per l'Institut Químic de Sarrià. Va estudiar Teologia al Centre d'Estudis Universitari de la Universitat Complutense de Madrid. El 1972 es va incardinar a la diòcesi d'Àvila. Va ser secretari i, posteriorment, director del Secretariat Nacional de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola. Des del 1973 és oficial per Espanya, Portugal i Amèrica Llatina del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials. Des del 1983 és capellà del Papa i des del 1995, prelat d'honor.

Dirigeix la Filmoteca Vaticana des del 1985 i actualment és el coordinador general de la RIIAL (Xarxa Informàtica de l'Església a l'Amèrica Llatina). En l'àmbit europeu, des del 1992 és expert governamental en matèria de cinema al Consell d'Europa i representa la Santa Seu en qüestions de cinema en la reunió de ministres europeus de cultura. És president de l'Institut Europeu d'Estudis Polítics, Econòmics i Socials (EURISPES) d'Itàlia.

Enric Planas ha impartit classes de comunicació social a la Universitat Catòlica LUMSA de Roma i a la Pontificia Universitat Gregoriana de la mateixa ciutat. A part d'organitzar diversos congressos sobre les temàtiques citades, ha pronunciat conferències sobre comunicació i també sobre pastoral del turisme arreu del món.

Vins licits i vàlids pel Sant Sacrifici de la Missa

Amb el certificat Eclesiàstic de la Diòcesi de Tortosa

Distribuidor exclusiu

MARKET ACCESS EUROPA

Rambla Nova, 37 1er. 1a
43003 TARRAGONA
Tel.: 977 23 29 31 • Fax: 977 24 14 18
e-mail: tal@tinet.tut.es

Terra Santa

església en el món

El Papa peregrina a Terra Santa amb un missatge de pau

■ La solidaritat i la unitat, objectius de la comunitat cristiana

En el moment de tancar aquesta edició, el 22 de març, el Sant Pare havia arribat a l'equador de la seva visita a Terra Santa: Amman, el mont Nebo, Waddi Charrar, Betlem i el camp de refugiats palestins de Deheishe. Des del primer moment el Papa va deixar clar el caràcter espiritual d'aquesta peregrinació «que faig per commemorar el bimil·lenari del naixement de Crist».

El 20 de març Joan Pau II va arribar a la capital jordana, Amman, primera etapa del pelegrinatge. Les seves paraules es van referir a la pau i al treball de Jordània en relació amb aquest tema: «Per molt difícil o llarg que sigui, el procés de recerca de la pau ha de continuar. Sense pau, no hi pot haver un desenvolupament autèntic per a aquesta regió, ni una vida millor per als seus pobles, ni un futur més lluminós per als seus fills. Per això, el compromís de Jordània per garantir les condicions necessàries per a la pau és molt important i digne d'elogi.» Després de recordar que l'Església catòlica vol cooperar amb les nacions i els individus en la promoció i millora de la dignitat humana, el Papa va afirmar que «la vostra noble tradició de respecte per totes les religions garanteix la llibertat religiosa que ho fa possible, i que és un dret humà fonamental».

El segon acte oficial a Jordània va ser la visita al mont Nebo per resar a l'indret on Moisès va morir, poc després que Déu li mostrés la terra promesa. El Pontífex va participar en un acte de pregària a les planícies del mont Nebo en presència dels franciscans de la Custòdia de Terra Santa, de les autoritats religioses i de fidels laics.

El dimarts 21 unes 60.000 persones es van congregar a l'estadi d'Amman per par-

ticipar en l'eucaristia. Amb el Papa van concelebrar uns cinquanta cardenals i bisbes, entre els quals hi havia el patriarca llatí de Jerusalem, Michel Sabbah. En aquesta eucaristia va ressonar un missatge: Jordània, terra de diàleg i de pau. Així ho confirmaven els representants de les altres confessions cristianes que hi van participar, així com la presència d'un cor i d'una orquestra constituïts majoritàriament per musulmans. En l'eucaristia, 2.000 infants van rebre la primera comunió.

Els cristians de Terra Santa s'han preparat per al Jubileu amb un Sínode especial que ha durat cinc anys. El bisbe de Roma va plantejar als cristians de Jordània i de tota Terra Santa, petita minoria en el món arabomusulmà i hebreu, que el seu futur està en «la unitat i en la solidaritat».

L'estada a Jordània va concloure amb la visita de Wadi Al-Kharrar, on excavacions arqueològiques recents han descobert, al riu Jordà, un indret per batejar durant el

El Papa resa a la gruta de la Nativitat de Betlem.

segle i. Alguns experts creuen que es tracta del mateix lloc on Crist va ser batejat. El Papa hi va pronunciar una pregària de benedicció a la Santíssima Trinitat, en record del baptisme de Jesús.

Diàleg i pau

El 22, el Sant Pare va visitar Tel Aviv i va constatar que des de la visita de Pau VI a Israel, el 1964, la situació ha canviat. El Vaticà i aquest Estat mantenen ara relacions diplomàtiques i s'ha obert «una era de diàleg en qüestions d'interès comú (...). Hem de lluitar per presentar sempre i a tot arreu el rostre autèntic dels hebreus i de l'hebraisme, així com també dels cristians i del cristianisme (...). Reso perquè la meua visita contribueixi a fer créixer el diàleg interreligiós que portarà hebreus, cristians i musulmans a trobar, en les respectives creences i en la fraternitat universal que uneix tots els membres de la família humana, la motivació i la perseverança per treballar a favor d'aquesta pau i d'aquesta justícia que els pobles de Terra Santa encara no tenen». Per la seva part, el president Weizman va agrair les paraules de petició de perdó que va pronunciar el Pontífex el 12 de març passat per l'antisemitisme que en ocasions han experimentat alguns fills de l'Església.

Betlem va ser una de les etapes crucials del viatge del Papa. Hi va recordar que el

poble palestí té dret a una pàtria pròpia i al fet que es respectin els seus drets fonamentals: «Tots hem de continuar treballant i pregant. Les legítimes aspiracions palestines només es podran aconseguir plenament mitjançant una pau justa i duradora, no imposada, sinó garantida per mitjà de la negociació.»

En l'eucaristia celebrada a la plaça del Pessebre va destacar que «a Betlem va entrar en la història l'Eternitat i roman amb nosaltres per sempre. (...) Perquè sempre és Nadal a Betlem, cada dia és Nadal als cors dels cristians. I cada dia som cridats a proclamar el missatge de Betlem al món (...). En aquest Infant trobem el descans de

Trobada neocatecumenal

El Papa va celebrar una eucaristia solemne juntament amb 50.000 joves (d'unes cent nacions) del Camí Neocatecumenal, a l'indret on la tradició situa la muntanya de les Benaurances. Hi van assistir representants del poble jueu, dels musulmans i catòlics de diferents ritus. Així mateix, es va beneir la Casa de Galilea, un edifici que s'està construint per acollir un centre d'estudis bíblics i com a lloc de trobada de les comunitats que peregrinen a Terra Santa en acabar el camí d'iniciació cristiana (Neocatecumenal) que han dut a terme en les seves parròquies i diòcesis. Aquests joves també van tenir una trobada vocacional amb els iniciadors i responsables d'aquest Neocatecumenal.

les nostres ànimes i el veritable Pa que no manca mai (...). Déu reposa amagat en aquest Infant; la divinitat reposa amagada en el Pa de Vida». El bisbe de Roma també va fer una crida a l'Església per mantenir sense por la seva presència i el seu patrimoni al mateix indret on va néixer el Salvador. El Sant Pare va tenir un gest que ha estat molt comentat i agraït: va aturar la missa quan el minaret cridava a la pregària.

Sens dubte, un dels moments més emotius va ser la visita al camp de refugiats palestins de Deheishe, on va ser rebut com un heroi. Recolzat en Yasser Arafat, va recórrer el campament entre aplaudiments i aclamacions i va apel·lar a «una solidaritat internacional més gran i a la voluntat política». També va denunciar «les condicions deplorables en què viuen els refugiats». (C.C.)

TERRA
PELEGRINATGESANTA
AL PAÍS DE JESÚS

Amb els franciscans, custodis dels Llocs Sants

Vol regular - Hotels i residències religioses - Pensió completa

VISITANT: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, mar Morta, Tabor, llac Tiberíades, Natzalet, Cafarnaüm, etc.

Dates:
Del 16 al 23 d'agostAltres pelegrinatges:
Del 31 de maig al 7 de juny
(Ruta de sant Pau - Grècia)Inscripcions i informes: Delegacions de Terra Santa
c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona - Tel. 932 092 090 / 932 092 388 i Fax 932 022 757

Vaticà

Reaccions davant el «mea culpa» de Joan Pau II

■ Protestants alemanys i rabins europeus agraeixen aquest gest

ROMA.— Un grup de destacats historiadors i teòlegs ha analitzat la petició de perdó de Joan Pau II i n'ha qüestionat l'exagerada repercussió que ha tin-

gut als mitjans de comunicació. Segons els experts, aquest gest del Papa no és inèdit i hauria de motivar actituds similars en altres grups.

Per a aquests historiadors i teòlegs, durant els seus 21 anys de pontificat, Joan Pau II ha demanat disculpes a diferents grups en més de 100 ocasions. Les expressions de condol sempre van ser incondicionals i l'Església mai no va esperar trobar-se peticions de perdó com a resposta. «El mea culpa de l'Església és absolut. Ningú no demana un intercanvi, però em sembla que serveix com un repte per a altres que han de fer un similar examen de consciència», ha explicat l'historiador italià Franco Cardini.

Aquests experts assenyalen altres ocasions en les quals el Papa ha demanat perdó: per la Inquisició (1982), per l'holocaust (1997), per les croades (1995), pels pobles nadius (1984, 1985 y 1987), per l'ecumenisme (1995), per les dones (1995). També s'ha pronunciat sobre l'esclavitud i el racisme, la proximitat amb el poder polític dictatorial i la ciència.

Per al líder de l'Església evangèlica d'Alemanya, el reverend Manfred

Un moment de la cerimònia de la petició de perdó.

Kock, aquesta actitud del Papa és «un gest important, ja que fins ara molts de nosaltres teníem la impressió que l'Església catòlica tenia problemes per reconèixer els propis errors del passat». No obstant això, el reverend assenyalava que «caldrà també que les paraules del Papa tinguin efectes concrets sobre les afirmacions pronunciades per l'Església catòlica en relació amb la nostra a través dels segles i que, segons la nostra opinió, no ajuden al camí de la unitat».

Per la seva part, els màxims representants de l'hebraisme europeu han expressat que «és molt important demanar perdó. No cal dir-ho tot amb paraules», ha assegurat el president de la Conferència dels rabins europeus, Joseph Sitruk, en relació amb el fet que el Papa no mencionés explícitament l'holocaust. Per al rabí del Regne Unit, Jonathan Sachs, aquest gest és un pas «valent», és un «inici. Reconeixem la intenció seriosa del Papa». (C.C.)

OPINIÓ

Gestos que demanen i donen el perdó

A partir de la convocatòria del Vaticà II per Joan XXIII, l'Església en el seu cap màxim va començar a aportar gestos d'apropament als homes i dones fruit de la tolerància i del respecte de la persona humana. Quan es va acabar el Concili Vaticà II, el 1965, el teòleg Hans Urs von Balthasar va escriure aquestes paraules com un signe profètic per a l'Església catòlica, que gairebé seguiria al peu de la lletra el papa Wojtyła: «Batejos forçats, tribunals de la Inquisició i actes de fe, nits de Sant Bartomeu, conquestes de continents estrangers amb l'espasa i el foc per portar-hi també, amb motiu d'una brutal espoliació, la religió de la Creu i de l'amor, ingerències no desitjables i del tot estúpides en els problemes de la ciència natural que progressava, desterraments i excomunionis per part d'una autoritat espiritual que actua i que vol que hom la reconegui com a política: coses penoses sense fi.» Quan es va clausurar el Concili, el bisbe Wojtyła tenia 45 anys; aquell mateix any, es trobarien una delegació dels bisbes polonesos amb l'episcopat alemany per reconciliar-se, donar el perdó i demanar-lo. Però no va ser fàcil.

Els signes d'obertura de l'Església amb Joan Pau II tenen uns antecedents. Ell ha pres la torxa al capdavant per ser un signe de reconciliació i pau. Un primer Papa l'hem d'anar a buscar en Adrià VI (1522-23), que va ser bisbe de Tortosa, va tenir la gosadia de demanar perdó, contradit per la cúria romana, no era italià. Volia una reforma com a resposta a la interpel·lació de Luter a Alemanya, i el 3 de gener del 1523 pronuncià un delegat seu les seves paraules encara que sense gaire èxit. Joan Pau II citarà aquest predecessor seu, que uns 450 anys abans va

demanar perdó, i rehabilita la seva figura, el cita a Magúncia el 1980, a Copenhaguen el 1989 i a Paderbon el 1996.

El món anglicà i ortodox es van avançar a aquest pensament de demanar perdó pel pecat de les divisions cristianes quan es van reunir a Lambert, el 1920; totes les Esglésies en són culpables, van dir. L'Església catòlica no participava en aquests encontres fins que va arribar al papat Joan XXIII. El papa Roncalli va treure de la litúrgia catòlica aquestes paraules de «pèrfids jueus», l'any 1960 i aquest any es va crear el Secretariat per a la Unió de Cristians. De cara al món de l'islam, Joan XXIII, el 18 de juliol del 1959, en una pregària dedicada a la Consagració del gènere humà al Sacratíssim Cor de Jesús, va treure: «Sigueu el Rei de tots aquells que encara es troben envoltats per les tenebres de la idolatria o de l'islamisme.» Pau VI, als observadors de les Esglésies cristianes, el 29 de setembre del 1963 va dir: «Nos en demanem humilment perdó a Déu i demanem també perdó als germans que es van sentir ofesos per nosaltres.»

Joan Pau II, a partir de la carta que publicava per al Jubileu del 2000, va dir que l'Església «no pot passar el llindar del nou mil·lenni sense empenyer els seus fills a una purificació des del penediment, dels errors, les infidelitats, les incoherències i els retards». Tot el que fa el Sant Pare de demanar perdó pel cas de Galileu, de Luter, del racisme, dels cismes, del tràfic de negres, de les guerres, de les injustícies, de la Inquisició, per les croades, de la reconciliació amb el món modern, sigui benvingut en llaor de l'evangelització dels pobles i la recerca de la veritat.

Antonio Bordàs, rector de Batea

XLVII Congrés Eucarístic Internacional

ROMA.— Del 18 al 25 de juny se celebrarà a Roma el XLVII Congrés Eucarístic Internacional. Totes les campanes de la diòcesi sonaran el dia 18 a les 17.45 per donar la benvinguda als participants. Moments després, el Papa presidirà l'acte d'obertura solemne a la plaça de Sant Pere, amb la celebració de les II Vespres de la Santíssima Trinitat. Joan Pau II oficiarà el 25 la concelebració eucarística de la clausura. Entre totes dues celebracions, una intensa setmana de reflexió al voltant de Jesucrist present a l'Eucaristia. El programa del congrés inclou cinc catequisis. Seran els seus relators els cardenals Francis Eugene George, Jean Marie Lustiger, Cristoph Schöborn i Norberto Rivera Carrera. Desenvoluparan els temes *L'Eucaristia, presència de Crist enmig dels homes, L'Eucaristia font de la cultura, Eucaristia, conversió i reconciliació, i L'Eucaristia i el Dia del Señor*. El dimecres 21 el Papa dedicarà la seva habitual catequesi del dimecres al congrés. El 22 presidirà la missa a la plaça de Sant Joan del Laterà i la processó cap a Santa Maria la Major. (SIC)

IRLANDA

Viure la Quaresma a fons

DUBLÍN.— L'arxidiòcesi de Dublín ha distribuït a 70 parròquies una sèrie de «paquets quaresmals» per viure amb «cor i recte sentit el camí de la preparació per a la Pasqua». Els paquets inclouen una creu (amb una oració a la part del darrere), «targetes de reconciliació» (perquè cada feligrès les envii a persones apartades i llunyanes i comenci un camí de retrobament amb el pròxim), un full de receptes sense carn i els números de telèfon de dotze centres de caritat que busquen voluntaris. El P. Pat O'Donoghue explica que «el Jubileu és una oportunitat per revisar i renovar com vivim el nostre compromís cristià en la nostra pròpia comunitat. Esperem que el paquet actuï com una valuosa ajuda perquè els feligresos assumeixin el seu compromís de renovar la seva fe i la seva relació amb Déu i amb el seu pròxim». (ACI)

LLIBRERIA BALMES

Duran i Bas, 11
08002 Barcelona

A la Llibreria Balmes els obsequiaran amb un llibre de meditacions sobre el Viacrucis si presenten o envien aquest anunci.

Espanya

«Tenim la gran responsabilitat de portar l'Evangelí al poble gitano»

■ Mn. Ignasi Marqués és rector de Sant Ambrós i director del Secretariat de Pastoral Gitana i Migracions de la diòcesi de Barcelona

Del 17 al 20 de març s'ha celebrat a Barcelona el 25è encontre del Comitè Catòlic Internacional Gitano. Aquests encontres neixen de l'interès de compartir vivències i experiències entre les persones dedica-

des als gitanos. Enguany, s'ha triat Barcelona com a lloc de reunió per retre homenatge a Mn. Jordi Garcia Die, que va morir fa poc més d'un any, i que va ser el pioner de la pastoral gitana a l'Estat espanyol.

—Com valora aquest encontre?

—Molt positivament. Tots els assistents han dit que ha estat un bon 25è aniversari i que Barcelona s'ha portat molt bé. Hi hem participat 93 persones de 21 nacionalitats (13 han vingut de l'Est d'Europa).

—Quin ha estat el lema de la trobada?

—Com que estem en l'any jubilar i una de les pràctiques jubilaris és la peregrinació als llocs sants de Roma, Jerusalem, la pròpia catedral i també acostar-se a la persona necessitada, hem triat com a lema «La peregrinació gitana». Tots sabem que els gitanos són un poble de gran tradició nòmada, ho porten a la sang. Això a l'Estat espanyol s'ha concretat en romiatges i pelegrinatges com el Rocío, una peregrinació gitana de llarga tradició que convoca milers de persones. Es tracta d'estudiar aquest fenomen antropològic de la peregrinació i aprofitar-lo per tal que sigui evangelització i no tan sols folklore, sinó un apropament a Jesucrist.

—Quins punts han tractat?

—Hi ha hagut ponències sobre testimonis de peregrinació gitana, hem tingut el testimoni d'un kosovar musulmà que ens ha parlat de la situació dels gitanos a Kosovo, les dificultats i persecucions que pateixen... Un tema fonamental que hem parlat és que avui dia els agents de pastoral gitana veiem molt clar que tenim la gran responsabilitat de portar l'Evangelí als pobres. Hem d'insistir en l'evangelització d'una manera molt més directa. Un altre tema que ha sortit és la utilització de la Bíblia. En aquest sentit, l'Església evangèlica ha aprofitat d'alguna manera els gitanos al coneixement de la Bíblia. Molts gitanos vénen a la parròquia a buscar menjar, però no a resar, perquè això ho fan a l'Església evangèlica de Filadèlfia. Això potser és degut al fet que l'Església catòlica s'ha dedicat molts anys a treballar l'aspecte social amb els gitanos: abans de la democràcia no hi havia llibertat de reunió i l'Església els oferia lloc per reunir-se

Mn. Ignasi Marqués.

Pelegrinatge gitano

El 15 de març uns 150 gitanos francesos de Pau van finalitzar el seu pelegrinatge anual, celebrat enguany al santuari de Torreciudad i Barbastro, on van visitar la capella dedicada al beat Ceferino Giménez Malla, El Pelé. Els responsables pastorals, el P. Michel Lahet i el P. José María de Antonio, sacerdots dels gitanos del Bearn i Tarbes, van explicar que aquestes peregrinacions «reforcen l'atenció pastoral i la catequesi d'aquestes persones, que suposen un repte per a l'Església». En els últims anys els gitanos han escollit altres llocs de peregrinació espanyols com el Rocío, Covadonga, Santiago o Lleó, a més de Fàtima o Lourdes. A Torreciudad el programa va incloure entre altres actes el viacrucis, una processó de torxes i diversos actes com ara testimonis personals. (M.G.)

(tant als gitanos com als països). Molts gitanos no estaven documentats ni tenien seguretat social i l'Església en això va fer una feina immensa. En el fons era una feina de suplència.

—Aquesta trobada ha estat un homenatge a Mn. Jordi Garcia Die.

—Ha estat molt emotiu, l'homenatge de l'Església a Mn. Jordi. Es va posar una foto d'ell recordant-lo i la missa del dissabte la va presidir el cardenal Ricard M. Carles. Vaig convidar la família de Mn. Jordi i tot va ser molt emotiu. En la missa, el cardenal va fer referència a aquest sacerdot i va recordar l'acte del mea culpa del Papa, tenint present que la cinquena culpa que l'Església reconeixia i per la qual demanava perdó era el poc respecte a les ètnies, i en concret s'esmentava la gitana. Val a dir que en aquest encontre es trobava present l'arquebisbe Fumio Hamao Stephen, president del Consell Pontifici per als Itinerants, que va tenir l'honor de pronunciar aquestes paraules en nom de l'Església.

—Un altre moment destacat va ser la visita a Barbastro.

—Fa tres anys es va beatificar el primer gitano, Ceferino Giménez Malla, El Pelé. Tot i que habitualment aquests encontres són d'un cap de setmana, aquesta vegada vam oferir una excursió a Barbastro per visitar els llocs d'El Pelé. La majoria dels congressistes hi van participar. Ens va rebre el bisbe de Barbastro, vam visitar la casa d'El Pelé, l'església que ell freqüentava dels claretians, el museu dels màrtirs... Tothom va quedar molt content.

Un moment que m'agradaria destacar, també, va ser a Barcelona, on vam fer memòria d'Inocència Castaño, filla de la Caritat. Ella és una religiosa que durant més de trenta anys s'ha donat a Can Tunis i fa dos anys va rebre la medalla d'honor de Barcelona. Per motius de salut no ens ha pogut acompanyar en aquesta trobada però ens vam recordar molt d'ella perquè s'ho mereix.

Rosa María Jané Chueca

Rosaris per la pau

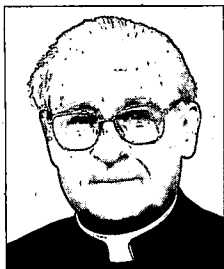
MADRID.— «La pau és a les teves mans.» Aquesta és la campanya que han posat en marxa els joves estudiants i professionals que agrupa «El Rosari viu» per cercar la pau a l'Estat espanyol a través de la pregària. L'objectiu és generar un nou corrent d'illusió i d'esperança, per això es convidava els sacerdots a celebrar misses per la pau i les famílies a resar el rosari. La campanya finalitza el 20 d'abril. Per realitzar un seguiment de la campanya es prega que les misses que se celebrin per la pau es confirmen en l'adreça electrònica rosviv@teleline.es o al telèfon 630 474 930. (C.C.)

Catecismes en àrab

MADRID.— L'obra internacional Ajuda a l'Església Necessitada publica el seu catecisme *Yo creo* en àrab per primer cop, amb motiu de la visita del Papa a Israel. L'edició suposa 30.000 exemplars i la primera trama anirà destinada al patriarcat llatí de Jerusalem. La traducció àrab forma part d'un projecte jubilar del patriarcat per a l'any 2000. El que es vol aconseguir és que cada família catòlica disposi d'una Bíblia i d'un Catecisme. El Catecisme s'orienta a la primera part pel Credo Apostòlic, els enunciats del qual s'expliquen i il·lustren amb exemples de la Bíblia a través dels primers capítols. La segona part gira a l'entorn dels sagraments i la vida de Jesús i inclou una explicació del Pare nostre. El patriarcat compta amb 77.000 creients, que viuen dispersos pels vicariats de Jerusalem, Natzaret, Ammán (Jordània) i Xipre. El vicariat de Jerusalem també s'ocupa de les comunitats dels palestins llatins de la regió jordana occidental de Ramallah i de la franja de Gaza. La pobresa i la prohibició de desplaçar-se lliurement dificulten la situació de molts catòlics. Una conseqüència és l'aïllament de parròquies senceres. (AEN)

Carta Dominical

Un projecte d'home que no l'autodestruïxi

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El cèlebre escriptor Robert Louis Stevenson, autor d'obres tan conegudes com *L'illa del tresor*, *La fletxa negra* o *L'estrany cas del Dr. Jekyll i Mr. Hyde*, abans de passar els seus darrers anys a Samoa, malalt de tuberculosi, havia estat a Saranac Lake, a l'estat de Nova York, per ser tractat de la seva malaltia. Una persona hi anà, anys després de la mort de l'escriptor, cercant algú que l'hagués conegut. Tot fou debades, fins que trobà una velleta a casa de la qual havia viscut Stevenson. Al principi no el recordava però, finalment, se'n recordà: «Oh sí, aquell tipus! Sí que el recordo. Tenia el costum d'escriure al llit i fumava cigarretes mentre escrivia. Em feia forats als

llençols.» Això era tot el que havia captat de l'escriptor.

Encara resulta més tràgic que una descripció tan pobra es faci no d'una persona determinada, sinó de tota persona i fins i tot de la família o d'altres realitats fonamentals per a la persona. I l'error més gran, que certa cultura actual vol induir en la societat, és el desinterès per Déu. No permetre que Déu intervingui en la nostra vida ni que afecti la nostra manera d'entendre-la i de viure-la, fent-nos equivocar en la concepció i realització de les nostres persones.

La darrera setmana vaig parlar de la conversió i de la necessitat de no caure en la desesperança ni en la resignació mandrosa, perquè les qüestions essencials per a la vida continuen plantejades. Una de fonamental és aquesta del concepte de persona. Demanava Quòrist a Déu que els homes «agafin fortament les cordes que tu els allargues i avancin decidits en les seves vides. Perquè tu no vols que els teus fills "es deixin portar", sinó que vols que visquin».

Molts «es deixen portar» per la insistent negació, en molts àmbits, de tota relació de la persona amb Déu, en el seu origen i en el seu desenvolupament. Si l'home perfecte és Jesucrist, i ho és; si la major novetat humana és l'«home nou» realitzat seguint les petjades de Jesús, i ho és; l'error més gran és imbuir en el poble la idea que no hi ha cap model, que no hi ha un ideal d'home al qual

es pugui fer referència, que no hi ha cap risc en el fet que cadascú imagini la persona com vulgui.

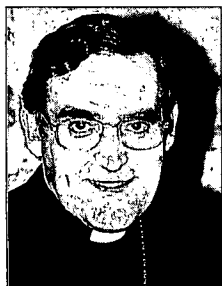
Acabem per convertir-nos en allò que pensem. És ben cert allò que s'ha repetit tantes vegades: obra com penses si no vols acabar pensant com obres. Però ¿i si hi ha una radical absència de pensament sobre allò que es vol ser com a persona, i no solament com a activitat o professió o meta social? Aleshores es produeix la descomposició de la personalitat per manca d'un projecte que doni coherència a l'ésser de la persona.

Si no hi ha res que pugui integrar el pensament, la voluntat, l'afectivitat, les actituds, els actes i les motivacions de la persona, es viu a cop de projectes, o molt petits en atractiu o duració, o de molt poca entitat per centrar la vida d'un ésser intel·ligent. El plaer momentani ocupa el lloc de la felicitat, i les il·lusions nombroses i successivament desil·lusionadores —per la seva incapacitat per omplir una vida— ocupen el lloc d'un autèntic projecte.

Heus aquí com va expressar Leopoldo Panero aquest buit interior: «*Como un ciego que extiende, al caminar, las manos en la sombra, todo yo, Cristo mío, todo mi corazón, ascua de hombre, inútil sin tu amor, sin Ti vacío en la noche te busca, le siento que te busca, como un ciego que extiende al caminar sus manos llenas de anchura y alegría.*»

Paraula i vida

Trobada diocesana d'Arxiprestats

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Joan Pau II ha tingut un interès especial que el Jubileu dels dos mil anys de la salvació de Jesucrist se celebrés en cadascuna de les Esglésies diocesanes. Per això aquest Any Jubilar el va iniciar el Papa obrint la Porta Santa a la basílica de Sant Pere de Roma, a la Missa del Gall, i el dia de Nadal cada bisbe iniciava aquest any sant en la seva església catedral.

No hi ha dubte que la diòcesi és importantíssima per a la vida cristiana dels diocesans. Pau VI va pronunciar aquestes paraules sobre aquesta realitat eclesial: «Cada u pot dir de la pròpia diòcesi: aquí Crist m'ha esperat i m'ha estimat; aquí l'he trobat i aquí pertanyo al seu Cos Místic. Aquí em trobo dintre de la seva unitat. Tots els qui som aquí hem estat empeltats en Crist i hem de formar una sola cosa amb Ell i entre nosaltres.»

La diòcesi és una porció del Poble de Déu encomanada a un bisbe perquè la pasturi amb la col·laboració del presbiteri. Ara bé, aquesta porció del Poble de Déu està aplegada en l'Esperit Sant per mitjà de l'Evangeli i de l'Eucaristia. Aquí podem veure tota la riquesa espiritual i mística de l'Església diocesana. Oi més, com ens diu el Concili Vaticà II, en cadascuna de les Esglésies diocesanes hi és present i actua l'Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica.

Tot això ens fa valorar i estimar la nostra Església diocesana amb aquella mística de què ens parlava Pau VI. Nosaltres valorem i estimem l'arxidiòcesi de Tarragona, que té els seus orígens en temps apostòlics en la Tàrraco romana, que acollí, segons una tradició ben atenedible, la visita i la paraula de l'apòstol Pau, i que l'any 259 va ser fecundada amb la sang del seu bisbe sant Fructuós i dels seus diaques sant Auguri i sant Eulogi. Nosaltres valorem i estimem l'Església metropolitana que ha anat congregant les Esglésies diocesanes veïnes sufragànies i que fa uns anys ha convocat i celebrat el Concili Provincial Tarraconense amb totes elles.

El diumenge que ve, 9 d'abril, celebrarem la Trobada diocesana d'Arxiprestats amb motiu del Jubileu. Cada any els cristians de cada arxiprestat es reuneixen per compartir i celebrar la fe. En aquest any jubilar ho farem tots plegats, en una trobada festiva i celebrativa, per donar gràcies a Déu pels dos mil anys de la salvació de Jesucrist. Ens aplegarem tots els cristians de l'arxidiòcesi, dels onze arxiprestats, per proclamar que

«Jesucrist és la nostra esperança» i per guanyar la gràcia jubilar.

L'acte festiu de la trobada està centrat en la fe i la caritat. Recordarem el testimoniatge de la vinguda de l'apòstol Pau, que confessà Jesucrist amb el seu martiri, i commemorarem la proclamació de la fe cristiana del bisbe màrtir de Tarragona sant Fructuós. En aquest context, tots plegats, en comunió amb tota l'Església estesa d'orient fins a occident, farem professió de la fe amb el nostre cant del Credo. Tanmateix aquesta fe s'expressa en l'amor als germans. Per això les Càritas arxiprestals escenificaran la necessitat d'estimar solidaritzant-nos en projectes i accions d'ajuda als germans necessitats.

El to festiu el mantindrem amb la celebració de l'Eucaristia a la catedral. El misteri pasqual de Crist és el fonament de la nostra esperança. Serà la manifestació principal de l'Església. El Concili Vaticà II ens diu que aquesta manifestació es troba «en la participació plena i activa de tot el poble sant de Déu sobretot en la mateixa Eucaristia, en una única oració entorn d'un únic altar presidit pel bisbe envoltat del seu presbiteri i ministres».

A l'inici del segle XXI tenim consciència de ser Església diocesana. Us invito a tots a aquesta Trobada diocesana d'Arxiprestats per a fer més visible la nostra Església que amb actitud d'amor i de servei a tots els homes i dones d'avui vol oferir-los aquesta nostra convicció: «Jesucrist és la nostra esperança.»

opinió

Zoom

Des del cim del mont Nebo, a Jordània, on Moisès va veure de lluny la terra promesa, a l'ombra de la creu que recorda la que el profeta va erigir perquè els qui la mirassin quedessin lliures de la pesta que afligia el poble d'Israel, el papa Joan Pau II ha contemplat també des de lluny la Terra Santa, en la primera etapa del seu anhelat viatge a la terra de Jesús, el Salvador.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

El Comerç Just i Solidari

A la llibreria religiosa Ramon Llull de Lleida (tel. 973 282 423), a més a més de prestatges de llibres, postals, revistes i objectes litúrgics, crida l'atenció un departament a la vista que ofereix queviures i begudes artesanals amb un rètol que diu: «El Comerç Just i Solidari.» Resumeixo un full explicatiu.

A Àfrica, Àsia i Llatinoamèrica grups d'artesans i productors s'han unit i organitzat per fugir de la llei que imposa el gran mercat mundial.

El Comerç Just i Solidari proveeix canals de distribució dels seus productes, evitant intermediaris i majoristes. D'aquesta manera es contribueix al desenvolupament autònom d'aquells grups. Les organitzacions del Comerç Just i Solidari es dediquen a la

importació, distribució i comercialització dels productes d'artesanía confeccionats per aquells col·lectius, i fan possible la creació de llocs de treball i ocupació estable als seus països.

La producció artesanal manté l'economia i el mercat interior sense crear dependència en exclusiva de l'exportació. Elaboren els articles amb matèries primeres locals i promouen la protecció i el respecte al medi ambient. Finalment, estableixen ells mateixos els preus comercials, el guany dels quals reverteix en projectes de desenvolupament de la mateixa comunitat indígena.

La Federació Internacional de Comerç Alternatiu és qui controla la interrelació d'aquelles comunitats amb les organitzacions d'aquí. La Federació verifica que els gèneres estiguin confeccionats igualment per homes que per dones, que tinguin un funcionament democràtic, que els productes respectin l'entorn social i natural i que siguin de qualitat.

A la llibreria esmentada s'informa sobre la mercaderia que està a l'abast del públic i sobre els projectes i els països amb els quals treballa per tal de crear una consciència crítica amb els països del Tercer Món i reforçar la nostra solidaritat i cooperació amb ells.

Una bona idea i una bona notícia.

Notes insignificants

Germà Adrià

Senyor, creiem en Tu

Una altra vegada, Senyor, reflexiono amb Tu sobre l'Evangeli que proposes per al quart diumenge de Quaresma.

Gràcies, Senyor, per les teves paraules meravelloses i encoratjadores.

Ens dius que «seràs enlairat, perquè tots els qui creuen en Tu tinguin vida eterna...»

»Que Déu et va lliurar perquè no mori cap dels que creuen en Tu...

»Que Déu et va enviar perquè el món, nosaltres, ens salvem per Tu...

»Que qui cregui en Tu... ni tan sols serà jutjat...

»Que qui realitza la veritat s'apropa a la Llum, s'apropa a Tu...»

Senyor, creiem en Tu.

Senyor, ja que ens salves per la fe, incrementa'ns-la i consolida'ns-la.

Ja ho veus, Senyor, en un món que t'anul·la a base del consum de coses inútils, després l'home busca creure en bagatel·les, en ridiculeses...

Uns creuen a ulls clucs en els horòscops... i quina barbaritat els diu el seu, diferent a cada pàgina...

D'altres acudeixen a endevinaires i a bruixeries...

Uns es dobleguen a totes les exigències deshumanitzants d'algunes sectes...

D'altres s'inscriuen en grups i subgrups que imposen ferriament la seva falsa fe, les seves falses creences...

No permetis, Senyor, que caminem a les palpentes i que busquem fes allunyades de Tu.

Que aprenguem a ser feliços en la teva fe.

Que visquem creient sempre en Tu, encara que se'ns taponin tots els accessos a la llum.

Que si se'ns apaguen tots els llums, brilli la teva fe, la teva llum sobre nosaltres.

Que puguem creure en Tu, fins i tot, quan les coses no vagin bé.

Que creiem en Tu quan nadem en l'abundància, perquè aleshores aquesta revertirà en d'altres de menys afortunats.

Que creiem en Tu encara que estiguem tancats, empresonats, oprimits i abandonats.

Que tinguem fe en Tu, Senyor, tot i que la malaltia ens impedeixi somriure amb els nostres llavis.

Que tinguem fe en Tu, Senyor, malgrat que no tinguem cap lloc per caure morts.

Que sempre sapiguem alçar els ulls vers Tu, la Llum que no s'extingeix mai i que arriba a tots els racons de l'ànima.

Gràcies, Senyor, perquè com que crec en Tu, tindrè la vida eterna.

Gràcies, Senyor, perquè amb la fe en Tu, sé que no em jutjaràs amb severitat, sinó amb amor.

Gràcies, Senyor, perquè tot i que se'm tanquin totes les portes i perdi totes les amistats i defalleixi, si crec en Tu, tindrè vida eterna.

Crec, creiem en Tu, Senyor.

Punt de vista

Lluís Martí Bosch

De l'Associació pel Voluntariat a Europa

El mot «voluntariat»

Segons el diccionari, el mot *voluntariat*, en el sentit ampli, es refereix a la persona o grup de persones que «fan el que fan perquè volen», perquè tenen voluntat de fer-ho. En sentit estricte, és el col·lectiu que dedica part del seu temps a la comunitat.

Malgrat que el voluntariat, en una forma més o menys organitzada, ha existit des de temps immemorial, podem considerar que el 1985 va ser l'any estel·lar, ja que, tant a escala local com mundial, els organismes polítics li van donar carta de naturalesa en reconèixer públicament la seva aportació a la millora de la qualitat de vida de la humanitat.

La raó del voluntariat recolza en dos punts bàsics. D'una banda, la majoria de constitucions dels estats democràtics concedeixen als seus ciutadans el «dret a participar» en la millora del seu país. De l'altra, el sentit de solidaritat i les conviccions arrelades a l'interior de la persona, animen molta gent a posar el seu granet de sorra a favor del bé col·lectiu o per pal·liar injustícies flagrants.

En general, el voluntariat, pel seu contacte constant i per la seva relació amb la realitat a la qual atén, és freqüentment el descobridor de les necessitats i les activitats que amb el temps es poden professionalitzar i convertir en nous oficis o feines pagades. Assistents socials, monitors de colònies i altres professionals actuals, van ser en els seus inicis accions socials realitzades pel voluntariat.

El voluntariat està organitzat en la majoria de països, principalment en els més avançats i, en general, s'emmarca en associacions democràtiques privades, degudament legalitzades

mitjançant estatuts.

Internacionalment existeixen les organitzacions següents: AVE (Association pour le Volontariat a Europe), que agrupa persones de diferents països, els desitjos de les quals coincideixen amb els de l'entitat: ajudar els que viuen de cara als altres i animar a fer-ho als que encara estan tancats en si mateixos. Les secretaries d'aquesta entitat, des de les quals es dirigeix tota la seva actuació, se situen a Lió, Brussel·les i Barcelona.

CEV (Centre Europeu de Volontariat), amb seu a Brussel·les, que coordina la tasca dels diferents Centres Nacionals de Voluntariat dedicats en cada país a la selecció, formació i distribució de voluntaris.

VOLONTEUROPE, entitat que, principalment des d'Holanda i la Gran Bretanya, organitza cursos i seminaris per a la formació de voluntaris.

IAVE (Associació Internacional de l'Esforç Voluntari), amb seu a Washington, que transvasa informació sobre voluntariat i organitza una trobada mundial de dirigents voluntaris cada dos anys.

Com es dedueix fàcilment d'aquesta organització mundial del voluntariat, es tracta d'un moviment ampliament estès i sòlidament organitzat.

En tots els casos, no obstant això, el voluntariat no pot suposar «intrusisme» i substituir les tasques encarregades a personal remunerat ni, en conseqüència, es pot convertir en «mà d'obra barata».

Segons a qui s'adreça l'acció voluntària, es distingeixen diferents tipus de voluntariat: social, cívic, esport i lleure, cultural, mediambiental, etc., sobre els quals podem incidir en espais propers.

La crida a la participació voluntària és generalitzada i va destinada a totes les edats. És veritat que tots tenim molt per aprendre, però no ho és menys que tots tenim alguna cosa per ensenyar.

Aquests coneixements i/o habilitats que té cada persona, sumats a la capacitat i a la disponibilitat (poca o molta) de cadascú constitueixen el més gran moviment ciutadà, al qual tots estem convidats.

T'hi apuntes?

saber escoltar

Fe i raó

Heus aquí un tema important. Tractat una i altra vegada. La balança, en el nostre temps ancorat en les profunditats del racionalisme de la modernitat, tendeix a inclinar-se a favor de la raó. La sospita pot recaure fàcilment en la fe. Com si aquesta fos aliena a la raonabilitat. No serà irracional tenir fe? La fe no fa córrer un risc inútil a la ment humana? Les preguntes són acusatòries. Fer-se preguntes —filosofar— és propi dels humans. És just i necessari. Cal saber, però, que les mateixes preguntes i les respostes que forgem també són susceptibles de nous interrogants. Perquè es tracta de fer camí cap a la veritat. Puix tenim el deure de cercar-la. El coneixement filosòfic és per naturalesa accessible a l'autocrítica i sap que la raó humana, en la seva realitat històrica, és marcada per la parcialitat. Fins i tot s'adona que, en un moment determinat, topa amb el misteri, i se li obren esclatxes de llum cap a la Llum.

Fa un quant temps que vaig desgranant, en forma de lliçons, el document pontifici *Fe i raó*. Apareix com un encoratjament a la filosofia. Una demanda per tal que sigui fidel a si mateixa i que contribueixi a formar pensament i pensadors. L'encíclica vol ser un servei al pensament humà. Un mostrar-ho en tota la seva rica complexitat. Una mirada a les implicacions a la totalització de la persona. Des d'aquesta formalitat guanyen la raó i la fe. Totes dues s'estalvien d'entrar en una contradicció innecessària.

És clar que hi ha una relació entre el coneixement natural de Déu i la revelació. Entre la fe i la raó. I que són com dues germanes bessones inseparables i ensems irreductibles. Van juntes i, a la vegada, són distintes. Tan el racionalisme com el fidéisme queden neutralitzats. Les solucions requereixen una síntesi. Continuarà.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Primavera (2)

M'agrada dir que Terra Santa entra pels peus o que per entendre-la no n'hi ha prou de mirar. Una de les experiències que recordem amb més fruïció és la d'aturar-nos durant el trajecte que va de Jerusalem a Jericó, tot aprofitant alguna corba suprimida de la carretera antiga, i endinsar-nos pel camí antic, el mateix que Jesús va recórrer tantes vegades, i passejar mirant el sòl, observar el paisatge immediat, estendre la vista cap a la llunyania intentant veure la muntanya Nebo o la fortalesa de Maqueronte, on el Baptista va ser decapitat, collir alguna planta, ensumar-la i deixar volar la imaginació. Patir la molèstia de la sorra dins la sabata, sentir l'enueig d'haver ensopegat amb una pedra i la calor que abrusa al migdia... Tota una sèrie de sensacions que se'ns fiquen fins al moll de l'os. El coneixement que obtenim així del país no ens el pot donar cap guia, per molt expert que sigui. Potser penseu que amb això que dic pretenc desacreditar els viatges que organitzen diverses entitats cristianes, però no és així. La meua intenció és que a qui ja hagi visitat aquesta terra n'hi entrin ganes una altra vegada, com l'esquiador que retorna a les muntanyes o com l'amant de la mar que es banya a les mateixes platges, sense cansar-se'n. Terra Santa també dona per a molt i, com a la platja o a la muntanya, cal tornar-hi.

No obstant això, hi ha coses que al viatger modern, per molt cristià que sigui, no li és possible d'experimentar. Al pelegrí de Burdeus (segle IV) o a l'autor del *Breviari de Jerusalem* (segle V) els podien faltar els diners que tenim nosaltres, però els sobrava el que a nosaltres ens fa més falta: temps. I, al marge d'algunes persones privilegiades que en tenen molt, la resta s'ha d'assabentar de moltes coses a través dels llibres.

Des de petits ens diuen que l'any comença a principis de gener i que consta de quatre estacions i pensem que sempre i arreu ha estat així. Però la sensibilitat de l'israelita antic el feia pensar que l'any començava a la primavera, quan la naturalesa reneix, quan creix el blat i es recol·lecten les messes, perquè després arriba la verema i es guardi el most a la premsa. Quan acabaven aquestes feines, i després d'un breu període de festa, començava una altra estació, la del repòs del camp, la de l'absència de moltes aus migratòries, la d'una vida casolana més intensa. Fins i tot, la guerra també seguia aquest mateix ritme com podem comprovar a 2S 11:1.

A la baixa Galilea, no gaire lluny de Betsean, un *kibbutz* que va voler ampliar les seves edificacions es va trobar un paviment amb un sorprenent mosaic del segle VI, on apareixien els signes del zodíac i els mesos de l'any amb els seus noms significatius que apuntaven a una divisió semblant a la nostra. L'estació del *nisàn* (sega, primavera). Del *tammuz* (calor, estiu). La del *tisrí* (sembra, tardor). La de *tebet* (frèd, hivern). Cal reconèixer que alguna cosa ja es coneixia al Qumran, però ja sabem que aquesta comunitat era una minoria aïllada.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

La meta dels cristians

Sr. Director,

El centre de la vida cristiana és la Glòria. La vida damunt la terra només és un instant en comparació amb l'eternitat. En conseqüència, qualsevol cristià ha d'encarrilar la seva vida i pensar en aquesta «única realitat» per poder-hi arribar victoriosos. Això vol dir que haurà de lluitar de debò per encaixar aquesta victòria. Haurà de tenir sempre ben present que tan sols hi ha un camí: Jesucrist, el Fill de Déu Encarnat.

He pensat que pot ajudar molt el següent pensament referent a l'entrada a la Glòria: a què podem comparar l'entrada a la Glòria d'una ànima benaventurada? L'ànima, després d'«assumir la santedat personal» i «la bellesa personal», se sent totalment lliure, deslligada de tota misèria humana, i pren «possessió de la Glòria». Per completar aquesta Glòria infinita, tots els àngels i els sants, amb un amor infinit, rebren aquesta ànima dins de la Glòria. L'ànima, inundada de «riqueses espirituals i eternes», comença a fruit de la felicitat infinita de la Glòria. El seu ésser queda totalment trasbalsat en un estat sobrenatural per gaudir d'aquesta felicitat infinita.

Aquest és el destí de tots els fills de Déu sense excepció. Ara una pregunta: com es pot assumir la santedat personal? En el gloriós purgatori? També és pot assolir aquí, a la terra, però això ja és «cosa de sants».

JOAN ROVIRA ARBÓS
Vilafranca del Penedès

Viure amb optimisme

Sr. Director,

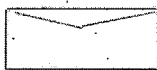
Ja s'han escampat els vaticinis que es feien de la fi del món abans de l'eclipsi solar de l'agost passat i sobre el 2000. Viure amb optimisme és molt més sa per al cos i per a la ment. Els investigadors diuen que les persones optimistes i alegres viuen més i que riure, a més de calmar els ànims, proporciona benestar a l'organisme i és ben segur que contribueix que els altres s'ho encomanin.

L'optimisme prové d'estar esperançats per aconseguir unes fites i posar-hi

els mitjans adients. No s'adquireix ciència si no s'estudia, no es pot esperar que ens toqui «la primitiva» si no juguem, etc. Hi ha fites petites (fer un viatge, estar amb els amics) i fites grans (trobar l'amor i la felicitat per sempre). Mentre s'aconsegueixen, cada persona desenvolupa les aptituds que té.

Mai una queixa dels teus llavis va eixir. En el fons del teu cor sempre, l'amor va fluir encara que molts et varen ferir. Ara, ja dalt del cel sens dubte s'ha acomplert el teu anhel. Descansa en pau i gaudi del bon Déu.

Cartes del lector

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Futur sense vida?

Sr. Director,

A Catalunya tenim la taxa de fecunditat més baixa del món: 1,07 fills per dona fèrtil. Algunes parelles no poden, biològicament, tenir fills, però moltes altres es plantegen objeccions per a dir sí als fills, perquè miren l'avenir amb pessimisme, influenciats per informacions parcials sobre qüestions demogràfiques. Hi ha qui diu que tenir un fill, avui dia, és una irresponsabilitat.

De què els serveix a un home i a una dona estimar-se i que els parlin de progrés si després no s'atreveixen a donar nom propi a llur futur? Si aquesta por es deu a la pretesa explosió demogràfica, recordeu que aquesta no es dona a les nostres latituds, ans al contrari. Més aviat sembla que les objeccions de les parelles a ser pares provenen de les dificultats econòmiques i socials que els envolten i que ells associen al fet de tenir fills. Cada nen, cada nena és, per a la seva família i per al seu país, un avançament de futur. La família és el lloc privilegiat per a la transmissió d'aquells valors ètics i culturals que donen sentit a la vida i ajuden la persona a aconseguir la seva identitat.

Llavors, per què aquesta por a la vida? És tasca de tots promoure un ambient favorable a la família i transmetre als joves la il·lusió de ser pares. Per aconseguir-ho no seran suficients ni la constatació objectiva de la gravíssima davallada de la taxa de fecunditat a l'Estat espanyol, ni endegar la Llei per promoure la conciliació de la vida familiar i laboral, ni noves deduccions en la quota autonòmica de l'IRPF per a les famílies amb tres fills o més, etc. (tot i que benvingudes siguin totes aquestes i altres mesures que puguin adoptar-se). El que realment anima a tenir fills és un sentit de la vida propi de persones humanes dotades de cor, d'intel·ligència i de voluntat, amb il·lusió de viure i d'esforçar-se perquè altres també tinguin l'oportunitat de fer-ho.

DOLORS VOLTAS

Secretària general de la Federació Espanyola Pro Vida
Barcelona

menta. Aquells que envolten l'un o l'altre viuen esperançats o inquiets, segons el cas.

El pessimista es mou en l'àmbit del «pensa malament i encertaràs»; l'optimista, en el del «Déu estrèny, però no ofega». Lògicament és molt més gratificant parlar amb persones de mirada franca, d'un somriure obert, de paraules que surten del cor, que no pas amb aquelles persones de gest amargat, llavis fermats i tancades al diàleg. En el començament d'aquesta nova etapa seria bo repassar el nostre tarannà i fer el propòsit de veure les coses amb ulls optimistes.

A. JORDÁN
Barcelona

El futur hipotecat

Sr. Director,

El futur hipotecat és una forma d'homenatge i crida de solidaritat a tot aquell futur vexat per la humanitat, un futur contaminat per una sèrie d'interessos polítics i econòmics que ens condueixen a una cova plena de fantasmes i visions on hem profanat tot el futur on havíem dipositat un cert grau de confiança i d'esperança per a la reivindicació i l'apreciació d'un futur millor.

Un futur que s'ha vist manllevat de tot el seu poder significatiu si jutgem en tot el dolor que està patint l'infant que s'ha vist sotmès a abusos sexuals, la dona que veu com se la tortura constantment, el drogo-addicte que no troba el seu nord i així un llarg testimoniatge de persones que no tenen cap visió disposada per al futur, sinó que és una visió sotmesa i difosa fora de l'autenticitat dels veritables sentiments i raonaments en què ha de bastir-se el futur de la humanitat.

Cal una reflexió i un compromís sincer i ple de voluntat pel que fa a l'actuació del marc de la nostra posició de present i enfortir i ennoblir el que ens queda de runes del present. Qui paga el preu d'aquesta hipoteca i quin és l'elevat cost i perjudici?

NÚRIA BOMBARDÓ i CODINA
Bellaterra

2N ANIVERSARI DEL TRASPÀS DE

JOSEP GUASCH CALZADA

Que ens deixà el 26 de març del 1998 fou durant disset anys sagristà i campaner de la parròquia de Sant Esteve de Parets del Vallès.

Josep estimat, en el fons del nostre cor viurà per sempre el teu record.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

GESMOR
DES DE 1950.

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

El do de l'Església

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

La santa mare Església

«Donar gràcies, amb profund sentiment, pel do de l'Església.» Així formulà el papa Joan Pau II, un dels objectius del Jubileu del 2000. D'altra banda, això és ben coherent amb la vida cristiana, i és particularment coherent en el context del catecumenat i de la Quaresma. Les paraules típiques del cant d'entrada del diumenge IV de Quaresma —*Laetare Ierusalem*— evoquen precisament aquesta actitud.

La maternitat de l'Església és una de les atribucions preferides per la tradició patristica, especialment en relació amb el baptisme. «Ningú no pot tenir Déu per Pare si no té l'Església per mare», digué sant Cebrià de Cartago. És sabut que la penitència amb què la comunitat cristiana acompanyava —i acompanya, encara, per què no?— el procés de preparació immediat al baptisme dels catecúmens, era comparada amb els dolors de part, i la pila baptismal és comparada al si maternal de l'Església en la pregària de

benedicció de l'aigua per al baptisme: «Mireu, ara, (Senyor) la vostra Església, i obriu-li la font del baptisme.»

Amb la imatge de la «mare» es destaca també el fet que l'Església, com a realitat volguda per Crist, amb els seus pastors que el representen, pregonera de l'Evangeli i celebrant dels sagraments, precedeix cadascun dels cristians. En altres termes: l'Església no és el resultat de l'agregació dels cristians, sinó que som cristians perquè som posats per Déu com a fills seus en l'Església i per mitjà de l'Església. La professió de fe no es fa a partir de les pròpies idees, sinó com a resposta a la pregunta que fa l'Església: Creus...?

Joia en la fe i acció de gràcies

Tot això és motiu de joia i d'acció de gràcies. La joia i l'acció de gràcies que sent qualsevol persona humana quan pensa en la seva mare, és una imatge de la joia en la fe i de l'acció de gràcies que sorgeix del cor del fidel cristià quan contempla aquesta «Jerusalem del cel

que és la nostra mare» (Ga 4:26): *Laetare Ierusalem!*

Prou sabem que hi ha cristians que consideren «de bon to» distanciar-se de l'Església, o bé ser tan crítics envers la vida de l'Església que sembla que no els sigui quelcom propi. Frases massa repetides com «Crec en Déu però no en l'Església», o bé «Jesucrist sí, Església no», o bé «l'Església de la base i l'Església jeràrquica», etc., no són cap testimoni de veritable identitat cristiana. No són, de cap manera, acceptables en l'avi d'un fill de la santa mare Església.

És veritat que nosaltres no posem l'Església com a terme de la nostra fe, com si fos ella mateixa Déu i la revelació vingués d'ella; però nosaltres creiem en Déu per la predicació de l'Església i en el si de la comunitat de creients que és l'Església. La fe en Jesucrist implica l'adhesió al que Jesucrist ha dit i ha fet, i l'Església és l'obra de Jesucrist, la mediació de la seva presència en el món a través dels segles: «Jo seré amb vosaltres, cada dia, fins a la fi del món!»

(Mateu 28:20). L'Església, a més, és una: «Un poble organitzat entorn dels pastors», deia també sant Cebrià, i ho recull el Concili Vaticà II (*Sacrosanctum Concilium*, núm. 26).

No es pot sostenir una permanència en l'Església sense l'alegria de saber-se'n fill. Per això el distanciament envers l'Església és progressivament distanciament envers la fe, envers els sagraments, i en definitiva envers Jesucrist. Cal recrear en nosaltres una actitud de catecúmens que esperen el moment en què podran fer festa amb la mare Església: «Feu festa tots els qui estimeu. Estigueu contents tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol.» El profeta segueix amb aquestes promeses de Déu... «Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig.» (Isaïes 66:13-14). Renovar aquest esperit de fills de l'Església és un dels propòsits per a la Quaresma, i un dels fruits del Jubileu.

petites homilies

Amunt els cors!

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Com Moisès en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. La vida humana, diem, és un camí. Que ens allunya del punt de partida i ens apropa al terme del viatge. Renúncia i adquisició. Adquirim nous horitzons. Un camí que ens transforma. Però que també pot deformar-nos. Hi ha camins que menen a la perdició. Qui encertarà el bon camí? Jesús és el camí. Déu estimà tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Jesús el Fill de Déu, inicia el camí humà amb l'encarnació. Carregat amb la motxilla de les nostres limitacions i contradiccions, agafa el nostre pas. Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres, que érem morts per les nostres culpes. Comença la pujada cap al Pare. L'ascensió a través de la vida i de la mort. Home entre els homes, sojorna en les estances humanes de l'amistat, de la bondat, la compassió, l'amor. Ara baixa als torrents del sofriment. S'endinsa en l'aveïc de la mort. Allà on la vida sembla que quedi engolida per sempre. Però en surt victoriós. Puja per la ruta del sol. Camí de la resurrecció. Fins a seure a la dreta del Pare. Ell, l'home

nou. Ha arribat al cim. Lliure. Transfigurat. Amb nosaltres. Juntament amb Jesucrist, ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials. El camí s'ha acabat. El caminant ha assolit el terme: la Vida. Queda ben clara la riquesa de la gràcia de Déu i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist.

Els cristians han fet l'opció de caminar en Jesucrist. No ve de nosaltres, és un do de Déu. No insistirem mai prou en aquest punt. Som cristians per la gràcia de Déu. Som obra seva. Convidats a caminar, ell ha fet i ens ha donat el camí. Més encara: ell mateix —el Camí— camina amb nosaltres. Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les. Som el seu poble. Reunits entorn seu, mirem Jesús que ha estat enlairat. Tota la vida és contemplació existencial del misteri de l'enlairament de Jesús. Però el moment més intens, no sols d'aquesta contemplació, sinó també de la comunió amb el Jesús exaltat, és la celebració de la missa dominical. És llavors que ens confessem buscadors de la plena llum. Per això som convidats a caminar cap als cims: Amunt els cors! Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui.

Quadre de Francisco Izquierdo sobre la conversa entre Jesús i Nicodem.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

ABRIL

2. Diumenge

IV de Quaresma. Morat. Lectures: 2 Cròniques 36:14-16.19-23 / Salm 136 / Efesis 2:4-10 / Joan 3:14-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc de Paula, fund.; Niceci, b.; Apià, mr. Santa Maria Egipcíaca, penit.

3. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 65:7-21 / Salm 29 / Joan 4:43-54

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sixte I, p. mr.; Nice-tes, ab.; Vulpià, mr. Santes, Àgape i Quidonia, vgs. mrs.; Burgundófora (Fara), ab. vg. Beata Guimar.

4. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Ezequiel 47:1-9.12 / Salm 45 / Joan 5:1-16

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Plató, ab.; Agatop, diaca; Benet el Negre, franc. Beata Ludvina, vg.

5. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 49:8-15 / Salm 144 / Joan 5:17-30. (Es pot commemorar: Sant Vicenç Ferrer, dom.)

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Emília, vg.; Irene, vg. mr.

6. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Èxode 32:7-14 / Salm 105 / Joan 5:31-47.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem, ab.; Diògenes, Platònides i Marcel·lí, mrs.

7. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Saviesa 2:1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7:1-2.10.25-30. (Es pot commemorar: Sant Joan Baptista de La Salle, prev. fundr.)

ALTRES CELEBRACIONS: Abstinència de carn. Sants Epifani i Sadurní, bs.; Rufi i Donat, mrs.; Herman, mjo.

8. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 11:18-20 / Salm 7 / Joan 7:40-53

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Dionís, Perpetu, Redempte i Amanç, bs.; Gualter, ab. Santes, Concessa, Macària i Màxima, mrs.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Quaresma

Cicle B

Lectura primera

2Cr 36:14-16,19-23

La severitat i la bondat del Senyor es revelen en la deportació del poble i en el seu alliberament

Lectura del segon llibre de les Cròniques

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reïncidiren contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruï dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps quedà desolat, el país va reposar, fins a haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: el Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui.»

Salm responsorial 136:1-2,3,4-5,6 (R.: 5a-6a)

Vora els rius de Babilònia ens assèiem tot plorant d'enyorança de Sió.
Teníem penjades les lires als salzes que hi ha a la ciutat.

R. Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.

Quan volien que cantéssim els qui ens havien deportat, quan demanaven cants alegres els qui ens havien entristit, i ens deien: «Canteu-nos algun càntic de Sió.» R.

Com podíem cantar cants del Senyor en una terra estrangera?
Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m paralitzi la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar, si deixés d'anomenar-te, si deixés d'evocar el teu record, per motivar els meus cants de festa. R.

Lectura segona

Ef 2:4-10

És per gràcia que Déu us ha salvat, a vosaltres que éreu morts per les vostres culpes.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, Déu que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva. Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

Vers abans de l'evangeli

Jo 3:16

Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic; tots els qui creuen en ell tenen vida eterna.

Evangeli

Jo 3:14-21

Déu envià el seu Fill per salvar el món gràcies a ell

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

Barcelona

diòcesis

Taizé desembarcarà a Barcelona

■ La diòcesi catalana acollirà per tercera vegada aquesta «peregrinació de confiança»

BARCELONA.— Milers de joves europeus i d'arreu del món, es calcula que seran uns 50.000, desembarcaran a Barcelona el 28 de desembre per participar en la Trobada Europea de Joves que cada any organitza la Comunitat de Taizé. Múltiples voluntats s'entrellacen en una trobada d'aquesta mena: la

voluntat dels germans de Taizé d'acompanyar els joves compartint la seva experiència d'inspiració monàstica, de pregària i de compromís amb els germans; la voluntat de l'Església de Barcelona perquè la trobada sigui una llavor que porti els joves a aprofundir en la fe.

través d'aquest compartir amb altres joves, alguna cosa nova neixi en ells». O sigui, que no pretenen fer només una trobada de gent molt compromesa sinó una trobada oberta a tothom.

Peregrinació de confiança a través de tota la Terra. És així com els germans de

Taizé defineixen aquestes trobades europees que tenen com a objectiu «renovar la nostra confiança en Déu a través de la pregària en comú, dels cants, de l'escolta i del compartir al voltant de la paraula de Déu», explica el Gmà. Héctor. I continua: «Però que aquesta confiança en Déu també ens permeti confiar en l'altre, en els nostres germans, fins i tot si provenen d'una altra cultura i parlen un altre idioma. Arriben joves des de Rússia fins a Portugal que són acollits a les parròquies i a les famílies d'acollida. Aquests contactes que es creen, molt senzills i molt humans, són també la font d'una confiança que es pot crear entre els pobles i són també les llavors d'una reconciliació per a aquest continent i la família humana.»

Si bé no és el primer cop que Barcelona acull la Trobada Europea de Joves —enrere queden les experiències del 1979 i del 1985— hi ha un factor clau que diferencia aquesta trobada de les anteriors: joves de tots els països d'Europa i de totes les Esglésies cristianes compartiran al voltant de la paraula de Déu, pregaran i cantaran plegats per primera vegada a Barcelona sense les divisions que van estigmatitzar el continent fins a la caiguda del mur de Berlín el 1989. En aquest any jubilar, pren també una rellevància especial el llaç simbòlic que uneix el sud i el nord d'Europa, Barcelona i Varsòvia, la capital que va acollir la trobada de l'any passat.

Precisament per començar a moure els fils de l'organització van venir recentment a Barcelona els germans de Taizé Héctor, Vincent i Pere, per reunir-se amb els bisbes de cada demarcació diocesana i a partir d'ells contactar amb els arxiprestos i els rectors. Tot això en coordinació amb la Delegació diocesana de Pastoral de Joventut de Barcelona i amb la delegada, Rosa Deulofeu, que parla en aquests termes de la trobada: «Penso que el gran repte és que puguem arribar a aquells joves a qui habitualment no arribem i que, per tant, l'Església de Barcelona sigui després capaç d'oferir-los un camí a seguir, d'acompanyar-los i d'ajudar-los a fer un camí d'aprofundiment en la fe.»

Si la feina d'aquests tres germans de Taizé ha estat més de gestió i d'infraestructura, la preparació important de la trobada començarà, però, el mes de setembre. «Serà llavors que es visitaran totes les parròquies, les comunitats, els grups i els diferents col·lectius per informar de la trobada i per amb la seva ajuda trobar aquests joves que busquen tot un seguit de valors però que estan allunyats de l'Església», explica el germà Pere, originari de Barcelona. Serà així com començarà la trobada, també amb la recerca de famílies d'acollida a qui els germans de Taizé només demanen un espai on el jove pugui posar el seu sac de dormir i l'esmorzar. «Hi haurà moltes coses pràctiques a fer», afirma el Gmà. Pere, «però també ens interessa que aquesta preparació sigui un temps de recerca interior de manera que la feina pràctica no ens allunyi de l'objectiu, que és aquest anar a les arrels del que avui és ser cristià en una societat com la de Barcelona, molt

El Gmà. Héctor, el Gmà. Pere i Rosa Deulofeu, d'esquerra a dreta.

secularitzada, molt pluralista, amb moltes opcions que fan difícil trobar una orientació interior que ajudi els joves a créixer com a persones i com a cristians».

En aquest sentit, els joves que participaran en la trobada també es prepararan interiorment als respectius països. Des del mes de setembre i fins al desembre, hi haurà punts de preparació on el jove podrà acudir no únicament per formular la inscripció sinó també per tenir un moment de pregària i de reflexió sobre què

significa per a ell sortir del seu país i deixar-se acollir per altres. «Aquesta preparació és extremament important perquè, si no, hi ha el perill del turisme espiritual», afirma el germà Héctor, nord-americà d'origen porto-riqueny.

«Si bé és cert que hi ve gent amb motivació més de visitar la ciutat», reconeix també el germà Pere, «no hem d'oblidar que són joves i també és important que els acollim tal com arriben i aprofitem aquesta motivació inicial perquè, a

Les trobades europees segueixen, doncs, el model de vida de la comunitat de Taizé i pretenen ser una continuació o una prolongació dels encontres que durant tot l'any se celebren a la comunitat francesa. Emmarcat per la Segona Guerra Mundial, seixanta anys enrere el germà Roger arribava a Taizé amb la intuïció que si els cristians cerquessin una reconciliació entre ells podrien ser per a tota la família humana un ferment de reconciliació i de pau. Amb aquest objectiu va fundar una comunitat de germans que, a través de la seva vida, fossin signe de reconciliació, de pau, de perdó en la família cristiana i en servei a la família humana.

La comunitat està actualment formada per més de cent germans, catòlics i protestants i germans provinents de les esglésies històriques: luterans, anglicans i reformats. «Vivim junts una mateixa vocació i un mateix compromís que fem després d'uns anys de preparació. Són vots monàstics en el celibat, en la comunitat de béns i en la comunió. Tenim una vida de pregària —resem tres cops al dia—, de treball i d'acollida, que, tot i que no la vam buscar, Déu ens la va confiar perquè fa 35 anys van començar a arribar joves a Taizé, una cosa completament inesperada. Actualment, per exemple, qualsevol setmana d'estiu es poden arribar a trobar a Taizé entre quatre mil i cinc mil joves.

Carme Munté

PROGRAMA

Tot començarà el 28 de desembre al matí, quan els participants rebran una acollida central, d'acord amb el seu idioma, on els facilitaran informacions pràctiques i des d'on seran enviats a les parròquies que, al seu torn, els distribuïran a les cases d'acollida. Aquell mateix dia a la nit hi haurà la pregària d'obertura de la Jornada Europea de Joves de Taizé.

Els dies 29, 30 i 31 se centraran, al matí, en la pregària en comú a l'església parroquial i en un temps d'intercanvi i de reflexió que es basa en una carta que el germà Roger escriurà especialment per a la trobada. També s'organitzaran visites al barri per descobrir els testimonis i els llocs d'esperança: persones que, a través d'un compromís, també canvien les vides d'altres persones i que donen el millor d'ells mateixos. Al migdia, pregària i dinar. A la tarda, es faran tallers bíblics, sobre temes d'actualitat i intercanvi cultural.

El 31 de desembre, vigília de partida, els germans de Taizé proposen que a cada parròquia se celebri una vetlla per acollir el nou any en un esperit de pau interior i de pau per a tota la família humana. Finalment, l'1 de gener, després de dinar amb les respectives famílies, els joves es prepararan per a la partida.

Barcelona

La multiculturalitat de l'Escola Vedruna-Àngels

■ 125 anys de servei al barri del Raval de Barcelona

BARCELONA.— L'Escola Vedruna-Àngels té les arrels ben afermades al barri que la va veure néixer ara fa 125 anys, el del Raval. Com a congregació i com a vedrunes, d'una banda, ja que la vida de la fundadora, santa Joaquina de Vedruna, va transcórrer íntimament lligada a aquest barri de

Ciutat Vella i, com a escola, de l'altra, perquè ha estat un mirall de l'evolució del barri. En les seves aules s'emmiralla ara la riquesa de la interculturalitat, fins al punt que en una aula del centre arriba a haver-hi una representació de, ni més ni menys, disset països.

L'escola, que des dels seus orígens ha volgut servir el barri i en especial la gent més senzilla, va néixer primer com a Casa d'Infants Orfes i constituïa així una de les tres grans institucions de beneficència del segle XIX del Raval, juntament amb la Casa de la Caritat i la Casa de la Misericòrdia. Va arribar després, als anys seixanta, la immigració provinent de la resta de l'Estat espanyol i, en aquests moments, el tret distintiu del centre és la interculturalitat. «Una interculturalitat», explica la germana M. Carme Molist, directora de l'escola, «que la vivim certament com una gran riquesa, de manera que s'intenta treballar molt en l'acollida i l'atenció d'aquesta diversitat». Sobre tot si tenim en compte que dels 360 alumnes dels 3 als 16 anys que actualment alberga el Vedruna-Àngels, 99 són d'altres cultures.

Filipins, pakistanesos, coreans, marroquins i catalans, hindús, musulmans i cristians comparteixen, s'interrelacionen i s'intercanvien experiències entre si a les aules del Vedruna-Àngels. «Procurem que valorin totes les cultures», explica la Gna. Molist, «tant la seva com la nostra, perquè també hem de tenir molt clar que nosaltres som una escola catalana i, com a tal, és important que coneguin a fons la nostra llengua des de petits i que es vagin integrant en la nostra cultura, sempre tenint en compte que al nostre torn hem de valorar i respectar la seva cultura i deixar que ens en mostrin aspectes». Per això, si bé s'organitzen taules rodones i, de la mateixa manera que els alumnes aprenen a ballar la sardana, també coneixen balls tradicionals d'altres cultures, també des d'un bon començament l'escola explica als pares que van a informar-se que es tracta d'una escola cristiana. «Quan hi ha algun tipus d'oferta o de vivència específica de fe, com pot ser una celebració eucarística, sempre és d'oferta lliure i recordem als pares que hi ha l'opció que els seus fills entrin més tard o que es quedin a la biblioteca. No hi ha ningú que se senti forçat a participar en l'eucaristia», destaca la directora.

Un total de 24 mestres (tres germanes vedrunes i la resta, professorat secolar) tenen cura de l'educació dels alumnes, juntament amb una psicòloga i altres persones que treballen en grups de re-

L'escola reuneix alumnes dels 3 als 16 anys.

Celebracions d'aniversari

L'11 de març passat va tenir lloc la inauguració del 125è aniversari (1875-2000) i es va aprofitar l'avenç per estrenar la gegantona Quimeta, la filla dels Gegants del Raval, i una sardana especialment composta per a l'efemèride. Seguidament, l'1 d'abril se celebraran els Jocs Florals Vedruna-Àngels i ja el 20 de maig tindrà lloc la Gran Trobada Vedruna, que consistirà en una eucaristia a l'església del Pi (a les cinc de la tarda), en un gran espectacle que es desenvoluparà al pati de l'escola (a les set de la vespre), en la inauguració de l'exposició *Vivim el present, mirant el passat i projectant el futur* i en un sopar d'exalumnes, pares i mestres que han passat per l'escola.

Amb motiu de la festivitat de santa Joaquina de Vedruna, el 22 de maig tindrà lloc una cursa popular, jocs, activitats i una gran xocolatada. Finalment, el 18 de juny hi haurà la Gran Festa Major, amb una eucaristia d'acció de gràcies, activitats diverses i un dinar de germanor.

Presentació del projecte «Els nens escriuen un llibre a l'escola».

forç. Tot aquest treball constant ha reportat una bona fama al centre. «Això és perquè tot el professorat treballa a fons per intentar que els alumnes surtin ben preparats, no únicament intel·lectualment, sinó també perquè surtin persones com cal, capaces de convivència, d'acollida, de respecte i d'un treball ben fet», explica la Gna. Molist, que per segon cop va prendre la direcció del centre el 1996 coincidint amb la implantació de l'ESO.

Amb tot, la riquesa de la multiculturalitat no es viu únicament a les classes o en l'hora del pati, sinó que l'Escola Vedruna, tot i ser petita en nombre, obre de bat a bat les seves portes en l'obertura i la projecció a Europa. Amb el tema *Els nens escriuen un llibre a l'escola* s'ha acabat recentment un projecte europeu en què han participat 26 escoles de divuit països d'Europa i que consistia a escriure un llibre sobre un tema comú relacionat amb Europa. Es tractava, per posar-ne un exemple, d'inventar-se una llegenda per al dia d'Europa, que se celebra el 9 de maig. «Ara n'hem engegat un altre amb cinc països (Hongria, Àustria, Anglaterra, Grècia i nosaltres) que començarem el proper mes de setembre i que en un primer moment consisteix en un intercanvi cultural», explica la Gna. Molist.

A Catalunya hi ha una quarantena d'escoles regides per aquesta congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat (més conegudes com a vedrunes) que, amb l'ideari «Vedruna, quan educar és servir», presenten una proposta educativa amb l'objectiu de servir les persones, afavorint el desplegament i la maduració de totes les seves capacitats, i de servir la societat, impulsant-la cap a horitzons de llibertat, de justícia i de fraternitat. Seguint la intuïció de la seva fundadora, santa Joaquina de Vedruna, presenten un estil educatiu que es fonamenta en el reconeixement del valor de cada persona pel fet de ser-ho i en una relació educativa que s'estableix des de l'amor; un estil educatiu que es viu en un ambient d'acollida familiar, fet de proximitat; de senzillesa i de cordialitat; un estil educatiu que s'expressa en la importància que dona als estímuls positius que motiven les persones i en un just equilibri entre exigència i flexibilitat; un estil educatiu que es recolza en una metodologia activa, creativa i participativa, que valora la constància i el gust pel treball ben fet, i finalment, un estil educatiu que es desenvolupa en un clima d'alegria, factor i medi que ajuda a fer experiències humanitzadores i de creixement personal. (C.M.)

Barcelona

«Comunitats, espai d'humanització»

■ Cinc-cents cristians es van aplegar al XVI Fòrum Vida i Evangeli

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT.— Els dies 18 i 19 de març va tenir lloc el XVI Fòrum Vida i Evangeli al voltant del lema «Comunitats, espai d'humanització». S'hi van aplegar uns cinc-cents cristians de diverses diòcesis de Catalunya i, com en els darrers anys, es va fer al Col·legi Joan XXIII, al barri de Bellvitge de l'Hospitalet de Llobregat.

La presentació del fòrum la va fer Andreu Trilla, provincial dels escolapis, un dels convocants, que en plantejar-se el futur de l'habitant sis mil milions del nostre planeta, nascut recentment, va afirmar que perquè aquest infant es desenvolupi com a persona necessitarà unes comunitats que siguin espais d'humanització. «Per a nosaltres», va dir el P. Trilla, «la referència comunitària per excel·lència és la comunitat dels cristians, l'Església, que hem de procurar que esdevingui també cada dia més un autèntic espai humanitzador». Com a signes de la voluntat de comunió en l'Església va citar, entre d'altres, la recent petició de perdó del Papa

pels pecats dels fills de l'Església i els gestos adreçats per Joan Pau II a ortodoxos i protestants i, en un context més proper, els trenta anys d'existència de la Conferència Episcopal Tarraconense.

La primera ponència la va pronunciar Josep M. Romaguera, rector de la parròquia del Bon Pastor de Barcelona i consiliari diocesà de la Joventut Obrera Cristiana. Va tractar de la *Comunitat profètica en el món i en l'Església* i a partir de la seva experiència personal com a capellà va anar desgranant la seva vivència comunitària en la parròquia, en el barri, en els moviments apostòlics, en l'arxiprestat, en la diòcesi,

àmbits tots ells d'integració humana i cristiana. I va acabar fent una crida perquè les comunitats siguin acollidores de tot-hom i especialment dels més pobres i aprenguin a fer camí juntes, portant al món aquest estil pacient, fraternal i esperançat.

Isabel Gómez-Acebo, fundadora de l'Associació de Teòlogues Espanyoles, va presentar la segona ponència: *Veu profètica en l'Església i en el món*. Va dir que la funció del profeta és necessària en l'Església i en la societat, encara que sigui molt difícil de dur-la a terme, com la mateixa missió profètica de Jesucrist mostra. Va dir que a l'interior de l'Església els laics també han d'assumir la seva funció profètica, per ajudar la comunitat cristiana a ser més fidel a l'esperit de Jesús. La necessitat d'obrir i de potenciar nous canals de participació, el refús de l'autoritarisme, l'accés de tots els cristians als estudis teològics, el reconeixement de les

dones i del seu lloc en l'Església, l'abandonament de les restes del poder temporal i de tota mena de sistemes repressius van ser algunes de les qüestions tractades per la ponent. I, enmig del món, l'Església també ha d'exercir com a profeta, independentment de qui l'escolti, lluitant per disminuir les desigualtats, per atendre els més desarrelats i marginats, per millorar les condicions de cada país, per demanar la condonació del deute extern, per exigir una justa distribució de la terra...

Els assistents van dialogar amb els dos ponents i van participar després en diversos espais de pregària i en catorze tallers, que van tractar aspectes de solidaritat amb el Tercer Món i de diverses iniciatives de renovació de l'Església. Un grup de joves va fer una representació per a l'abolició del deute extern i hi va haver també una taula rodona sobre comunitats en situacions límit: l'Iraq, Chiapas i Turquia. (C.C.)

Joves a la recerca del do de l'amor de Déu

MONTSERRAT.— Més de 300 joves de la demarcació del Baix Llobregat, el Penedès i el Garraf no s'han volgut perdre en aquest any sant la possibilitat de rebre el do de la indulgència jubilar. Amb aquest objectiu, que no és altre que el de rebre el do de l'amor de Déu, es va celebrar el 18 de març passat el romiatge de joves de tota la demarcació a Montserrat.

«Caminem junts i cerquem el do de l'amor de Déu» va ser el lema de la trobada i el tema principal de l'homilia que el bisbe Mons. Joan-Enric Vives va dirigir als joves durant la celebració d'una eucaristia a la basílica de Montserrat. Tots plegats havien viscut hores abans una experiència de peregrinació per la muntanya santa, recordant així aquest camí de la vida que no sempre és planer, però que cal saber emprendre amb esperança i goig.

Com van voler deixar clar els joves en la pregària que va donar inici a la jornada, «de la mateixa manera que els deixebles, nosaltres caminarem plegats a l'encontre de Maria, que ens mostrarà el seu fill i renovarà en nosaltres el seu amor i la seva salvació». Abans de caminar, però, calia «carregar piles», de la qual cosa es va encarregar el músic Pau Tarruell mitjançant cançons i danses que van animar la gran festa dels joves de la demarcació.

Un cop a dalt, es va treballar per grups mirant d'aprofundir una mica en el sentit que tenia per a cada jove aquest «do de l'amor de Déu» que volien rebre i pel qual havien peregrinat fins a Montserrat. El coronament final a la trobada el va posar una gran eucaristia concelebrada pel bisbe i alguns preveres de la demarcació en què es va instar de nou els joves a cercar amb obstinació el gran do de l'amor de Déu, la trobada personal amb Jesús. (S.G.)

Foto: Carles Ponce

Els joves van peregrinar a Montserrat des de Monistrol.

Les Carmelites de Sant Josep celebren el seu centenari amb els feligresos de Sant Feliu de Llobregat

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Les Germanes Carmelites de Sant Josep van aprofitar el 19 de març passat la festivitat del seu patró per celebrar amb els fidels de Sant Feliu de Llobregat una eucaristia d'acció de gràcies pels cent anys de la seva fundació. «També és per a nosaltres motiu de goig i d'alegria —com va assenyalar una germana a l'inici de l'eucaristia— els 81 anys de presència en aquesta localitat.»

No va manca a la celebració el bisbe auxiliar de la demarcació, Mons. Joan-Enric Vives, el qual ja va presidir el 10 d'octubre del 1999 a Horta, la Casa Mare, la inauguració d'aquest any centenari per a les Germanes Carmelites. Des de llavors cadascuna de les cases i residències de la congregació celebra també amb els seus fidels aquest aniversari.

Les Germanes Carmelites de Sant Josep s'encarreguen actualment a Sant Feliu de la residència del Carme, on com als seus inicis tornen a ser «vetlladores» dels més ancians. En aquesta localitat tenen a més el seu noviciat, on es preparen i estudien les futures carmelites.

Al llarg de cent anys aquest institut ha consolidat els passos que a finals del 1899 va emprendre la seva fundadora, la venerable Rosa Ojeda. Com ella, les Germanes Carmelites han volgut respondre a la crida del Pare amb un servei d'amor i de lliurament a infants, malalts i ancians. (S.G.)

Telèfons de la Pregària

Obert cada dia de les 21,30 a les 23,30 h
934 175 449 / 937 258 011

Obert de dilluns a divendres de les 9,00 a les 10,30
938 040 296 (excepte festius)

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.**

Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència.

Les nostres psicòlogues **l'informaran gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convallescències. Pocs places.

Tel. 934 274 453

Art litúrgic de la diòcesi de Tortosa

Amb el títol *Fidei speculum: art litúrgic de la diòcesi de Tortosa*, es presenta una mostra d'art sagrat que, prenent com a fil conductor el transcurs de l'any litúrgic i les seves celebracions, vol mostrar els orígens i l'evolució d'una cultura, eminentment cristiana, que va trobar la seva expressió més ferma en els llibres i en l'art. Organitzada conjuntament pel bisbat i l'Ajuntament de Tortosa i la Fundació "la Caixa", l'exposició forma part dels actes de commemoració dels 850 anys de la restauració de la seu episcopal de Tortosa i dels 400 de la consagració de l'actual catedral gòtica.

VICENT LÓPEZ (València, 1772 - Madrid, 1850)
MARE DE DÉU DEL CARME, c. 1827
Oli sobre llenç / 57x44,7 cm
Tresor de la catedral de Tortosa

Més de 200 peces

Es podran visitar més de 200 peces procedents del mateix Capítol de Tortosa i sobretot de parròquies amb tradició monumental, com són les de la part castellonenca de la diòcesi: Morella, Sant Mateu, Traiguera, Alcalà de Xivert, etc. La mostra, doncs, recull reliquiars, calzes, creus, ornaments, llibres, còdexs, pintures i imatges de les parròquies que configuren la diòcesi de Tortosa actual, des de la seva restauració a l'edat mitjana fins al segle XIX. Especialment important és el conjunt de seixanta còdexs i pergamins procedents del Capítol de la catedral de Tortosa. Entre els manuscrits que s'hi poden veure destaca la *Consuetud*, un gruixut volum del segle XIV en el qual es relata la manera com es portaven a terme les celebracions religioses, amb indicacions de les pautes que s'havien de seguir, les fonts literàries i, fins i tot, detalls curiosos per a algunes festivitats. S'hi poden veure també el calze i la creu del papa Lluna, una imatge de plata de la Mare de Déu de la Cinta, patrona de Tortosa, el *Missal de sant Ruf* o el pergami de consagració de la primera catedral de Tortosa, tots dos del segle XII.

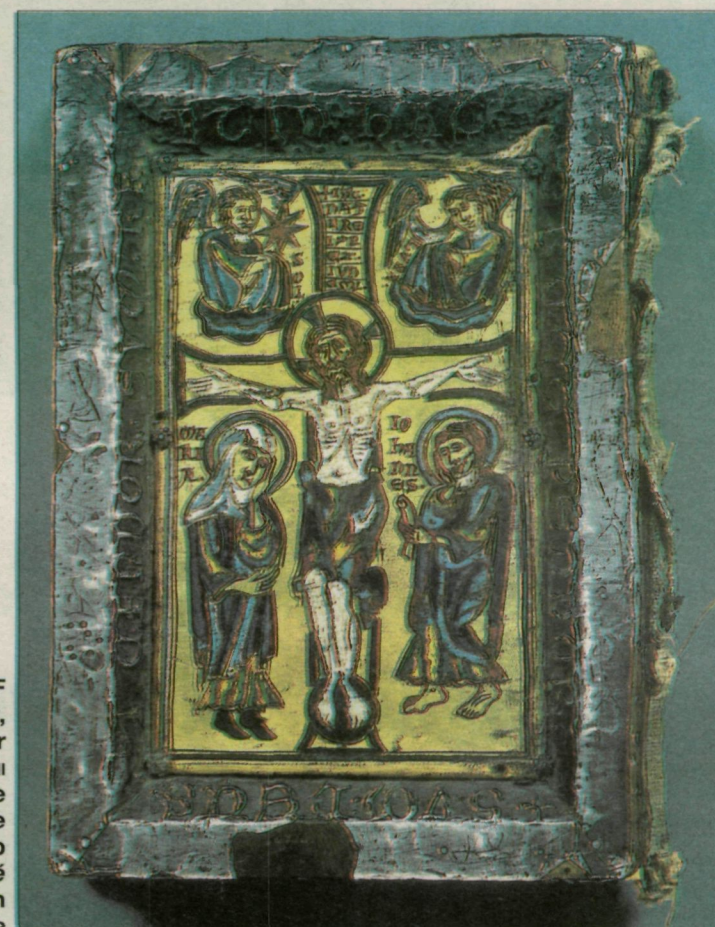

ELOI CAMANYES I AGUSTÍ RODA
CUSTODIA DE SEIENT, 1638
Plata sobredaurada amb miralls d'esmail blau, rellevada, fosa, tornejada i cisellada
195x90x40 cm
Tresor de la catedral de Tortosa

RELIQUIARI DE SANT CRESCENCI
Anònim. Tallers de Gènova o Roma; anterior al 1624
Plata en el seu color amb elements sobredaurats
68x65x39 cm
Tresor de la catedral de Tortosa

MISSAL DE SANT RUF
Anònim. Manuscrit, taller francès. Cobertes, taller català. Segle XII
Ms. pergami. Pintura sobre pergami. Cobertes de coure daurat i platejat, decorades amb esmalts *champlevé*
26,5x18,3 cm. Caixa: 17x10,5 cm
Arxiu Capitular de Tortosa

**ARQUETA SAGRARI
PER AL DIJOURS SANT**
Taller d'Embriachi el
vell (Venècia); segle xv
Talla en vori amb
vestigis policroms i
marqueteria sobre
ànima de fusta
38x20x28 cm
Parròquia de
l'Assumpció.
Traiguera
(Baix Maestrat)

**CREU
PROCESSIONAL**
Anònim. Tallers de
València; c. 1602
Plata sobredaura-
da, cisellada, amb
complements de
fosa i de cristall.
Vitel·la (?)
il·luminada
56,2x34 cm

Horaris

L'exposició *Fidei speculum: art litúrgic de la diòcesi de Tortosa* es podrà visitar des del 31 de març fins al 30 de juliol a la catedral tortosina, i de dimarts a diumenge, de les deu a la una del matí i de les quatre a les vuit de la tarda. La mostra, però, romandrà tancada el Dijous Sant i el Divendres Sant tot el dia, així com el Diumenge de Rams, i el Diumenge de Pasqua al matí.

Les visites guiades es duran a terme tots els dissabtes a les dotze del migdia i per a visites dinamitzades per a grups i escoles caldrà concertar dia i hora al telèfon 977 510 129. En aquest sentit, "la Caixa", per mitjà del seu Laboratori de les Arts, ha preparat una activitat adreçada al públic escolar que, amb l'ajut de materials didàctics i de les explicacions d'un monitor, permetrà fer un recorregut pel calendari litúrgic tot explorant els objectes religiosos i contextualitzant-los en les diferents celebracions. Es tractarà també l'evolució estilística en els diferents períodes artístics, el sentit originari de les festes religioses i les transformacions que aquestes han experimentat al llarg dels segles per tal d'apropar-nos a la forma com les vivim actualment. També s'ha elaborat una guia didàctica per als professors.

MARE DE DÉU
Anònim; c. 1770
Oli sobre llenç i fusta
daurada
141x100 cm (amb marc).
Llenç: 55,5x44 cm
Parròquia de Santa Maria.
Morella

CREU PROCESSIONAL
Anònim.
Tallers de Sant
Mateu; 1397
Plata en el seu color
sobredaurada,
calada, cisellada,
repussada,
amb elements de
fosa i esmalts
134x63,5 cm
Parròquia de Sant
Mateu. Sant Mateu
del Maestrat
(Baix Maestrat)

Parlar amb Jesús

col·lecció

Jose Pedro Manglano Castellary en català

La Missa

Abants, durant i després

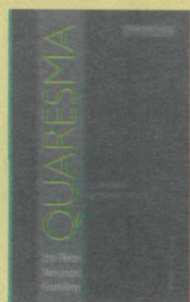
En aquest vint segles de cristians sempre hem volgut tractar bé a Déu en l'Eucaristia. Hem volgut que Ell noti que l'estimen, que li ho agraim. Amb aquest design han nascut a l'Església algunes tradicions: entre d'altres, fer ORACIÓ DAVANT DEL SAGRARI, romandre en VETLLA DURANT L'EXPOSICIO PROLONGADA de l'hostia sobre l'altar, LA BENDICCIÓ amb el Santíssim Sagrament. Aquí hi tens alguns textos que poden ajudar-te a PARLAR AMB JESÚS vivint aquestes tradicions.

Eucaristia

Exposició del santíssim, oració davant del sagrari, benedicció al santíssim

A la missa no s'hi està; s'hi participa. La missa no és d'altres persones; es meua. La missa no és alguna cosa més; és el centre. A la missa no tot és visible; hi ha moltes coses que no es veuen. La missa no és un capritx; és una necessitat. La missa no és un avoriment; es apassionant. La missa exigeix vida interior.

Quaresma

Setmana Santa

Oració jo? Quaresma? Què ha de veure això amb mi? Aquí tens una consideració, un tema de conversació per parlar amb Jesús cada dia de la quaresma i de la setmana santa; aniràs veient que sí ha de veure amb tu. "Segueix el seu consell: En la teua habitació i, tancada la porta, ora al teu pare, que està en l'ocult".

Esperit Sant

Decenari Pentecostès, Confirmació

Esperit Sant: un punt de llum per a qualsevol seguidor del Crist. Amb el desig de capbussar-se en el seu misteri, va néixer en l'Església la devoció del desenari. Segueix el seu consell: "En la teua habitació i, amb la porta tancada, prega al teu Pare que és en l'ocult".

Estamos en las mejores librerías

més informació
965 921 909

Vic

Reflexions sobre el sentit d'anar a missa

Seguint un dels punts del Pla Pastoral Diocesà 1997-2000, l'arxiprestat Ter-Collscabra porta a terme una campanya que convida a reflexionar sobre el sentit d'anar a missa. La campanya, que s'adreça especialment als fidels que assisteixen a missa, també vol arribar a les persones que habitualment no hi van.

La proposta va sortir del Consell Pastoral Arxiprestal i de les reunions de mossens de l'arxiprestat i es va concretar en la campanya que porta per títol «Anar a missa per què?», que es basa en la distribució de deu tríptics que expliquen quines són les diferents parts de l'Eucaristia.

Cada tríptic conté una explicació, una frase bíblica que es refereix al tema tractat, i una part històrica sobre el ritu i la litúrgia. En alguns casos també hi ha alguna pregària. En definitiva del que es tracta és d'explicar «què s'està fent a la missa i què significa, explicar que la vida pot ser una ofrena i que la paraula de Déu ajuda a il·luminar la vida», segons ha explicat l'arxiprest de Ter-Collscabra, Mn. Pere Oliva.

Aquests tríptics es poden trobar a les 24 parròquies de l'arxiprestat, als despatxos parroquials i també en alguns establiments públics com forns de pa o perruqueries. També es donen encartats en el Full Diocesà i en les reunions de pares. El primer tríptic va distribuir-se el 16 de gener i l'entrega es fa cada quinze dies, de manera que la campanya continuarà encara fins al 21 de maig.

A més de tríptics també s'han editat cartells, amb l'anagrama de la campanya, que es mostren a l'entrada de les esglésies i un altre tríptic pensat per a persones que no van a missa i «per a qui aquest tema pot resultar llunyà». Aquest darrer fulletó, que s'ha titulat *Ara torno a anar a missa*, explica les experiències reals de diverses persones que han fet realitat aquest enunciat i on consta quina motivació els hi ha portat.

De l'elaboració de la campanya se'n va encarregar una comissió, a partir del Consell Pastoral Arxiprestal, que està integrada per dos laics, dos mossens i una religiosa. (F.A.)

Cicle de conferències a Santa Maria de Corcó

■ Se celebren cinquanta anys de la reconstrucció de l'església parroquial

SANTA MARIA DE CORCÓ.— Amb motiu de la celebració dels cinquanta anys de la reconstrucció de l'església parroquial de Santa Maria de Corcó-l'Esquirol, la parròquia ha organitzat un cicle de conferències que va encetar el 17 de març l'historiador Antoni Pladevall. Les conferències es fan en diversos locals del poble i són obertes a tothom.

La primera de les conferències del cicle va oferir una visió històrica de la parròquia, on no van faltar curiositats i mostres del saber popular. L'historiador Antoni Pladevall, membre de l'Institut d'Estudis Catalans, de la Reial Acadèmia de Bones Lletres i director de l'obra *Catalunya Romànica*, va explicar, a les més de cent persones reunides, part del contingut del llibre que està preparant sobre el poble a partir dels documents més antics que se'n conserven, datats del segle x. Sobre el fet polèmic de si el nom del poble és Santa Maria de Corcó o l'Esquirol, Pladevall va explicar que la parròquia correspon al primer nom, mentre que el poble en ell mateix es coneix des de fa temps amb el segon nom.

Les conferències són un més dels actes de celebració del 50è aniversari de la reconstrucció de l'església que van començar el 15 d'agost passat i que duraran tot un any. Entre les activitats que s'han fet i que encara es faran hi ha celebracions litúrgiques, concerts, exposicions, ballades de sardanes, de gegants i una anada a Montserrat. Entre tots aquests actes, la celebració litúrgica principal està prevista per al proper dia 4 de juny, en què la missa serà concelebrada pel bisbe de Vic, Mons. Josep M. Guix, i tots els capellans que en un moment o altre han estat relacionats amb el poble.

A la conferència d'Antoni Pladevall

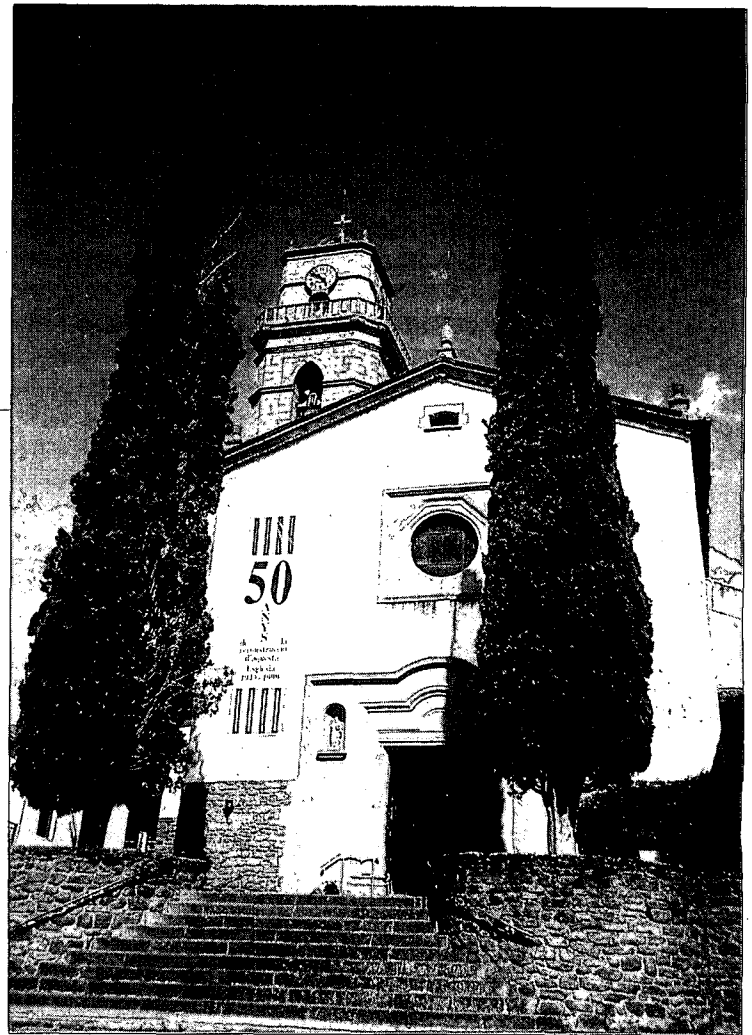
L'església de Santa Maria de Corcó.

en va seguir una altra que va pronunciar l'advocat i expresident de ràdio i televisió Joan Viñas el 24 de març passat al Casal dels Avis, amb el títol *Valors humans i cristians de la tercera edat*, mentre que la tercera conferència prevista s'ha hagut de suspendre per motius de calendari. En aquest cas es tractava d'una conferència-col·loqui amb el títol *Eduquem per al 3r mil·lenni*.

La reconstrucció de l'església parroquial de Santa Maria de Corcó-l'Esquirol es va portar a terme l'any 1949, sota la

iniciativa de Mn. Llorenç Bellpuig, i va afectar tot l'edifici tret del capanar, únic element que va sobreviure a l'incendi provocat durant la Guerra Civil.

Fàtima Alemany

URGELL

El ciri pasqual recupera un anagrama del segle xvi

LA SEU D'URGELL.— Per iniciativa de la Delegació diocesana de Litúrgia totes les parròquies del bisbat d'Urgell enguany podran adherir al ciri pasqual un anagrama propi de la diòcesi, ja existent al segle xvi. La Delegació de Litúrgia enviarà a les parròquies una enganxina transparent, amb l'anagrama i la data 2000, per adherir-la i decorar el ciri pasqual. El suggeriment vol esdevenir un signe d'unitat diocesana i de memòria històrica.

El gravat és senzill i dibuixa la creu pasqual adornada als braços amb les lletres alfa i omega, la primera i la darrera de l'alfabet grec. «El Ressuscitat és el principi i la fi de totes les coses, santifica el temps en què ara vivim i és el mateix Senyor que va morir a la creu», comenta la Delegació de Litúrgia.

Des de fa molts anys es té constància de la presència del ciri pasqual il·luminant les esglésies per Pasqua: el de la catedral de Lincoln, l'any 1300, pesava 18 quilograms, i el de Westminster, el 1517, en pesava 120. Un llibre litúrgic del bisbat d'Urgell, del 1536, esmenta un ciri gran amb anagrama propi inspirat en la litúrgia hispànica, amb la lletra omega en forma d'àncora.

La Delegació de Litúrgia recorda la relació del ciri pasqual amb la resurrecció de Jesús, misteri central de l'Església. És encès durant les festes de Pasqua, en les celebracions del baptisme i de les exèquies, com un signe, respectivament, de la comunió amb Crist per la fe i d'esperança de participar en la resurrecció de Jesús. A les parròquies d'Urgell serà també un signe de comunió i d'identitat eclesial. (A.M.)

Novetat abril 2000

CELEBRAR LA SETMANA SANTA A LES PETITES ESGLÉSIES

Edició en català
Mn. Pere Farnés

També pot ser molt útil per orientar les celebracions de les esglésies majors

17 x 24 cm 264 pàgines. 2.500 ptes. IVA inclòs. Relligat tela.
Amb un fullet de 24 planes per facilitar-ne l'ús al monitor

EDITORIAL ESIN, S.A. - Casp 79 - 08013 Barcelona
Tel. 93 232 37 13 Fax. 93 265 68 95 - E-mail: casals@editorialcasals.com

Tarragona

Centenari de La Salle a Cambrils

■ Els actes de celebració es perllongaran fins al 29 d'octubre

CAMBRILS.—Els Germans de La Salle celebren aquest any el centenari de la seva presència a Cambrils. Des del 5 de març, data en què es va encetar el programa

commemoratiu de l'efemèride, fins a arribar al 29 d'octubre d'aquest any, la jornada de cloenda, tot un reguitzell d'activitats donaran relleu a la celebració.

L'acte inaugural del centenari va tenir lloc el 5 de març passat a la sala d'actes de La Salle i va congregar unes 200 persones, la majoria antics alumnes, professors i representants municipals. El torn de parlaments el va encetar el germà Jesús Núñez, director de la comunitat, que, amb emotives paraules, va remarcar que «la celebració del centenari és l'exponent de tota una vida de treball però que no pot quedar ancorat en el record del passat».

Seguidament, va prendre la paraula Josep Salceda i Castells, autor del llibre *Un segle d'arrels lasal·lianes a Cambrils*, editat amb motiu de l'efemèride. L'alcalde de Cambrils, Joan Serra, va ser l'encarregat de tancar la tanda de discursos tot assenyalant que «els germans de La Salle han tingut una influència cabdal per a la majoria que hem cursat estudis en aquest col·legi». Durant la diada es va presentar també la nova

pàgina web de La Salle i una exposició de fotografies, de cartells i de material didàctic que fan referència al segle de docència de la institució a Cambrils, tot divulgant el missatge de l'Evangeli.

Els actes commemoratius van tenir la represa el diumenge 26 d'aquest mes de març, amb la diada dedicada als antics alumnes. El 9 d'abril hi haurà teatre, amb els grups La Teca i Xerínola; el 19 de maig, festa escolar, amb concurs literari i artístic; el 20 de maig, una trobada de professors i personal del centre; el 27 de maig, una excursió a Montserrat; el 10 de juny, concert amb el grup Els Pets; el 18 de juny, diada dedicada a l'esport; el 30 de setembre, taula rodona amb antics alumnes; el 21 d'octubre, trobada de directores i presidents d'associacions lasal·lianes de Catalunya. La cloenda tindrà lloc, com ja s'ha dit, el 29 d'octubre, amb una missa d'acció de gràcies, cercavila ge-

gantera, dinar de germanor i llançament d'un castell de focs.

El president de l'Associació d'Antics Alumnes de La Salle, Josep M. Crusells, s'ha manifestat satisfet «per la bona acollida que la celebració del centenari està tenint, no tan sols en l'àmbit del centre, sinó també entre la població en general. No oblidem que La Salle ha significat molt per a Cambrils».

L'emblemàtic edifici, amb la capella al mig, data de l'any 1886, però els Germans de les Escoles Cristianes (de La Salle) no hi van entrar fins al setembre del 1900. En els seus orígens la secció esquera de l'edifici l'ocupaven les Germanes Carmelites de la Caritat (vedrunes), que es dedicaven a l'ensenyament de les nenes de la localitat. A la banda dreta de la capella hi havia les aules per als nens, que des del 1886 i fins a l'any 1895 eren regentades pels religiosos de la Sagrada Família,

L'emblemàtic edifici, amb la capella al mig, data de l'any 1886.

els quals van ser rellevats pels Germans Carmelites de l'Ensenyança. Posteriorment el canonge cambrilenc Benet Vidal i Gambejant, propietari dels terrenys on

s'ubica l'escola, va cedir als Germans de La Salle l'edifici i la responsabilitat docent.

Joan Boronat

TORTOSA

Vivències de la peregrinació tortosina a Roma

TORTOSA.—Del 9 al 16 de març, 54 diocesans (entre ells dinou preveres i dues religioses) van peregrinar a Roma per guanyar el Jubileu de l'any de gràcia del Senyor. Va presidir el grup el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. El plantejament i la vivència va ser de pelegrinatge autèntic a la Roma dels papes. El prelat va inculcar que el grup representava oficialment la diòcesi de Tortosa i va afegir que calia centrar-se en la preparació i la celebració de la jornada del perdó.

La preparació espiritual va començar el dissabte 11 visitant les catacumbes de sant Calixt. El grup va contemplar en silenci la capella dels primers papes màrtirs, altres galeries amb pintures paleocristianes referents al Baptisme, l'Eucaristia... A la fi, a la capella anomenada Joan Baptista Rosi, arqueòleg estudiós de les catacumbes, el grup va celebrar la missa votiva dels màrtirs.

A la tarda, vora la plaça Narbona, a l'església de Santa Maria de l'Ànima, coneguda com a residència de belgues i alemanys, el grup va visitar la figura d'un «tortosí d'adopció»: Adriann Floriszoon d'Utrecht, mentor de l'emperador Carles i que, de bisbe de Tortosa (1516-1522), va passar a ser Papa de Roma (1522-1523). D'ell va dir Mons. Salinas: «Aquest bisbe de Tortosa i Papa de Roma volia la reforma autèntica de conversió del cap i del cos

El grup de pelegrins de Tortosa.

de l'Església, i alhora oferir diàleg als protestants. Amb tot, no va ser escoltat perquè les circumstàncies de totes dues parts no eren receptives.»

A la gran basílica vaticana, el 12 de març, en una plataforma mòbil, es veia el Papa, encorbat, amb mirada i rostre poc expressius, tocat amb ornaments morats. Després la sorpresa seria la veu clara i potent de Joan Pau II recitant les oracions presidencials del perdó. A l'esquerra, el crucifix de sant Marcel·lo al Corso (segle XIV), tradicionalment venerat a Sant Pere en ocasió dels anys sants. La seqüència culminant va ser el gest de la petició de

perdó en nom de tot el poble cristià. Set cardenals i arquebisbes enumeraven els corresponents blocs de pecats històrics i llurs propòsits de conversió vers el futur immediat. Després de llegir cada culpa el dignatari encenia un ciri i el Papa demanava força per complir el propòsit de conversió. El clímax va ser l'abraçada del crucifix il·luminat pels set ciris encesos. El silenci de l'assemblea eucarística integrada per milers de persones també a la plaça de sant Pere es feia més significatiu en les aclamacions de l'Amén.

Les reaccions de la premsa dels dies següents es podrien agrupar en tres lectu-

res: extrem dels conservadors, extrem dels renovadors i un nombrós centre en sintonia amb el Papa. En primer lloc, argumenten que els pecats del passat s'han de contextualitzar i explicar com a fruit propi d'altres temps perquè no fer-ho presenta una Església que s'equivoca en la veritat i a més encoratja els enemics per acusar-la més i més. En l'extrem contrari situaríem els jueus que acusen els papes de silenci davant de l'holocaust a Alemanya. El teòleg radical Hans Küng qualifica la cerimònia de buida i barroca. Finalment, al centre, més nombrós, s'hi veu un gest històric, audaç, humil i que posa l'Església en un terreny de llibertat d'esperit i sense pors.

A les set de la mateixa tarda històrica el grup tortosí es va sumar a la plaça de Sant Pere a una celebració de pregària que va copresidir el bisbe Salinas. Finalment, la peregrinació va visitar les quatre basíliques majors de Roma. Després va pregar a Assís, Florència, Mònaco... L'autocar feia sempre de capella ambulant en el res de laudes, de vespres i del rosari. I feia també de llar familiar on es fa un tast, es beu i es canta. En trepitjar terra diocesana, just a la parròquia de l'Hospitalet de l'Infant, els parroquians, el rector i l'alcalde van preparar una missa de benvinguda i una mesa com la guinda jubilar que corona un pastís compartit. (J.B.B.)

Girona

Maria Gay, confrare d'honor de la Puríssima Sang

GIRONA.— La reial confraria de la Puríssima Sang, que és la més antiga de Girona, va acollir el 18 de març a títol pòstum Maria Gay, fundadora de les religioses de Sant Josep i actualment en procés de beatificació. Aquest nomenament respon al fet que recentment s'han trobat uns documents que donen fe de la pertinença de la serventa de Déu a la confraria.

L'estudi de la causa de beatificació ha portat a descobrir que la mare Gay havia format part de la Puríssima Sang el 1862, on realitzava la tasca de vetllar els malalts, especialment els de la confraria. Va fer aquesta tasca durant vuit anys, mentre treballava com a serventa a casa del doctor Amelio-Gros, gendre del president de l'entitat.

Quan va fundar l'institut el 1870 va eixamplar el ministeri que ja realitzava visitant tots els malalts. En aquest sentit, les «vetlladores» fillles de Maria Gay reco-

Es té constància que la M. Gay va pertànyer a la confraria.

neixen que la fundadora va començar a la confraria la vivència de la cura dels malalts que després va desenvolupar amb un carisma propi.

Des de la Puríssima Sang es considera un orgull haver estat el bressol en què aquesta futura santa va poder rebre i desenvolupar la seva crida que en poc temps ha agafat una dimensió considerable. En

efecte, l'Institut de Sant Josep, o les vetlladores com són més conegudes a Girona, s'han estès per Europa, Amèrica i Àfrica promocionant centres d'atenció i d'acollida als malalts.

A Girona, que havia estat la casa mare, es va reorganitzar fa uns anys l'activitat del centre per enfocar-lo més específicament cap a l'acollida de la gent gran més

que la vetlla dels moribunds, a causa dels canvis socials. Així i tot, religiosos de Sant Josep encara recorden haver sortit al vespre de dos en dos per anar a visitar malalts, experiència que recorden amb molta satisfacció, ja que respon a la crida específica de l'institut: ser una presència de misericòrdia prop dels necessitats.

Tenint en compte aquesta crida, s'entén que als orígens Maria Gay trobés en la confraria un mitjà de viure-la, ja que des de la seva fundació, el 1569, la Puríssima Sang s'ha fixat com a objectiu acompanyar els condemnats a mort. Amb el temps, aquesta activitat s'ha derivat cap a un acompanyament més solidari.

En l'actualitat, l'activitat corporativa es redueix pràcticament a les processons de Setmana Santa. Així i tot des dels responsables de la confraria es defensa que en el fons hi ha un lligam «de cor» difícil d'explicar però que reuneix les persones al voltant d'un criteri cristià per ser millors i ajudar les persones que es tenen al voltant, prioritzant la qualitat de la vivència més que les accions concretes.

Actualment es promou la confraria a través de l'acollida de confreres d'honor, com ha estat el cas de Maria Gay. Ha estat el segon any que s'atorga aquesta distinció. També es volen organitzar diversos actes que aprofitant les celebracions del Jubileu apropin aquesta realitat associativa a un públic més ampli.

Guillem Farré

VIAJES BAIXAS, S.A.

GC I M.D.

JUBILEUM 2000

- **RUTA DE LOS SANTUARIOS** visitando: Lourdes, Nîmes, Milán, Venecia, Padua, Florencia, Asís y Roma (10 días).
- **ITALIA ETERNA** visitando: Milán, Venecia, Padua, Florencia, Asís, Orvieto y Roma (8 días)
- **PEREGRINACIÓN A ROMA E ISRAEL** visitando: Roma, Tiberíades, Nazaret y Jerusalén (12 días)

SALIDAS SEMANALES

OFICINAS EN BARCELONA:

Aribau, 205 - Pau Claris, 133 - Via Laietana, 24 - Aragó, 205

OFICINAS EN CATALUÑA:

El Vendrell - Lleida - Manresa - Sabadell - Tarragona - Tàrrrega - Terrassa

Información:

Tel 932 159 854 - Fax 934 872 840

E-mail: perezchillida@viajesbaixas.es

**OPERA ROMANA
PELLEGRINAGGI**

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

**Subscriviu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any**

**Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)**

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments
semestral de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Lleida

La teologia del segle xx

■ Evangelista Vilanova participa en el cicle «Reflexions al tombant del mil·lenni»

LLEIDA.— El monjo de Montserrat i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya Evangelista Vilanova va participar el 16 de març en el cicle de xerrades *Cap a on anem? Reflexions al tombant del mil·lenni*, organitzat per l'Institut Superior de Ciències Religioses (Irel). El director de l'Irel, Mn. Ramon Prat, va presentar Evangelista Vilanova com a «pioner en teologia», a la vegada que el va felicitar per haver estat l'autor de la primera «història de la teologia al món».

Evangelista Vilanova va oferir un balanç de la teologia del segle xx i va apuntar uns reptes de futur, alhora que va definir la teologia com «la delicada tasca de parlar de Déu». En la seva pinzellada el teòleg va definir el xx com un segle marcat per l'acceleració a tots els nivells i també en la teologia. Va destacar d'aquesta evolució la crisi dels modernistes i com la Primera i la Segona Guerra Mundial, molt especialment el nazisme, van influir en el fet teològic, que conclourà amb el Concili Vaticà II: «La teologia se centrarà en la transcendència, es potenciarà l'experiència religiosa per sobre de la disciplina i del culte, alhora que es vetlla-

rà la paraula de Déu.»

Vilanova va afirmar que a poc a poc es prenien consciència de la dimensió històrica de la teologia i de com l'Església i el món entren en la història. Quant a la teologia actual el teòleg la va qualificar de pluralisme religiós: «Ens movem entre l'universalisme i els particularismes. Més que buscar una teologia universal, es busca un pluralisme entre teologies, amb una actitud de pelegrinatge i de recerca», va dir.

El monjo de Montserrat i teòleg va definir el segle xx com el segle del final de l'era cristiana. «Els cristians», va afirmar, «vivim avui en una socie-

tat multireligiosa, a la vegada que el protestantisme cultural a Europa ha desaparegut i el catolicisme ambiental, gairebé també. És per això que el futur de la teologia cristiana és l'ecumenisme i l'esperança, que ha estat el motor de la nostra teologia, que ha d'incloure tota la realitat de Déu, de l'home i del cosmos».

Finalment, va convidar tothom a fer funcionar el sentit crític de la fe, amb discerniment. «Els cristians ja no podem viure de renda, cal ser creatius amb fidelitat. En el nostre cristianisme ens ha faltat el «mestratge fratern» i potser s'ha parlat massa de l'Església i poc de Déu. Caldrà parlar de Déu exercint la veritat», va dir, alhora que va asseverar que el segle xxi serà el segle de la teologia de l'Esperit Sant.

Aquest cicle de l'Irel acabarà el proper 13 d'abril, a les vuit del vespre, a l'Institut d'Estudis Ilerdencs, amb una taula rodona sobre el tema *Té futur el cristianisme?*

Jordi Curcó

Jubileu de l'arxiprestat del Centre

LLEIDA.— Les cinc parròquies que conformen l'arxiprestat del Centre (Sant Joan, Sagrada Família, el Carme, Sant Pere i Santa Teresa Jornet) es van aplegar a la catedral de Lleida el 12 de març per celebrar el Jubileu.

La celebració es va iniciar amb un acte d'acolliment i va prosseguir amb la pregària i les confessions. Tot seguit es va iniciar una eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada pels rectors i els sacerdots de les cinc parròquies. El bisbe, en la seva homilia, va dir que l'any sant ha de confirmar i enfortir la fe i el nostre testimoni: «Aquest ha de ser l'objectiu central de totes les celebracions jubilaires. Ho aconseguirem si acceptem la crida i la gràcia d'una autèntica conversió personal a Déu i d'una intensa conversió pastoral i apostòlica, que ens faci millors instruments d'evangelització i de santificació.»

El bisbe de Lleida es va referir també a la indiferència del món actual davant del fet religiós i a la seva necessitat de rebre «l'escalf de l'amor de Déu, manifestat en Jesucrist. Per això Crist es va encarnar». «Quin lloc ocupa Déu en la nostra vida cristiana? L'experiència religiosa fonda és el principi permanent de l'amor i del servei als altres?», es va preguntar, a la vegada que va convidar a la conversió de cor, amb confiança i esperança.

Com tota celebració jubilar a la catedral, la col·lecta va ser destinada als projectes solidaris de Càritas, destinats als marginats i als immigrants. Un cop finalitzada, representants de les cinc parròquies van rebre de mans del bisbe Ciuraneta els ciris jubilaires, que van cremar durant la celebració i que es van emportar a les respectives parròquies.

647.199 pessetes per a la solidaritat

La Delegació diocesana de Càritas de Lleida, doncs, ha engegat un nou programa de promoció i d'inscripció de les dones i els infants immigrants, per donar resposta a les situacions de soledat, d'aïllament, de marginació i de pobresa en què viuen. La diòcesi s'ha fet seu el programa com a acció jubilar dins de la dimensió social de justícia i caritat que han de tenir les celebracions jubilaires. La Delegació de Càritas ha recollit 647.199 pessetes de les col·lectes realitzades en les celebracions jubilaires de la catedral i que, d'acord amb la voluntat del bisbe Ciuraneta, seran destinades totes elles a fer realitat aquesta acció solidària envers les dones i els infants immigrants.

En la celebració de l'inici de l'any jubilar el dia de Nadal es van recollir 171.617 pessetes; 7.400 en la jornada jubilar de Vida Creixent; 322.000 en el Jubileu dels Religiosos; 50.100 el dia de l'Hospitalitat de Lourdes i 96.082 en el Jubileu de l'arxiprestat del Centre. (J.C.)

Dimecres de Cendra universitari

LLEIDA.— «La Quaresma ha de convertir el nostre cor obert al món i a Déu, quan de vegades és a la inversa, ja que ens obrim a nosaltres i ens tanquem a Déu i al món», va dir el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, en la seva homilia de la celebració del Dimecres de Cendra universitari, que va tenir lloc al santuari-parròquia de Santa Teresina de Lleida, temple jubilar.

Nombrosos alumnes de la Universitat de Lleida van rebre la cendra en aquesta celebració, organitzada per les delegacions de Pastoral Universitària de les diòcesis de Solsona, Urgell i Lleida, la coordinadora de moviments juvenils cristians i les residències universitàries de l'Església.

El bisbe Ciuraneta va presidir l'eucaristia concelebrada amb els consiliaris i els delegats diocesans de Pastoral Juvenil i Universitària. (J.C.)

Els joves universitaris van rebre la cendra de mans del bisbe Ciuraneta.

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES

DES DE 1979

COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

932 175 607
932 377 663

LA COMISSIÓ DIOCESANA PER AL JUBILEU DEL 2000 es complau a convidar-vos

a la presentació del poema *Tercer Mil·lenni* de Mn. Manuel Tort amb un pròleg de David Jou i un epíleg de Josep M. Rovira Bellosó, que tindrà lloc al Saló de Sant Jordi del Seminari Diocesà el dimarts 4 d'abril, a les 6 de la tarda.

Edita: Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Ens trobem davant d'un bell poema que respon al que cal esperar del títol: un examen crític de la realitat actual i de la naturalesa humana, i una crida a l'Amor; aquest Amor que en el cristianisme recorre totes les dimensions de l'individu, de la societat, de l'Univers, un amor alhora contemplatiu i actiu, especulatiu i compromès. Acció i compromís que donen a molts fragments d'aquest poema un gran vigor i que en manifesten la intensitat de la il·lusió.

(Del pròleg de David Jou)

M'enlluerna la vitalitat, la passió i el foc ardent que brollen incontenibles del cor generós del poeta. Però em fa pensar més encara la rara lucidesa —poètica certament, però no pas exempta de volada teològica— en virtut de la qual Tort fa tota una altra cosa que un poemeta xaró dedicat al nou mil·lenni. S'enfronta amb generositat humana —amb alçada ètica i religiosa ancorada en el Déu viu— amb una època nova i inèdita, el tercer mil·lenni, la qual la nostra generació, que ha tastat el dolor, la mort i també les esperances del segle xx, té si més no el goig de besllumar.

(De l'epíleg de Josep M. Rovira Bellosó)

Joves

TARRAGONA

Pàgina coordinada per la Delegació de Joves de Tarragona

Aposta clara per la formació d'animadors de grups de joves

La Delegació diocesana de Joventut vol ser un servei de l'Església diocesana per als joves, responsables i animadors de l'àmbit de la Joventut.

No és fàcil cercar ser instrument a mans de les parròquies, moviments, associacions, grups... on s'ajuda a comunicar la Bona Nova.

La major part de l'equip actual de la Delegació és el mateix que els darrers anys ha treballat en la Coordinació de Grups de Joves de l'arquebisbat. Dels onze arxiprestats de l'arxidiòcesi, hi estan representats nou. Fer nostres els objectius diocesans i les prioritats marcades pel CPT ha estat el primer motiu de preocupació.

Podem parlar d'un treball ordinari, de suport a totes les accions que es puguin realitzar en els diferents arxiprestats: escola de pregària, convivències de confirmació, proporcionar materials complementaris... En l'actualitat, la major part del treball és la formació de nous animadors de grups de joves, mitjançant un Curs per a Animadors de Pastoral de Joventut, amb una durada aproximada de noranta hores repartides en cada tercer cap de setmana de mes. Aquesta ha estat una aposta clara en el bloc formatiu que demana el CPT. La Delegació, en anys anteriors, havia treballat aquest aspecte formatiu en les jornades de formació que oferia des de la coordinació diocesana, però calia potser, fer un esforç decidit pel que fa a la formació específica dels animadors.

Recuperar espais de silenci, pregària en els recesos dels temps d'Advent i Quaresma, així com animar en els diferents arxiprestats a consolidar o a cercar aquest espai de pregària parroquial o arxiprestal. Un instrument humil, al servei dels joves, dels animadors, catequistes... és la publicació mensual del llibret *Escola de Pregària*. És el segon curs que el publiquem, gràcies a l'esforç d'algunes persones abnegades que fan i han fet possible aquest servei per tirar endavant.

Potenciar el Moviment d'Acció Catòlica, passa en aquest moment per la creació del Moviment Cristià de Joves, d'àmbit general per aconseguir que sigui una oferta completa en el camp de la família DAC.

La proposta d'engegar aquest moviment general de joves de la família DAC s'ha fet progressivament a grups o persones que han fet camí durant molts anys. És un moment delicat ja que els itineraris dels grups o persones que formen part del Moviment no són els mateixos, arribar a un sol ritme serà lent. És una proposta oberta que ni de bon tros exclou res ni ningú. Aquesta realitat ha estat demanada pels darrers grups que formen part de la Coordinació diocesana de Joves. Cal agrair l'esforç de mantenir viva la flama de l'Acció Catòlica dels moviments especialitzats, sense els quals no es representaria tota la realitat.

Espais de comunicació i diàleg

Aquest curs, hem intentat de trobar-nos lliurement un grup de preveres interessats en la Pastoral de Joves, pel tal de

Naturalment, la Coordinació diocesana de Grups de Joves, una vegada immersa en el Moviment Cristià de Joves, té un paper molt important a l'hora de vetllar pel seguiment de tots aquells grups d'adolescents i joves de les nostres parròquies, escoles i moviments que vulgui fer camí de conjunt. Per aquest curs, esperen que surtin uns materials que hem rebut per ajudar els catequistes o animadors de grups de joves. Val a dir que el proper curs recuperarà també aquell àmbit general de formació per a animadors que no pertany a l'especificitat d'un curs programàtic per a animadors.

Consolidar l'equip de la coordinació a l'interior de la delegació esperem poder-ho fer aquest curs proper.

Queda pendent la posada en marxa des d'aquest servei diocesà dels anomenats Grups de Referència Cristiana, per a aquells adolescents i joves que no

La Delegació vetlla pel seguiment dels grups de joves de les parròquies, escoles i moviments de la diòcesi.

fer diàleg de les diferents realitats que ens anem trobant. Els temes tractats han estat: el programa de curs de la Delegació, el Moviment Cristià de Joves, l'acompanyament dels Joves, la relació entre el rector i vicari de la parròquia i la consiliaria dels diferents grups de la parròquia o moviments.

Val la pena, creiem des de la Delegació, potenciar uns espais de comunicació i diàleg, de reflexió conjunta del món dels joves, de la realitat diària que palpen com a consiliaris dels grups de joves.

segueixen ni provenen d'un procés sacramental.

En aquest curs hem provat des de l'Equip de la Delegació, de col·laborar amb diferents parròquies en la preparació del sagrament de Confirmació i oferir-los una convivència adaptada a la realitat personal dels joves, per fer possible una plataforma de presentació de l'etapa que segueix el sagrament. Val a dir que és això, una aportació possible, ja que són moltes les parròquies que tenen les seves programacions.

La programació del Pla per a aquest curs 1999/2000 és la següent:

- ✓ Cada tercer cap de setmana curs d'animadors.
- ✓ Cada trimestre amb els iniciadors del Mov. Cristià de Joves.
- ✓ Cada mes amb l'Equip de la Delegació.
- ✓ Dos cops l'any convocar els animadors (preveres i laics dels arxiprestats) per tal de potenciar un diàleg, compartir experiències i donar informacions.
- ✓ El primer dissabte de Quaresma, celebració del Fòrum diocesà de representants de grups de Joves.
- ✓ Convocar el recés d'Advent i Quaresma per a joves i animadors a Valls.
- ✓ Participar en la Trobada d'Arxiprestats amb motiu de l'Any Jubilar a Tarragona (9/III/2000).
- ✓ Convocar les Jornades de Reflexió i Pregària per a joves, animadors a l'Argentera per Setmana Santa.
- ✓ Col·laborar amb el Multifestival de Joves del 6 de març, de la tarda-vespre a La Salle de Reus, amb la Comissió Arxiprestal de Joves de Reus.
- ✓ Convocar la XV Jornada mundial de la Joventut a Roma amb la resta de les Esglésies de Catalunya i Balears.
- ✓ Atendre personalment aquelles realitats i persones, tot mirant d'acompanyar el procés de diferents grups, equips arxiprestals, parròquies i moviments, en la mesura de les possibilitats, humilment i essent molt conscients que preparar i formar agents de pastoral que ajudin personalment en el seu procés als joves serà una de les grans apostes a fer en el camp de la joventut.
- ✓ Oferir des dels arxiprestats uns espais d'informació per a joves.

Lluita contra la fam i el malbaratament

■ El Banc dels Aliments recull els excedents de les empreses i els reparteix als necessitats

«El que m'escandalitza no és que hi hagi rics i pobres, sinó el malbaratament.» Aquesta frase de la mare Teresa de Calcuta serveix de lema al Banc dels Aliments. Una iniciativa que s'ha estès per tot el món i que es basa en tres principis ètics bàsics: aprofitar els excedents alimentaris, la primacia de la gratuïtat, i la seguretat d'una distribució justa.

El Banc dels Aliments de Catalunya es va fundar el 1987, subscriuint la carta fundacional de la Federació Europea de Bancs d'Aliments. L'objectiu inicial és el de facilitar a les entitats caritatives els aliments necessaris perquè puguin realitzar la seva funció assistencial.

El nord-americà J. Van Engel va ser l'inventor d'aquesta iniciativa que s'ha estès arreu. Engel es va adonar que molts dels productes que les cadenes de distribució llençaven o destruïen es podien aprofitar abans d'arribar a la seva data de caducitat.

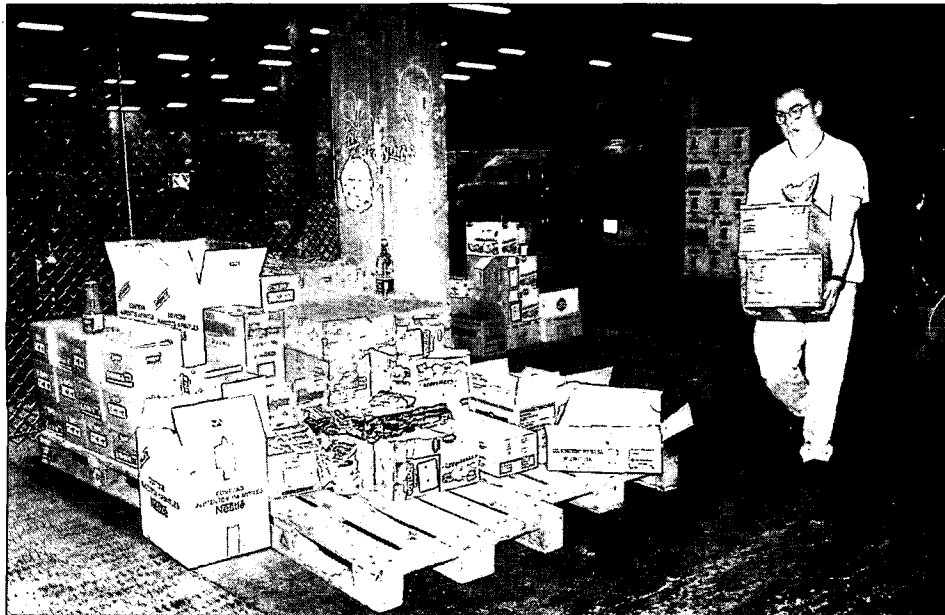
A Barcelona, un petit grup de persones de bona voluntat i amb ganes de donar resposta al problema de la fam es van ajuntar i van formar el primer banc de Catalunya i Espanya. Actualment estan situats en un local de 1.000 m² que els ha cedit gratuïtament l'empresa Enher. L'any 1999 van repartir 1.350 tones d'aliments, que van donar generosament més de 160 empreses de la indústria alimentària, i que van arribar gratuïtament a través de 270 entitats benèfiques de la ciutat a unes 44.000 persones que passen necessitat a Barcelona i la rodalia.

Segons la Carta Fundacional del Banc dels Aliments (BA), la seva raó de ser és aprofitar els excedents alimentaris que no es poden comercialitzar per diverses raons: excedents d'estocs que s'acosten a la data de consum preferent, canvis d'emballatge, etiquetatge defectuós, productes que es pensava que es vendrien, però no tenen èxit, etc. La legislació no permet llençar productes alimentaris directament, sinó que s'han de destruir en un abocador, la qual cosa suposa per a l'empresa productora una despesa d'entre 10 i 15 pessetes per quilo. «El Banc dels Aliments dóna una doble resposta: d'una banda a les empreses, que poden aplicar els seus excedents, fer una

tasca social i desgravar les seves aportacions. I de l'altra, ajudem a cobrir les necessitats constants de la pobresa», explica Enric Alberich, un dels patrons fundadors del Banc dels Aliments de Barcelona.

Els productes també els arriben a través de la Creu Roja que distribueix els excedents europeus. A la resta d'Espanya,

es donen molts aliments als quals els falta poc temps per arribar a la data de consum preferent. Fins a aquella data l'aliment conserva el 100% de les seves qualitats, després el producte és igualment consumible, però pot ser que se n'hagi alterat una mica la consistència o el gust. Però en cap cas són perjudicials per a la salut. «Cal saber aquesta diferenciació perquè ens arriben grans quantitats de capses de galetes, pots de xocolata que vénen amb un consum preferent a punt de vèncer, però que és un pecat llençar-los», explica Alberich. Per això, el Banc dels Aliments té establert un acord de col·laboració amb

Els voluntaris són indispensables al Banc dels Aliments.

Creu Roja els reparteix directament, però a Catalunya es va crear una comissió presidida pel Departament de Benestar Social i formada per la Creu Roja, el Banc dels Aliments, la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis i Càritas, que decideixen la seva distribució.

Un dels motius pels quals les empreses donen els seus productes és perquè els falta poc temps per arribar a la data de caducitat, data a partir de la qual l'aliment pot patir diverses alteracions microbiològiques i no es pot consumir (preferentment productes lactis o amb suc). També

el laboratori CEINAL que presta els seus serveis de control i assessorament amb tot el que fa referència als aliments que es reben i es distribueixen.

Els voluntaris, imprescindibles

El treball de tots els col·laboradors, una trentena, és voluntari, basat en el principi de la solidaritat. N'hi ha que es dediquen a la captació d'aliments, o sigui a trucar a les empreses perquè no s'oblidin d'ells, altres s'encarreguen del funcionament administratiu del magatzem; però

també hi ha la part que requereix més esforç físic, i que normalment fan els nois que realitzen la prestació social substitutòria al BA, que és carregar i descarregar capses per fer els lots de paquets per a les entitats benèfiques. «L'any 1999 les empreses ens van fer arribar 1.350 tones de menjar, i va sortir la mateixa quantitat. Això vol dir manipular 2.700 tones d'aliments. Fem una crida: necessitem voluntaris, però amb un grau important de compromís perquè el Banc dels Aliments funciona com una empresa on cadascú es responsabilitza d'una àrea», explica Enric Alberich. Aquest voluntari aclareix que si bé el Banc funciona sense diners, ja que es limita a recollir i repartir els productes, hi ha unes despeses mínimes d'infraestructura que pugen a un milió i mig de pessetes l'any.

Un altre dels principis que regeixen el funcionament del Banc dels Aliments és que la distribució dels productes sempre es fa a través d'entitats benèfiques reconegudes, que són les úniques que, per la seva relació directa amb les persones necessitades, poden assegurar que els aliments arribin al seu destí final. Aquest principi dificulta que la iniciativa es pugui aplicar a països del Tercer Món on les xarxes de distribució són molt deficientes.

Si una entitat vol rebre aliments, ha d'escriure una carta de sol·licitud al BA. Llavors, membres de la Fundació visiten el lloc per poder avaluar-ne les necessitats. Finalment una comissió presidida pel Banc on també forma part Càritas, Creu Roja i Benestar Social es reuneix per decidir si se'ls concedeix l'ajuda.

Una altra línia d'acció per aconseguir aliments són les campanyes de recaptació que es fan en grans superfícies amb la col·laboració d'equips de voluntaris de diverses institucions. De totes formes, «aquesta via no acaba de reeixir i consolidar-se com als Estats Units, on hi ha bosses als supermercats on es poden deixar els productes per al BA. Aquí, en canvi, encara no es coneix gaire aquesta iniciativa i molta gent no hi participa», explica Enric Alberich.

Glòria Carrizosa Servitje

FUNDACIÓ BANC DELS ALIMENTS

PASSEIG TORRAS I BAGES, 154

08033 BARCELONA

TEL. 933 464 404

FAX: 933 466 903

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Support
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Taiwan: democràcia i autodeterminació

Durant la primera quinzena d'aquest mes de març la Xina va fer témer al món que estava disposada a iniciar una guerra. Va amenaçar, va efectuar maniobres militars i va fer creure que intervindria amb la força si el poble de Taiwan no elegia a qui ella creia convenient. En definitiva, el règim dictatorial comunista xinès pretenia condicionar la democràcia i la llibertat de la població de l'illa de Taiwan. Però el tret li va sortir per la culata perquè va ser elegit president de l'illa un independentista, el pitjor que podia sortir per als interessos dels dirigents de Pequín. I aquests interessos no són altres que apoderar-se del control polític de Taiwan.

Taiwan va ser ocupada pels japonesos des del 1895 fins al 1945, quan derrotats van retornar l'illa al règim xinès de Txang Kai-xec. El canvi d'amos no va ser ben vist per la població, que deia: «Els gossos han marxat, els porcs han arribat.» El 1947 es va produir una revolta que va ser ofegada amb sang. El 1949 els comunistes xinesos van derrotar Txang Kai-xec i van instal·lar un règim comunista al continent mentre els derrotats es refugiaven a Taiwan, sota la protecció dels Estats Units. Naixien així dues Xines: la comunista i la nacionalista. Una al continent, l'altra a Taiwan. Eren dues dictadures.

Democràcia i independència van juntes

A Taiwan la repressió del 1947 va establir les bases d'un moviment independentista i la dictadura dels xinesos de Txang Kai-xec va fer néixer la lluita per la democràcia. Així, democràcia i independència (dret a l'autodeterminació) van juntes des de fa moltes dècades. La Xina considera Taiwan com una província secessionista que tard o d'hora ha de retornar a la mare pàtria. Quan els Estats Units el 1979 van reconèixer la Xina comunista, a l'illa de Taiwan va créixer el temor

El candidat independentista, Chen Shui-bian, elegit president de Taiwan.

de ser absorbits per la Xina i es va desenvolupar amb força el moviment democràtic i independentista. L'Església presbiteriana hi va tenir un paper ideològic en aquella circumstància, va elaborar la «teologia del territori», i va assimilar la llibertat de la població amb una marxa cap a la terra promesa. Mort Txang Kai-xec el 1975 la democràcia es va instal·lar en el país a partir del 1986, any en què els independentistes formen el Partit Democràtic Progressista.

El moviment sobiranista es desenvolupa fins que el 1994 va guanyar les eleccions a l'alcaldia de Taipei, la capi-

tal, i ara ha vençut en les eleccions presidencials, i ha propinat una sonora bufetada als dirigents comunistes de Pequín. Els nous dirigents de Taiwan no accepten ser tractats com uns rebels o uns governadors provincials, sinó que volen parlar d'igual a igual amb la Xina. Així doncs, el règim comunista xinès que ha estat derrotat a les urnes de Taiwan, veu com s'allunya la possibilitat d'una reunificació pactada i pacífica i tem que

l'exemple taiwanès doni nou impuls a altres pobles que aspiren a treure's el domini xinès de damunt seu, com és el cas dels tibetans o dels uigurs del Turquestan xinès o els mongols de la Mongòlia interior. També tem que l'espectacle de milions de xinesos i taiwanesos (15% de la població de l'illa són descendents dels continentals arribats a partir del 1949 i el 85% són autòctons) expressant-se lliurement a les urnes no vulgui ser imitat per uns quants milions de xinesos del continent, cosa que suposaria automàticament qüestionar la legitimitat i les bases de l'actual règim comunista.

L'imperi xinès ha perdut una batalla a Taiwan. Els Estats Units han d'intercedir per impedir que els dirigents de Pequín se sentin temptats de passar de les amenaces als fets, i facin servir la força, i obrin així un conflicte bèl·lic que podria transcendir més enllà de l'àrea estricta de la confrontació armada. A Occident tenim tendència a sobrevalorar la potència de la Xina tenint en compte de la seva enorme demografia (uns 1.300 milions d'habitants) però, segons els analistes, no existeix una correspondència entre aquesta enorme potència demogràfica i un desenvolupament econòmic encara molt lluny dels nostres paràmetres, els del món occidental. I tampoc la seva força militar sembla equiparable a la de les grans potències. El gegantisme demogràfic i geogràfic no comporta que la Xina sigui un gegant polític, ni econòmic ni militar. Del que no hi ha dubte és que és una potència en el seu àmbit continental.

Seria convenient que els dirigents de Pequín traguessin la lliçó que amb amenaces i violència no es condiciona la lliure voluntat dels pobles, estiguin dintre o fora de les seves fronteres, i que en un món econòmicament globalitzat cada vegada s'afermen amb més força les diverses personalitats polítiques i culturals dels pobles. Taiwan n'és una mostra.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

...amb un dibuix

societat

La veu del metge

La salut de les artèries (2a part)

La teràpia de les actituds saludables

El grup ja estava format. Set persones s'havien decidit a comprometre's amb elles mateixes i amb el grup. El compromís era ferm... i és que afectava la seva manera de viure. Tots ells havien portat una vida normal i exercien els rols laborals i personals amb normalitat, però uns i altres, alguns casualment, van descobrir que en realitat estaven a punt d'esdevenir malalts greus. Els metges, amb la seva tecnologia, havien pogut descobrir lesions en els seus cossos que, en un futur proper, els hauria ocasionat una deterioració seriosa per a la seva salut i possiblement per a les seves vides. I tots havien estat informats que el tractament podia ser «més complet» si canviaven algunes pautes de conducta, a més de fer teràpies exclusivament «físiques» com operar-se o prendre pastilles.

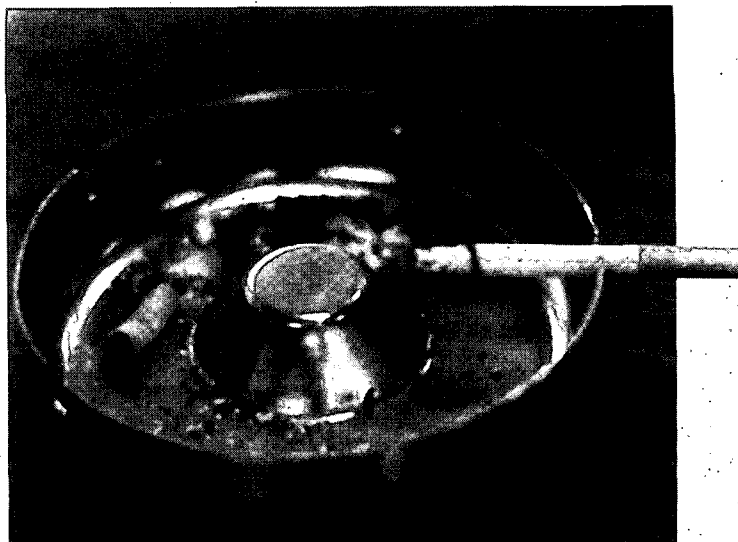
El primer dia d'un grup d'ajuda mútua és difícil. Com tot començament, hi ha moltes il·lusions, però han de ser ben canalitzades. El facultatiu tampoc no sabia el què passaria. Els participants es van asseure... i de mica en mica es van anar presentant. Quatre d'ells tenen problemes a les artèries. Tot seguit els coneixerem.

Diabetis

• La Joana és una dona i mare que fins avui ho ha donat tot pels seus cinc fills. Físicament, és una dona gran... però en els darrers mesos, després del casament de l'últim fill, ha desenvolupat un fort sobrepès. En una anàlisi de control li van detectar una diabetis. El metge li va assenyalar que una diabetis com la seva pot desaparèixer si disminueix el teixit greixós que té en excés. Li va explicar que és com si la insulina del pàncrees quedés retinguda en el greix i no pogués llavors controlar el sucre. La Joana s'ha adonat que l'absència dels fills li fa sentir manca d'afecte i l'ha anat substituint amb el menjar. En algun lloc del cervell les sensacions dels dolços supleixen les mostres d'afecte diari. Ara està en el grup per redescobrir-ne la vida personal després d'haver-la «donat» als seus fills durant tants anys.

Estrès

• En Pere té 40 anys. En llenguatge d'abans es pot dir que és un home molt treballador. S'hi va iniciar de petit i sempre li han dit que això era el que havia de fer. Ha treballat molt i bé, però en els últims anys la febre dels guanys l'ha desbordat. Tal com està el comerç, se sent insegur i ho compensa no deixant escapar res. Mes a mes, el seu dia a dia s'ha convertit en una carrera contra rellotge per estar en dos llocs alhora i suplir el treball de quatre. Un dia va notar un dolor al pit. El cardiòleg, després de les proves i les anàlisis, li va advertir que continuar així era un «mal negoci» i que un infart era probable. En Pere volia deixar tanta activitat, però es va adonar que s'havia fet «addicte a l'adrenalina»: havia convertit l'estrès en un «ecosistema emocional» on «vivía» i ara, decidir aturar-ho tot, era com si el sol s'apagués. Allí es trobava, rodejat d'altres persones, per redescobrir la seva part confiada i contemplativa.

En els grups d'ajuda mútua s'ajuda, entre d'altres, els fumadors a divorciar-se del tabac per reconciliar-se amb la vida.

Hipertensió arterial

• La Milagros té 60 anys. Tota la seva vida ha fet el que ha volgut. Ha viscut a diferents països i sempre ha sabut sortir-se amb la seva. La vida li ho permetia i el seu cos també. Ara ha desenvolupat una hipertensió arterial important. Li van descobrir la malaltia a propòsit d'una arítmia. El metge va ser clar amb ella:

—Senyora, el que té vostè té tractament fàcil, però requereix disciplina. Ha de menjar sense sal, no oblidar-se la medicació i prendre's la pressió dos cops al dia, perquè de vegades fa pujades i baixades que demanen ajustar la medicació.»

La Milagros no suporta que l'obliguin a prendre pastilles i el menjar insípid. El pitjor és prendre's la pressió. Cada vegada que ho fa se sent vella i malalta. On era la noia que havia anat a l'Amazones tota sola? Es va apuntar al grup perquè sabia per experiència el que pot fer una pujada de tensió sense control. No volia «quedar-se» com el seu pare. El que havia de descobrir és que tenia una percepció incorrecta d'ella mateixa. No és vella per haver de prendre medicaments. Podria veure-ho com un nou tipus de «menjar» que el seu cos necessita per continuar «ajustat». Molts joves prenen reforçants i preparats per rendir més físicament. Ara per a ella és crucial canviar la percepció.

Tabaquisme

• L'Hermenegild és un bon accionista de les companyies tabaqueres. S'hi va iniciar el mateix dia que va començar a treballar, als 16

anys i des de la mili ha fumat dos paquets diaris. Ara, amb 62 anys, les seves artèries han dit prou. Ell sempre va creure que tindria problemes de pulmó. És el que sempre es diu, però ell té problemes a les artèries de les cames. Tant que ja no pot caminar com abans. El metge el va visitar, li van fer una ecografia vascular de les artèries de les cames i li van dir que tot el dolor marxaria si deixava de fumar. I aquí apareix el problema: no pot. Tota la vida amb els rituals del fum, l'encenedor i la típica salutació als amics: en vols un? Avui és aquí per intentar fer el més difícil de la seva vida: divorciar-se del tabac per reconciliar-se amb la vida.

La Joana, en Pere, la Milagros i l'Hermenegild són persones pioneres. Tenen el valor d'acceptar que poden canviar els seus hàbits per altres de més saludables. Tots ells accepten que la medicina sigui el que és —la que té cura de les lesions del cos— i es proposen doblegar el seu ego en grup amb l'ajut dels altres. Malgrat tots els malestars, se senten valerosos per conquerir el seu espai interior.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

LES RECETTES

Coneixeu publicitat més llaminera i saborosa que posar un anunci a "Les Recettes de la Tieta Montserrat"?

Truqueu al telèfon 934 905 988 i us n'informarem.

cultura

El santuari, lloc d'encontre amb Déu

■ La Sagrada Família va acollir la XXI Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears

BARCELONA.— Una cinquantena de rectors de santuaris de Catalunya i les Balears es van reunir del 13 al 15 de març al Temple Expiatori de la Sagrada Família en l'encontre anual que organitza el Secretariat de Santuaris. El tema de la trobada per a aquest any 2000 va ser *Com transformar els visitants en pelegrins*, pregunta a la qual tres ponents, Josep Maria Esquirol, Mn. Gaspar Mora i Mn. Joan Torra, van intentar donar-hi resposta des de diferents vessants, l'antropològica, la teològica i la pastoral.

«Amb el nom de *santuari* —així defineix el terme l'actual Dret Canònic promulgat el 25 de gener del 1983 pel papa Joan Pau II (Cap. III, Títol I)— hom entén, l'església o un altre lloc sagrat on, per un motiu peculiar de pietat, hi peregrinen nombrosos fidels, amb l'aprovació de l'Ordinari del lloc.»

Més enllà de la definició canònica, el concepte de santuari com a «lloc sagrat» és molt més complex; és tan vell com la descoberta d'aquella dimensió espiritual que des de temps immemorials ha portat la criatura humana a la recerca d'uns llocs de contacte amb la divinitat. Amb el pas dels anys, aquests llocs esdevindran centres de pelegrinatge on s'exposaran relíquies o imatges a la veneració dels devots, s'hi efectuaran actes culturals d'impetració o s'hi deixaran, en acció de gràcies, exvots i prometençes.

A Catalunya i Balears aquests llocs sagrats s'estenen per valls i planes, com la Mare de Déu de la Gleva o Sant Ramon Nonat, es troben a mig aire de muntanya com la

Mare de Déu de Montserrat a Catalunya —o de Lluç a Mallorca— o s'encimbellen com la Mare de Déu del Mont a Girona, o del Toro a Menorca.

Troben santuaris enmig del bosc, com la Mare de Déu del Miracle, a Solsona, o del Collell a Girona. En trobem també a la ribera del riu, al costat d'un camí —o d'una font—, assentats damunt del cràter d'un volcà, com la Mare de Déu de la Fontcalda a Gadesa, o excavats a la roca viva, com la Mare de Déu de la Balma (Tortosa), o la Mare de Déu d'Arboló (Urgell).

No falten al nostre país els santuaris mariners com la Mare de Déu del Vilar a Blanes, Santa Cristina de Lloret o Sant Sebastià de Palafrugell; ni manquen tampoc els santuaris urbans, com la Mare de Déu del Tura d'Olot, o el Sant Crist de Balaguer. També podem descobrir, a l'entorn de viles i ciutats, antigues parròquies reconvertides en santuaris com la Mare de Déu de la Misericòrdia de Canet de Mar. La mateixa capital de Catalunya

còmpta —entre molts altres— amb tres santuaris emblemàtics: la Mare de Déu de la Mercè, el Sagrat Cor del Tibidabo, i el Temple Expiatori de la Sagrada Família.

Fou precisament en aquest santuari gaudiní on tingué lloc la XXI Trobada de Rectors de Santuaris i Balears, en el context del gran Jubileu del 2000. En aquest Temple Expiatori del Tibidabo està prevista igualment, el 31 de desembre d'enguany, la celebració de la Jornada Jubilar de l'arxidiòcesi de Barcelona.

El rector, Mn. Lluís Bonet, convidà els participants a visitar el temple i els familiaritzà amb els elements bíblics, teològics i litúrgics que fan d'aquest santuari una de les obres arquitectòniques i espirituals més emblemàtiques del món cristià. De l'esperit de fe i la mística gaudiniana, així com de l'estructura i de les formes geomètriques inspirades en la natura —que conformen naus, columnes, finestrals, voltes i cobertes— en parlà en una conferència magistral, l'arquitecte director Jordi Bonet i Armengol.

Com transformar els visitants en pelegrins

Organitzada pel Secretariat de Turisme, Santuaris i Pelegrinatges, sota la coordinació del seu màxim representant, Mn. Salvador Batalla, assistiren a la trobada una cinquantena de congressistes, arribats d'arreu del Principat de Catalunya i les Illes Balears: Barcelona (12), Girona (10), Mallorca (3), Menorca (1), Solsona (4), Tortosa (2), Urgell (3) i Vic (11).

La Trobada de Rectors de Santuaris d'enguany s'ha celebrat a la Sagrada Família.

En un clima de pregària i convivència, es va debatre en tres ponències, sota diferents aspectes —filosòfic, teològic i pastoral—, un tema viu i preocupant: *Com transformar els visitants en pelegrins*.

La primera ponència va tenir lloc la tarda de dilluns i va anar a càrrec del filòsof Josep Maria Esquirol, professor de la Universitat de Barcelona. Va proposar, amb el títol *El camí, la visita i l'experiència de l'estrany*, una resposta a la qüestió des del punt de vista antropològic.

L'endemà al matí, amb el títol *Com acompanyar cap a la profunditat de la vida*, el teòleg Gaspar Mora enfocà el mateix tema des de l'interior de la fe cristiana. A la tarda, el vicari episcopal de Vic, Mn. Joan Torra, va donar un enfocament pastoral al tema tot reflexionant sobre *El santuari com a instrument de pas de Déu per la vida del visitant*.

Cadascuna d'aquestes ponències va anar seguida d'un col·loqui, un taller de treball per grups i la corresponent sessió plenària. En la darrera, els assistents aportaren diferents suggeriments amb vista a la XXII Trobada, que tindrà lloc l'any 2001 al santuari de Sant Salvador de Felanitx (Mallorca).

En el curs d'aquestes atapeïdes jornades van ser tractats aspectes tan actuals i punyents com la riquesa d'imatges i de símbols dels santuaris, l'experiència religiosa inherent a aquests símbols i el valor del missatge evangèlic per a l'home d'avui.

Al llarg dels debats van sorgir encara d'altres punts d'interès pastoral: el santuari com a lloc privilegiat de reconciliació a través del sagrament de la penitència; la dignitat en les celebracions litúrgiques, l'actitud d'acolliment, l'encontre amb Déu a través del camí de la bellesa (la «Via Pulchritudinis») i d'acord amb amb el contingut social que Joan Pau II ha volgut donar al Jubileu 2000 —recollit també en el darrer Concili Provincial Tarraconense—, el compromís de reconvertir les ofrenes i exvots en accions assistencials.

Joan Carrera i Péra

Rector de Sant Benet i Sant Grau, a Tossa de Mar (Girona)

ATENCIÓ ANUNCIANTS

Ingredients per fer un bon anunci publicitari

- ✓ Poseu un anunci a les fitxes de "Les Receptes de la Tieta Montserrat".
- ✓ Cada setmana us veuran més de 40.000 persones.
- ✓ El vostre anunci no té data de caducitat. Les fitxes es guarden temps i temps.
- ✓ Un preu realment econòmic: només 10.990 ptes.

mes

més Universitat més Pràctiques

Més humanitats, més professió, més adequació dels estudis universitaris amb el que avui demana la nostra societat.

A Blanquerna, vivim la formació de les persones i la seva preparació especialitzada.

Practiquem el que ensenyem, treballem el que ensenyem i ensenyem per treballar.

Educació

diplomatura de **magisteri**
llicenciatures de **pedagogia i psicopedagogia**

Psicologia

llicenciatura de **psicologia**

Logopèdia

diplomatura de **logopèdia**

Salut

diplomatures d'**infermeria i fisioteràpia**

Comunicació

llicenciatures de **comunicació audiovisual, periodisme i publicitat-relacions públiques**

Relacions laborals

diplomatura de **relacions laborals**

**La teva carrera
comença a Blanquerna**

Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació
C. Císter, 34. 08022 Barcelona Tel. 902 11 37 82

Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia
Diplomatura d'Infermeria
C. Santaló, 37. 08021 Barcelona Tel. 902 11 37 83
Diplomatura de Fisioteràpia
C. Valldonzella, 21. 08001 Barcelona Tel. 902 11 37 81

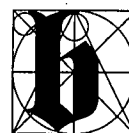
Facultat de Ciències de la Comunicació
C. Valldonzella, 23. 08001 Barcelona Tel. 902 11 37 80

Escola Universitària de Relacions Laborals
Pg. de Sant Gervasi, 47. 08022 Barcelona
Tel: 902 11 37 84

www.blanquerna.url.es

info@blanquerna.url.es

Blanquerna

Presentació del llibre dels cent anys de l'Escola Tècnica Professional del Clot

BARCELONA.— El 9 de març passat es va presentar al saló d'actes de l'Escola Tècnica Professional del Clot el llibre dedicat als cent anys del seu naixement. El llibre porta com a títol el lema escollit per a la celebració del centenari: *L'Escola del Clot: cent anys educant i aprenent*.

A la presentació del llibre —que va anar a càrrec del seu autor, el P. Enric Puig i Jofra, s.j. i de l'actual rector del centre, el P. Francesc Xicoy, s.j.— van assistir també el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona; Joaquim Triadú, conseller de la Presidència; Jesús Renau, pare provincial de la Companyia de Jesús a Catalunya; Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i diferents representants de la Companyia de Jesús i del món de l'ensenyament a Catalunya.

El treball recull en més de dues-centes pàgines una acurada selecció dels documents, fotografies i fets que van configurar cadascun dels cent anys d'història de l'escola i dels nou anys immediatament anteriors a la seva creació.

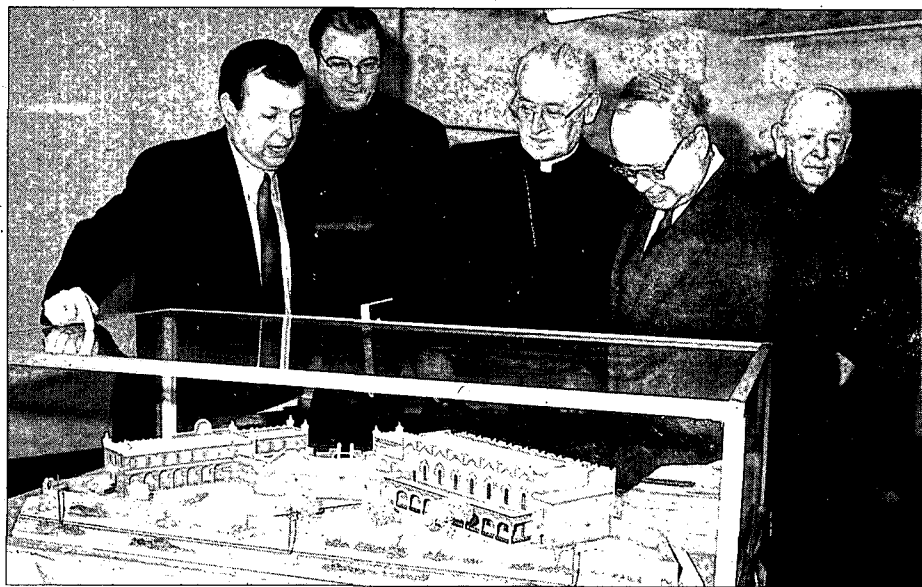
EIP. Enric Puig i Jofra, actual secretari general i canceller del bisbat de Barcelona, que ha estat vinculat a l'Escola durant més de quaranta anys com a alumne, professor, director i rector, sense deixar mai les tasques pastorals, va concretar en la presentació del llibre els objectius plantejats de bon començament.

Aquests objectius, a més del recull històric de fets de l'escola vinculats al

barri i de l'estructura clara i entenedora del treball, inclouen la ratificació dels fets per testimonis i documents, l'oferiment de pistes per a treballs posteriors, l'apropament de la història de l'escola a tots aquells que hi estan o hi han estat vinculats i la intenció d'ajudar a descobrir a tothom l'esperit que ha mogut jesuïtes i seglars que han donat vida a l'escola tot seguint sant Ignasi de Loiola i sant Pere Claver. Tot plegat, per «traspuar darrere d'aquesta història, de cada un dels fets i de cada persona el batec de la presència de Déu ben viva, del Déu que és Pare, que estima i que vetlla per a tots».

L'educació, la millor inversió per al futur

En els parlaments posteriors, l'arquebisbe de Barcelona va donar «les gràcies al P. Puig al qual, en certa manera, vaig fer sortir d'aquest lloc que porta al cor per venir a treballar al bisbat» i va ressaltar també la funció pionera i l'exemple dels congregants que fa cent anys van iniciar la creació de l'Escola, «com ells, nosaltres, encara que tinguem pocs mitjans, no dub-

D'esquerra a dreta: P. Puig, J. Triadú, Mons. Carles, P. Renau i P. Batllori en la inauguració de l'exposició del centenari de l'escola.

tem a fer coses que responguin a les necessitats actuals». Joaquim Triadú va descriure el llibre com un «exemple que ha de ser exportable a molts d'altres indrets de Catalunya» i va lloar també la persona del seu autor com «un home sòlid en diferents aspectes, un home de país i d'Església».

Per la seva banda, el P. Jesús Renau va agrair a l'autor del llibre la feina que havia fet, «mogut per un cor que estima profundament els infants, els joves, les persones i Déu i que té la convicció que l'educació de les persones és la millor inversió de

tem a fer coses que responguin a les necessitats actuals». Tot seguit, va destacar la clarividència dels qui fa cent anys havien promogut la creació de l'escola, «una clarividència que també ens cal ara, en aquest moment que representa una cruïlla històrica tant o més important com la de llavors». L'acte es va tancar amb l'actuació d'un grup de joves alumnes que va cantar la cançó *La nostra escola*. A continuació, es va inaugurar l'exposició dedicada als cent anys del centre.

Montserrat Boixareu

Una nova mirada a «La Pietat»

MADRID.— Obra cabdal de l'escultura universal, *La Pietat*, de Michelangelo Buonarroti, s'obre a insòlites perspectives que permeten admirar la intensitat i la perfecció de la seva bellesa en les extraordinàries fotografies de Robert Hupka que s'exposen fins al 29 d'abril a la madrilenya capella del Bisbe. Hupka va fer, des de l'abril del 1964 fins al novembre del 1965, més de cinc mil fotos a *La Pietat* en el moment en què aquesta es trobava temporalment a l'Exposició Universal de Nova York. (C.C.)

XI Premi Joan Maragall

BARCELONA.— La Fundació Joan Maragall ha convocat l'XI Premi Joan Maragall per a una obra d'assaig o d'investigació sobre la relació entre el cristianisme i la cultura. Els treballs, que hauran de ser originals, inèdits i en llengua catalana, hauran de ser lliurats a les oficines de la Fundació Joan Maragall, c/ València, 244, 2n - 08007 Barcelona abans del 26 d'octubre del 2000. La dotació del premi és d'un milió de pessetes. Per a més informació, tel. 934 880 888, fax: 934 882 444, e-mail: fjm@abaforum.es, http://www.abaforum.es/fjm. (C.C.)

L'Escolania de Sant Pere s'adhereix als Pueri Cantores de Catalunya

EL MASNOU.— El 26 de març passat va tenir lloc a la parròquia de Sant Pere del Masnou el «bateig» d'una nova coral dels Pueri Cantores de Catalunya. Es tracta de l'Escolania de Sant Pere del Masnou, un cor format per una desena d'infants d'entre set i tretze anys que participa de forma periòdica en les celebracions litúrgiques de la parròquia. A l'acte van participar diverses corals i escolanies que pertanyen a la Federació Catalana de Pueri Cantores. Els dos principis fonamentals dels Pueri Cantores són agrupar els infants i els joves en el marc de les entitats corals i promoure l'educació en els valors cristians a través del cant i l'animació litúrgica. (C.C.)

Gran qualitat de les agrupacions musicals txeques

TERRASSA.— El 13 d'abril, a les 21.00, l'Orquestra Música Bohèmica de Praga i el Cor de Cambra Praga oferiran conjuntament una actuació, sota la direcció de Jaroslav Krcek, a l'auditori A. Vallhonrat del Centre Cultural de la Caixa de Terrassa dins de la temporada musical que organitza aquesta entitat. El programa constarà de dues obres: *Stabat Mater*, de G. Pergolesi, i *Rèquiem en Re menor*, KV 626, de W. A. Mozart. L'Orquestra Música Bohèmica de

Praga, amb una tradició de més de vint anys, va ser fundada pel destacat director i compositor Jaroslav Krcek, el seu actual director artístic. Avui dia està considerada una de les més prestigioses en l'ambient cultural i musical txec. El Cor de Cambra Praga va ser instituit el 1987 a Praga per Jiri Kolar. Aquesta agrupació ha enregistrat oratoris, cantates, misses i àries del període barroc, clàssic i romàntic, a més d'obres de compositors contemporanis. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Setè centenari de l'evangelització de la Xina

El Vaticà, amb motiu del setè centenari de l'evangelització de la Xina, va emetre el 1994 aquest segell on es pot observar Giovanni de Montecorvino, amb l'hàbit episcopal, i una vila mongol a la vora d'un riu. Són dos gravats, dels segles XIX i XIII, respectivament, que es conserven al Centre Missional Nacional d'Assís. En el fons del segell hi ha una carta geogràfica que il·lustra el viatge dels missioners.

Montecorvino, missioner franciscà, va ser enviat el 1289 a l'Índia i a l'Extrem Orient pel papa Nicolau IV. Posteriorment, el 1294, va arribar a la Xina. És l'artífex de la primera traducció del Nou Testament a la llengua mongol.

Nomenat arquebisbe el 1307, va ser l'impulsor de la construcció d'esglésies, convents, escoles i orfenats.

Llibres

Jesucrist, model de perfecció cristiana

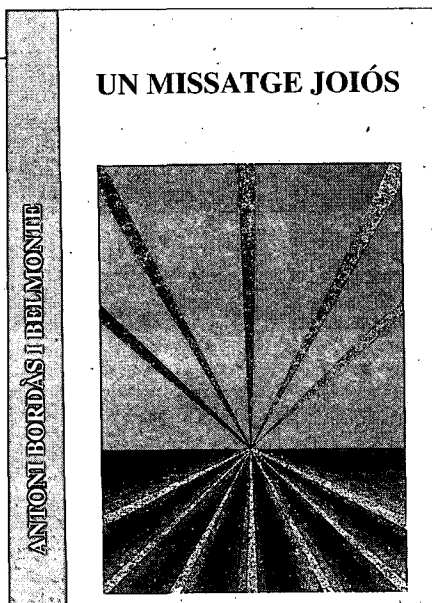
Fray Luis Granada, mestre de la fe i un dels grans exponents del Segle d'Or espanyol va aconseguir enriquir els seus entusiastes escrits sobre Jesucrist amb l'elegància del seu millor estil i amb la unció pròpia de qui predica el que abans ha contemplat i viscut amb un amor immens. José A. Martínez Puche, *o.p.*, escriu a la introducció del llibre que el sant i savi dominic intentava «aplicar a la vida cristiana els exemples del Salvador. Es tracta d'una *Vida de Crist* meditada, perquè la vida i el missatge del Mestre colpeixi el cor dels que hem estat cridats a seguir-lo». Fray Luis de Granada va heretar de sant Domènec de Guzman, el pare dels predicadors, la

passió per la Veritat. I la Veritat, amb majúscula, té un nom propi: Jesucrist. (C.C.)

◀ Fray Luis de Granada, *Vida de Cristo*. Editorial Edibesa, Col·lecció *Vidas de Jesús*, Madrid 2000, 366 pàg.

Antoni Bordàs i Belmonte, *Un missatge joïós*. Tortosa 1999, 180 pàg.

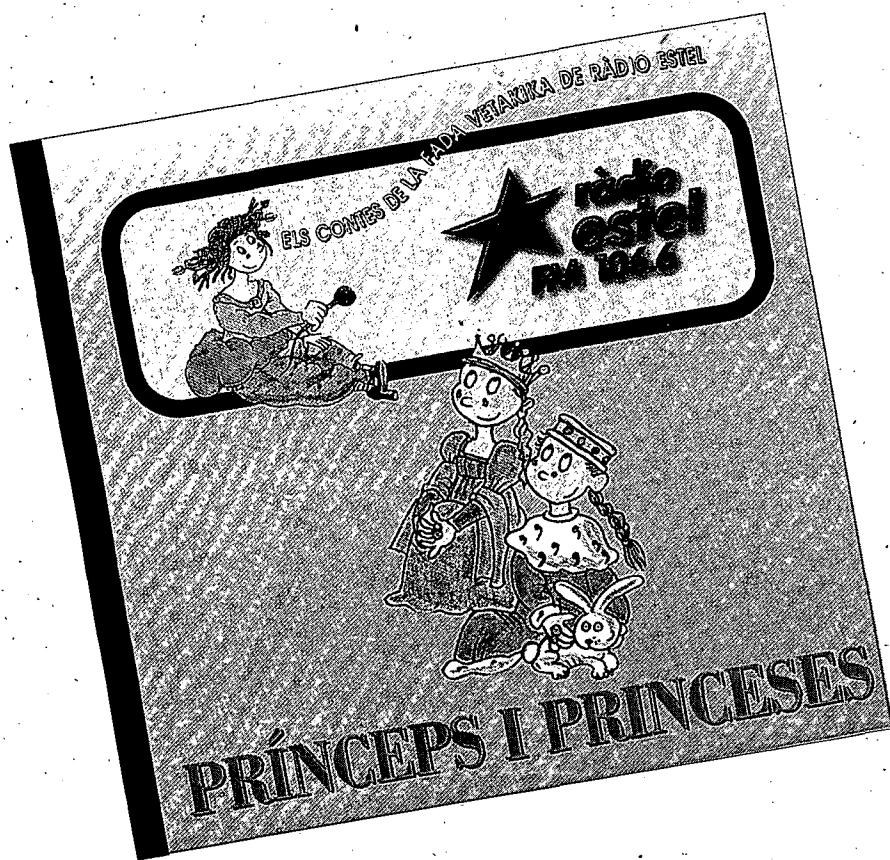
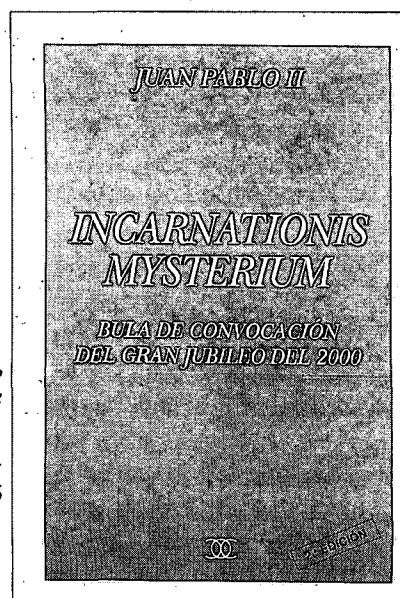
L'evangelí, un tresor per als creients

«Sant Jerònim deia: "Desconèixer les Escriptures és ignorar el Crist". Doncs, bé, per sortir de la ignorància religiosa, cal que ens apropem a la lectura habitual de la Bíblia. No creieu els cristians que l'evangelí és un tresor per a nosaltres?», pregunta Mn. Antoni Bordàs i Belmonte, doctor en Sagrada Teologia, en el pròleg de la seva obra. A partir de la trobada que els bisbes de la Tarracense van tenir amb els joves el 31 de maig del 1998 a Vilafranca del Penedès, l'autor va voler elaborar un llibre que ajudés a resar, tenint com a material primordial l'evangelí de Jesús. L'estructura de cada capítol (setanta-tres en total) consta d'una introducció breu, un text de l'evangelí, un comentari i tres frases que conviden a l'oració. (C.C.)

La celebració de l'Any Sant

Publiquem en aquesta secció literària la butlla de convocatòria del gran Jubileu de l'any 2000 per a aquelles persones que encara no hagin tingut l'oportunitat de llegir-la i estiguin molt interessades a conèixer el text escrit pel papa Joan Pau II. «Jesús és la veritable novetat que supera totes les expectatives de la humanitat i així serà per sempre, a través de la successió de les diverses èpoques històriques. L'Encarnació del Fill de Déu i la salvació que Ell ha portat a terme amb la seva Mort i Resurrecció són, doncs, el veritable criteri per jutjar la realitat temporal i tot projecte encaminat a fer la vida de l'home cada vegada més humana», es llegeix en un dels paràgrafs de la *Incarnationis mysterium*. (C.C.)

▶ Juan Pablo II, *Incarnationis mysterium*. Editorial Palabra, Col·lecció *Documentos mc*, Madrid 1999, 75 pàg.

"Els Contes de la Fada Vetakika de Ràdio Estel" ja són a la venda en CD i casset

Els trobareu a les botigues de discos i llibreries especialitzades

El llibre de la setmana

Viure la fe amb realisme avui

Viure la fe avui, sense complexos, i acceptar el repte de les incomprensions, la dificultat i el descoratjament... una aposta arriscada, però necessària, si volem respondre a la crida de l'evangeli que estem obstinats a escoltar, perquè sabem que ens dona la clau de la nostra existència. Aquest és el repte que va acceptar durant la seva vida François Varillon, sempre atent a la realitat del món en què va viure, i que va aconseguir comunicar als seus oïdors i lectors amb la claredat de la seva visió profètica, i la força de la seva paraula oral i escrita.

Aquesta és la raó per la qual cal agrair a Rafael Llopis la traducció acurada i excel·lent d'un dels textos més suggeridors del jesuïta francès, que ha publicat Ediciones Mensajero.

La influència de Varillon, en l'àmbit del catolicisme francès de les últimes dècades, va ser notable. Com a consiliari general adjunt de l'Acció Catòlica Francesa durant molts anys, Varillon va encoratjar molts joves en la seva tasca missionera i testimonial, en un país treballat per

François VARILLON, S.J.,
Alegría de creer, alegría de vivir
Mensajero, Bilbao 1999, 341 pàg.

l'última guerra, i on el món religiós necessitava persones que l'ajudessin a no abdicar de la seva fe, però al mateix temps a viure-la en la realitat de cada dia. Necessitaven algú que suggerís els camins de compromís, que havien de seguir, com ell mateix, amb audàcia i sense por.

Un comentarista del diari *La Croix* va escriure, amb motiu de la seva mort: «Cada generació rep alguns homes i dones, l'obra, el nombre i la presència dels quals, assenyalen la consciència, evoquen una certa manera de ser home i de ser cristià. Sens dubte, François Varillon es troba entre aquestes deu o dotze figures que constitueixen les nostres grans referències.»

Alegría de creer; alegría de vivir constitueix una veritable antologia de textos de conferències dictades per Varillon, que

ajuden precisament a situar-se en un estar-al-món com a cristià compromès. Perquè, amb un gran sentit pedagògic, aquestes xerrades han estat recollides d'una manera sistemàtica i introdueixen en el que

és essencial de la fe, per entrar de ple en la figura de «Crist, Déu veritable i home veritable» i, immediatament, presenten Maria com a model d'«acollida del do de Déu», i Crist com a «revelador de qui és Déu i qui és l'home». Tot això amb unes pàgines aclaridores que conviden a reflexionar sobre alguns criteris de discerniment per portar a terme la tasca humana, sense por d'atrevir-se a parlar del sentit del mal i del patiment, després d'una invitació a la relectura de l'evangeli, que encoratgi a viure i a saber esperar, amb la dinàmica d'una pregària viva i sincera.

El que hi ha en aquests capítols no és una síntesi de llocs comuns i de pietat superficial. Varillon era un home que coneixia a fons la cultura del nostre temps gràcies a les seves lectures múltiples, i al seu contacte amb els seus protagonistes, des del cristianisme de Claudel, fins als que emparaven la seva credulitat sota els noms de Hegel, Nietzsche, Marx o Jean Paul Sartre. I tot això, amb una gran capacitat de comunicació popular, que el

feien assequible a públics intel·lectuals, i a la gent senzilla dels barris perifèrics de París on va desenvolupar el seu apostolat.

Llegir *Alegría de creer; alegría de vivir* és un exercici d'oxigenació interior, i si ens deixem impregnar del seu contingut, notarem l'alè d'una vida que porta a la plenitud que proporciona el fet d'adonar-se que creure no és alienar-se, sinó entrar de ple en la vida, gaudir-ne, perquè es percep el valor d'una creença que transforma i dona esperança. I si la lectura d'aquest text es fa amb seriositat i reflexió, ens confirmem en la necessitat de fer de la fe un estil de vida autèntic... Això sí, cal deixar-se portar per les reflexions de François Varillon sense por i sense frivolitat, i la professió personal de la fe adquireix una maduresa que amb prou feines se sospita en iniciar la seva lectura.

Cristóbal Sàrrias

Claret

Ursula Marc

Toni, el petit lladregot

La història del petit lladregot Toni és un conte destinat a adults, joves i infants. Els lectors, en un moment o altre de la lectura, se sentiran identificats amb el nostre protagonista. Un conte que és un curs de fe on els fonaments es miren d'inculcar amb grans dosis de tendresa. Què significa ser cristià, què significa el Regne, què significa estimar Déu Pare i ser estimat per aquest Déu Pare. Aquest rei del conte realment existeix!

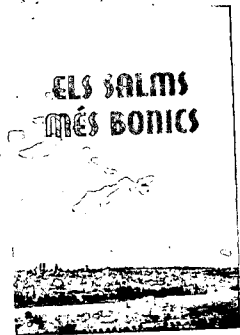
Festa 20. 88 p. PVP: 975 ptes.

Els salms més bonics

En els salms aprenem com és el Senyor i som portats a lloar el seu amor, la seva omnipotència i la seva bondat. Tot sovint les pregàries de la Bíblia canten la terra d'Israel, especialment Jerusalem. Aquest llibre combina fragments dels salms més bonics amb imatges de gran bellesa de Terra Santa.

Daus 195. 192 p. PVP: 1.500 ptes.

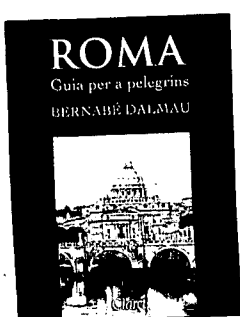
Bernabé Dalmau

Roma

Guia per a pelegrins

Una guia pensada per a pelegrins que vulguin aprofitar tots els "ganxos" que la ciutat de Roma ens ofereix. Hi té preponderància l'aspecte religiós i no hi ha concessions, per exemple, a la dimensió gastronòmica. Però sí que els valors culturals que fan de Roma una ciutat única hi són subratllats, per tal que el viatge sigui ben aprofitat.

Daus 195. 192 p. PVP: 1.500 ptes.

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona • Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830
<http://www.claret.es> • A/e: editorial@claret.es

La sardana i la dansa

Músics per a la Cobla

L'entitat Músics per a la Cobla és una iniciativa que s'amplia amb molta modestia, però amb una gran seguretat i mereixedora del millor acolliment possible. Diríem que la seva finalitat primordial és l'enregistrament de música, però no la que s'enregistra habitualment, sinó aquella en què precisament no es pensa quan es promou un disc. Concretament.

Músics per a la Cobla ja ha enregistrat els discos compactes següents: el primer amb el nom genèric de *Cobla de Cambra de Catalunya*, amb sardanes de concert originals de diversos autors. Evidentment, gairebé totes no enregistrades abans.

Un altre disc, el segon, amb obres de Josep M. Bernat, i entre les quals hi ha l'obra *Quatre moviments en forma de simfonia*, per a dues cobles i timbales. Diguem la primera simfonia escrita per a cobla. Segueix un volum amb diverses composicions de música mundial, interpretades per cobla, amb les veus de Nina i Mònica Green, entre d'altres.

Un altre disc amb obres per a piano i cobla, interpretades per Jordi Molina i Ramon Escalé. També el disc amb les deu sardanes més votades, segons una campanya que va fer la televisió catalana.

L'últim disc editat és el monogràfic amb sardanes de Manuel Oltra, i es treba-

lla en un altre de música simfònica per a dues cobles, amb obres de Moraleda, Serra i Martínez Comín.

Si el repertori és important, encara ho és més saber com es fan aquests enregistraments. Els intèrprets de la Cobla de Cambra no són fixos, sinó variables segons les possibilitats, perquè tots ells són instrumentistes amb una qualificació excel·lent i, per això mateix, estan molt ocupats. Els enregistraments es fan els dilluns i dimarts de la Setmana Santa al Vendrell, a l'Auditori Pau Casals. El valor artístic d'aquestes gravacions queda palès amb els noms dels seus intèrprets.

I, com a final d'aquesta exposició de l'entitat Músics per a la Cobla, la pregunta lògica i inevitable: Com es financia aquesta tasca de difusió i promoció d'aquestes gravacions? Doncs molt senzill, mitjançant pagament dels associats a l'entitat, que rebran a casa uns enregistraments que, comercialitzats, s'encaririen massa.

Al domicili provisional de l'entitat, c/ Sant Eusebi, 53, 2n 1a - 08023 Barcelona, es poden inscriure els amants de la bona música per a cobla, una aportació doblement beneficiosa, per a la sardana i per als qui l'estimen.

Josep Ventura

Pensadors cristians del segle xx (16)

Andrea Riccardi: contra la pobresa i a favor de la pau

Un veritable oient de l'Evangeli, infatigable en el treball per la pau mundial, capaç de congregar elements tan dispars com la diplomàcia, la pregària, l'obertura al món, el compromís civil, la solidaritat... L'historiador Andrea Riccardi ens ofereix el testimoni actualíssim que el missatge cristià és capaç de solucionar els problemes de la societat actual.

DE JURISTA A HISTORIADOR

Va néixer a Roma el 1950. Prové d'una família de burgesia mitjana. Els seus orígens familiars eren profundament religiosos, però les generacions posteriors van perdre la relació amb el món religiós. Va cursar els últims cursos superiors en un institut del centre de Roma, on el moviment estudiantil del moment era molt fort.

El 1968 llegeix Marx i Cramsci, immers ja en els problemes del 1968. Enmig d'aquesta crisi generacional descobreix l'Evangeli i neix en el seu interior un sentit crític contra les ideologies i els sistemes ideològics en general. Tot i que es va mantenir al marge de la vida parroquial i l'Acció Catòlica, organitza un grup d'estudiants al seu institut. Comença a conèixer a fons el món de les barraques i la falsedat de la «ciutat burgesa», que consisteix a amagar els pobres. Aquests són els inicis de l'aventura de Riccardi i un grup de joves inquiets per millorar la societat: la Comunitat de Sant Egidio.

Es llicencia en Dret (1974), però el món dels tribunals i dels bufets no feia per a ell, volia àmplia llibertat per treballar en la societat. El 1976 publica un llibre dedicat al catolicisme francès del segle XIX titulat *Neogallicanesimo e cattolicesimo borghese*. Llavors comença a estudiar història, es dedica plenament a aquesta tasca i la combina amb la docència universitària.

D'entre els seus escrits destaquem:

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Roma, «città sacra»? Dalla Conciliazione all'operazione Sturzo (1979); Il «Partito Romano» nel secondo dopoguerra (1983); Le Chiese di Pio XII (1986)... juntament amb les seves col·laboracions en revistes internacionals com *Foi et Développement*, *Nouvelle revue théologique* i *Concilium*.

COMUNITAT DE SANT EGIDI: «ELS QUE FAN LES PAUS»

Andrea Riccardi, fundador i president de la Comunitat de Sant Egidio, ha sabut donar resposta a les inquietuds existencials dels joves d'avui. La seva fascinació per l'amor i l'atenció de Jesús pels pobres el porta a realitzar aquesta nova obra de l'Esperit.

La Comunitat de Sant Egidio, present actualment a 24 països, neix al si d'un grup de joves al voltant de l'Evangeli, de la pregària amb els salms, i de la recerca dels pobres a les barraques dels afores de Roma. Una comunitat de gent que prega, que escolta la Paraula, que se saben germans, que veuen Jesús en el pobre. Aquest és el nucli enriquidor del seu carisma. Ens ofereix l'espiritualitat de la ciutat, indret comparat amb el desert, on el cristià respon a les temptacions (violència, angou, set...) amb la Paraula. Es nodreixen de l'Evangeli, però també dels escrits de sant Benet, de sant Francesc d'Assís, de sant Felip Neri i del místic rus Evdoki-mov en la seva *preghiera della sera*.

I vet aquí els fruits: evangelitzar milers de pobres, el diàleg interreligiós, tot responsabilitzant-se de les trobades anuals interreligioses després de la gran trobada d'Assís del 1986; i diverses mediacions internacionals de pau: Moçambic el 1992 i Albània el 1997. Tot plegat gràcies a l'amor que encoratja i enforteix el diàleg que la comunitat du a terme amb tots els homes del món, sense exclusivismes.

Però... quin és el secret de les exitoses mediacions per la pau de Sant Egidio? Segons el mateix Riccardi consisteix en una cosa molt simple: «Cercar allò que uneix i deixar de banda allò que divideix.

El meu mètode és aquest. I són tantes les coses que uneixen els enemics! Els enemics s'odien per allò que els divideix, però també perquè hi ha molta cosa que els uneix. És una paradoxa, però sempre és així. El secret rau a descobrir la força de pau dels cristians!»

La Comunitat de Sant Egidio està aconseguint allò que moltes potències internacionals són incapaces d'aconseguir: la pau en els cors dels homes. A més, davant d'aquest nou mil·lenni que s'acosta, la Comunitat es prepara per als reptes del futur. Hi ha moltes urgències: potenciar el laicat missioner, el repte de la pobresa a Àfrica, etc., la Comunitat hi és present,

Andrea Riccardi.

testimoniant la seva fe amb les obres... «per les seves obres els coneixereu».

UNA NOVA TEORIA DE LA PAU?

Andrea Riccardi considera que l'Església del segle XX ha descobert que una de les seves principals missions és la pau. Però cal analitzar els problemes bèl·lics i cercar solucions reals.

L'origen de les guerres és una acumulació gradual de violència. Precisament, als pobles més pobres és on la violència augmenta. Així, el problema bàsic del món sencer és la relació existent entre violència i pau. «Mentre hi hagi misèria, la pau no estarà garantida», afirma el nostre pensador italià.

El problema real de les guerres és la prevenció. En efecte, els pobles no busquen la guerra per la guerra. El que passa és que no veuen altres camins per aconseguir els seus objectius, si no és mitjançant l'acció bèl·lica. Per això, cal convertir el guerriller en polític, i trobar un camí de

mediació. Passar del bel·licisme a la política, dintre d'unes vies per al diàleg i el consens entre les forces enfrontades. D'aquesta manera, per a Riccardi, «la creació o la reconstrucció del polític és el gran problema de la pau. És cert que els protagonistes no sempre es reconcilien, es poden continuar odiant fins i tot durant un llarg temps, però una cosa és tenir relacions tenses i una altra molt diferent és engegar-se un tret» (*San Egidio, Roma y el mundo*, 1998).

L'EVANGELI, FONT DE LA PAU

Per a l'historiador italià, la pregària i l'Evangeli són les armes necessàries en la lluita per la pau. I una de les dimensions de la pregària és la del perdó. Jesús ens ho ensenya en la seva predicació (cf. Mc 11:25).

La pregària se situa sempre de cara a la reconciliació entre els pobles i entre les persones enemistades. El cor humà, imbuït per l'esperit d'oració, es lliura de les actituds violentes, inhumanes i insolidàries. Per això, Riccardi ens recorda: «El Senyor i el seu Esperit poden parlar al més profund del cor, recórrer camins que nosaltres no veiem, desfer tantes situacions doloroses o que ens semblen impossibles. L'oració se situa sempre en una dimensió de reconciliació» (*San Egidio, Roma y el mundo*).

La reconciliació ha de partir primer de totes les religions de la terra. Donar testimoni que a través de la religió l'home pot trobar la pau del cor. Cal viure l'esperit d'Assís, dia a dia, expressant la solidaritat en la recerca de la pau. «Els murs de les religions no arriben fins al cel. La meditació acompanya el diàleg i totes dues coses permeten superar els límits», va manifestar l'historiador italià.

Sense cap mena de dubte, en el missatge d'Andrea Riccardi trobem una orientació davant de l'anhelada pau mundial. Enfront del bel·licisme imperant, ens proposa crear una àrea de responsabilitat, en el sentit més humanitari de la paraula. Davant d'una pau que sembla impossible d'aconseguir, amb el treball diari i senzill, la vivència de l'Evangeli sense pors i amb l'empenta d'una comunitat, com la de Sant Egidio, ens adonem que des de la força de l'amor tot és possible.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

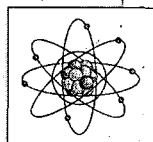
Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

S'ha arribat ja als últims constituents de la matèria?

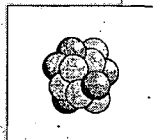
El 10 de febrer passat al Centre Europeu de Recerca Nuclear (CERN) en una sessió científica es donà compte dels resultats interessantíssims d'un experiment que s'havia relitzat. S'exposaren les proves d'haver aconseguit «crear» un nou estat de la matèria. La notícia era tan important que arribà a la premsa diària i alguns periòdics la publicaren amb titulars sensacionalistes com si al laboratori s'hagués reproduït el començament del cosmos o s'hagués demostrat experimentalment la teoria del Big Bang. De què es tractava?

Explicat en detall, un profà no hi veurà cap cosa espectacular, però per a un físic nuclear ha estat veritablement un gran progrés de la ciència: la confirmació, que feia anys que s'esperava, de la teoria que explica com és l'interior de les partícules que componen els nuclis atòmics. Es tracta de la teoria ideada el 1964 per Murrall Gell-Mann, que diu que tant els protons com els neutrons (que formen el nucli de tots els àtoms) són en realitat partícules compostes cada una de tres subpartícules (que anomenà *quarks*) enllaçades amb uns inter-

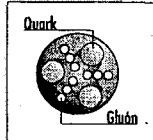
► Els àtoms estan formats per un nucli rodejat d'electrons

► El nucli dels àtoms està format per protons i neutrons

► Els protons i neutrons estan formats per tres quarks. Aquests quarks es mantenen units per la força nuclear forta, conduïda per gluons.

mediaris (*gluons*) que són els responsables de la força nuclear forta responsable de la cohesió que hi ha dins del nucli atòmic. Aquesta composició explica el comportament dels protons i neutrons i d'altres partícules obtingudes en els grans acceleradors.

Però fins ara mai no s'havia vist un quark lliure. Es deia que era impossible perquè desintegrar un protó o un neutró exigia una energia equivalent a posar una partícula a una temperatura cent mil vegades més alta que la que hi ha a l'interior del sol que ja sobrepassa els deu milions de graus centígrads. Doncs bé, això tan difícil és el que s'acaba d'aconseguir al CERN. Accelerant nuclis de plom fins a velocitats properes a la de la llum i fent-los xocar s'hi ha arribat. S'ha vist que s'hi feia com una petita bombolla feta de quarks i gluons separats. Era ben bé «un nou estat de la matèria», l'estat en què es trobava el cosmos pocs segons després de l'inici del Big Bang quan la temperatura còsmica era també d'aquell ordre. D'aquí ve dir que s'ha vist com un Big Bang. De fet, però, ha estat una simple confirmació de la teoria dels quarks i prou.

A actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

17 Les matemàtiques a l'Índia

Sembla que les excavacions arqueològiques demostren que és bastant segur que quan els egipcis construïen les primeres piràmides a l'Índia ja hi havia nascut també una civilització d'un nivell semblant, però no ens ha arribat cap document matemàtic d'aquella època tan antiga. Un mil·lenni més tard hi arribaren els aris que iniciaren la literatura sànscrita, i d'aquests ja en podem dir més coses. Quan Pitàgores emprengué els viatges que sabem per Egipte i Mesopotàmia, no és impossible que arribés a l'Índia, però es fa difícil de dir que ho hagués fet, i més improbable encara que aprengué el seu teorema de la cultura hindú, perquè ja el podia haver après dels egipcis o babilonis. Que no l'hagués descobert fins arribar a l'Índia, més aviat ho hem de considerar una llegenda. Alguns autors (com B. K. Sarkar) han volgut exagerar la possible contribució de l'Índia a la ciència matemàtica basant-se en indicis insuficients. Parlarem només del que es pot dir amb certesa:

Els «Sulvasutras» i els «Siddhantas»

Cal notar, això sí, que curiosament l'Índia va tenir, com Egipte, els «tensadors de corda» que feien ús del teorema de Pitàgores per traçar angles rectes en la construcció de temples i altars. Els primers tractats de matemàtiques que ens n'han arribat porten el nom de *Sulvasutras*, que vol dir *Regles de la corda* (*sulva* = corda, *sutra* = llibre de regles). Però és insegura la data de la seva composició. Les dates proposades per als diversos autors van des del segle VIII aC fins al II dC; o sigui amb una oscil·lació de prop d'un mil·lenni. Potser el més equànime és dir que són del segle IV-V aC. En tenim tres versions, totes en vers, de les quals la més coneguda és atribuïda a un tal Apastamba. Hi ha regles per construir an-

gles rectes amb divisions equidistants en una corda que es fixa fent un triangle rectangle, tal com vam veure que feien també els egipcis. I hi apareixen les conegudes ternes pitagòriques 3, 4 i 5; 5, 12 i 13; 8, 15 i 17; 12, 35 i 37. També hi ha altres construccions, com la d'un quadrat equivalent a un rectangle donat.

Els *Siddhantas* van ser compostos a finals del segle IV o començaments del V de la nostra era. Són sistemes astronòmics. En coneixem el nom de cinc, dels quals només un ens ha arribat complet, el *Surya Siddhanta* (Sistema del Sol). En estrofes èpiques exposa teories astronòmiques, que són les que havien elaborat els grecs, barrejades amb folklore hindú. També tenim el resum d'una altra *Siddhanta*, el que portava el nom de *Paulisha Siddhanta* (Sistema de l'astròleg Paule), que va fer el matemàtic Varahamihira a principis del segle VI. Posa com a valor aproximat de π 3+177/1250. I fa una modificació important del sistema del càlcul trigonomètric de Ptolemeu. L'alexandrià havia fet les seves taules relacionant l'angle central amb la corda corresponent de la circumferència unitat, però aquest matemàtic hindú el relaciona amb la meitat de la corda corresponent a l'angle doble, cosa més pràctica en les aplicacions. És a dir ho fa com ho fem ara. Aquesta semicorda és el que en diem *sinus* de l'angle. I en aquest cas sí que podem parlar d'una influència notable de la matemàtica hindú a la d'occident, perquè és clar que els àrabs van rebre de Varahamihira aquesta manera de fer i dels àrabs va passar a Europa. Ara bé d'aquesta semicorda els hindús en deien *jiva* (o *jiba*), nom que conservaren els àrabs, almenys en les consonants (les vocals, ja ho sabem, les modifiquen amb facilitat). De vegades en deien també *al-jabib* o *al-jieb*, i com que *jaib* en àrab vol dir golf, badia, el primer traductor de les obres matemàtiques

àrabs al llatí (que va ser Robert de Chester, segle XII) va fer servir la paraula llatina *sinus* (que també significa golf) per traduir *al-jabib* i així ha quedat fins avui dia (si bé en castellà i en italià la tradueixen i en diuen *seno*, cosa que no fan les altres llengües, que mantenen *sinus* en llatí).

Tres matemàtics de l'Índia que no podem passar per alt

Aryabhata és un matemàtic hindú que el 499, aproximadament, va escriure una obra coneguda amb el nom d'*Aryabhatiya*, que és com un poema de 123 estrofes, de les quals una tercera part tracten de *ganitapada*, és a dir de matemàtiques. És una barreja de fórmules d'àrees i volums, correctes i incorrectes, que resolen problemes o bé senzills o bé complicats, amb exactitud o només amb aproximació. Però té coses molt interessants. Dóna per al nombre π el valor 3,1416. I només necessita i fa servir nou signes per expressar els nombres perquè «d'un lloc a un altre cada un (dels signes) és deu vegades el que era al lloc anterior», és a dir ja dóna el valor posicional de les xifres. Ja sabem que no ho feien pas així els grecs que utilitzaven signes diferents per a 1, 10, 100, etc. (o bé 2, 20, 200...). No s'ha inventat encara el zero com a xifra, però sembla que no trigà gaire. No es pot dir amb certesa quan va ser, però, això sí, fou a l'Índia. La primera constància documental de quan ja es feia servir és una inscripció de l'any 876. La primera idea devia ser força anterior. El que també podem dir amb seguretat és que dels hindús va passar l'invent als àrabs a través d'Alkharizmi (?-840). Primitivament devia ser un simple punt, que en voler-lo expressar ben clar es devia engrandir, arrodonint-lo. No hi ha cap fonament per dir que ve dels grecs que posaven *o*, inicial d'*oudén* (que vol dir no res). Curiosament el mot *zero* és modificació del *çefr* àrab, que vol dir (espai) buit, i la mateixa paraula ha originat *xifra* per indicar qualsevol dels deu signes numèrics, els quals també es designen amb el nom de *guarismes*, mot que es deriva del matemà-

tic àrab Alkharizmi.

Un segle després d'Aryabhata visqué Brahmagupta. Continua la tradició de donar moltes fórmules, barrejant les correctes amb les inexactes. Però té una curiositat notable: una generalització de la fórmula d'Heró per a l'àrea d'un triangle, que és la fórmula de l'àrea d'un quadrilàter: arrel quadrada del producte $(s-a)(s-b)(s-c)(s-d)$, sent s el semiperímetre i a, b, c i d els costats. Si d es redueix a un punt queda la fórmula d'Heró per a un triangle. És correcta la fórmula de Brahmagupta? Sí, però només per als quadrilàters inscripibles en un cercle, o sigui els *cíclics*. Ell això no ho diu, ni sabem com va deduir la fórmula. Una altra curiositat de Brahmagupta és que resol algunes equacions diofàntiques. Dóna la solució general de: $ax+by=c$, amb a, b i c enters i algunes solucions de $x^2=1+py^2$ (equació de Pell).

A l'edat mitjana hi ha a l'Índia un matemàtic que va adquirir força celebritat: Bhaskara (1114-1185). En l'obra *Vijaganita* es planteja el problema de la divisió per zero i diu que el resultat ha de ser una quantitat infinita, perquè no altera per molt que se li sumi o resti «igual que no hi ha canvi en Déu, infinit i immutable» (la comparació no és gaire afortunada, oi?). L'obra que el va fer més cèlebre va ser *Lilavati* (nom de la seva filla) que tracta de molts problemes curiosos i ben resolts, que li donaren celebritat. A més de resoldre'n molts que donen lloc a equacions de primer grau i quadràtiques, a progressions, a arrels... també es dedica a l'equació de Pell i dóna les solucions per als valors de p iguals a 8, 11, 32, 61 i 67. I, a més, té una demostració molt cèlebre i original del teorema de Pitàgores: fa un quadrat i hi traça a l'interior quatre triangles rectangles iguals que tenen per hipotenuses els costats del quadrat. La figura interior té l'aspecte d'un palanquí o cadira de portadors que es feia servir a l'Índia per transportar la núvia a casa del nuvi en unes noces; per això s'ha anomenat «figura de la cadira de la núvia», o «figura de la «cadira nupcial». La figura mostra que el quadrat sobre la hipotenusa a^2 és igual a $4bc/2 + (b-c)^2$, que és b^2+c^2 , o sigui: $a^2=b^2+c^2$.

Des de les 02.15 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emet informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (anàlisi de l'actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, presentat i dirigit per Carme Catà i Jaume Rocosa. *Dietari de Música i Músics*, presentat i dirigit per Joan Úbeda.

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Mar, de claror* (espai de catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni París.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *De Pares a Fills* (temes al voltant de la família). Presentat per Montserrat Esteve.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (proposes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazín d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazín de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música jazz). Presentat per Gemma Abellan.
01.30-02.00 *De nou n'hou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (resum esportiu). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (biblia i teologia).
00.00-00.10 *Moments a mitjanit* (programa de reflexió). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat i dirigit per Joan Casas.
01.00-02.00 *Passió pel cant* (programa musical). Presentat i dirigit per Toni Roig.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

RÀDIO BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge de 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista al Dr. Josep M. Forcada i Casanovas, sacerdot, metge, periodista, pintor i delegat de la Pastoral de la Salut; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

07.00-07.05 *Un bon motiu per viure*
12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
9.15, 13.30, 17.30, 19.30 *Temps*
9.30, 12.30, 16.30 *Agenda*
10.30, 14.30, 18.30 *Recomanació turística*

Dilluns

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Conversant amb el bisbe Joan (R)*

Dimarts

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Església d'Urgell*
23.00-23.30 *Generacions vives*
23.30-00.00 *On anem?*

Dijous

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *El Tresor de la Història*

Dissabte

01.00-02.00 *Senda Sonora*
10.00-10.30 *On anem? (R)*
12.30-13.00 *Conversant amb el bisbe Joan*
13.30-14.00 *In Corpore Sano*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat (R)*

Diumenge

08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli (R)*
18.00-18.30 *El Tresor de la Història (R)*
21.30-22.00 *Anirem tots cap al Cel*

* Cada primer de mes publicarem la resta de la programació de les diferents diòcesis.

Diumenge 2

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant)
«Àfrica versus Amèrica.» Comentari de l'obra *Àfrica versus Amèrica* de la duquessa de Medinaceli, Luisa Isabel Álvarez, relativa a la presència musulmana al continent americà. (Comunitat musulmana.)
09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 27).
«El otro Tànger.» Tànger és una de les ciutats més cosmopolites del Marroc. L'Església, que des del 1956 té llibertat per al culte però no per a l'evangelització directa, ha optat per donar testimoni de servei als més pobres.
10.00 *Últimas preguntas*: «Vivir en familia la fe cristiana.» La família és, per a tota persona, la base del seu desenvolupament. I per a la vida cristiana és la font, el fonament i la clau de l'orientació.
10.25 *Testimonio*: «La humildad de Dios.»
10.30 *Santa Missa*: amb la participació del Orfeó Vicentí de Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat), sota la direcció de Joan Vinyes. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
11.20 *Esglésies de Catalunya*

Dilluns 3

17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 1

- 09.30 *Signes dels Temps*
Reportatge sobre el testimoni d'una família de kosovars que viu a Sant Vicenç dels Horts i que està acollida a l'associació Byt Al-Thaqafa.
Altres temes:
—Entrevista al germà de Sant Joan de Déu, Quim Erra.
—Entrevista a Albert Baijet, creador del joc sobre solidaritat i cooperació anomenat *Solidarity*.
—Tertúlia amb el periodista Carles Sentís, Jaume Reixach i Teresa Pou.
—Coneixerem una coral ortodoxa de Barcelona.
—Espai de llibres amb Jaume Reixach.
—Comentari de l'Evangeli per Mn. Ballarín. (Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a les 00.00 h de la nit (després del programa *Gol a Gol*), pel Canal 33.

Divendres 31

20.30 *Creure avui*: La Passió infantil. Presenten: Marta Loire i Dolors Fernández. Coordina: Albert Dresaire.

El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada tercer dijous de mes

23.00 *Aquí, tots*: Magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església.

Cada divendres

22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

ALTRES BISBATS

• **TURBALLOS-MURO (ALACANT).**— La comunitat de Turballos ofereix un espai on compartir una forma de vida senzilla i harmònica. Els dies 1 i 2 d'abril, participació en el fòrum Cristianisme i Món d'avui. Apart. 36, Muro del Comtat, 03839-Alacant.

- **JUBILEU A TORRECIUDAD.**—
 - **2 d'abril:** Jubileu dels agents sanitaris
 - **25 d'abril:** Jubileu dels sacerdots i les seves famílies
 - **13 de maig:** Jubileu dels estudiants
 - **14 de maig:** Jubileu dels agricultors
 - **31 de maig:** Jubileu de les mestresses de casa
 - **11 de juny:** Jubileu dels periodistes
 - **8 i 9 de juliol:** XXV aniversari del santuari. Orfeó donostiarra
 - **4 d'agost:** Cicle Internacional d'Orgue
 - **20 d'agost:** festa de la Mare de Déu de Torreciudad
 - **17 de setembre:** peregrinació mexicana amb la Mare de Déu de Guadalupe
- Més informació: tel. 933 014 347 (església de Montealegre) i 934 173 874 (Sr. Rojo).

Barcelona

• **CONVERSESES DES DEL SILENCI.**—

El 30 de març, a les 19.30, conferència a càrrec de José Fernández Moratí, dominic. Centre Eucarístic M. Riquelme, c/ Encarnació, 62-64 - Barcelona, tel. 932 131 497.

• **CATEQUESI DE JOVES I ADULTS.**— El 30 de març, de 21.30 a 23.00, a càrrec de M. Claustre Soler (doctora en Teologia i professora d'Antic Testament a la Facultat de Teologia de Catalunya) sobre *Profetes*. Parròquia de Sant Ildefons, c/ Madrazo, 92 - Barcelona, tel. 932 097 363.

• **TIBIDABO.**— El 2 d'abril, a les 12.00, missa a la basílica del Tibidabo amb la participació de les corals parroquials de Santa Eugènia i Sant Jordi de Girona. Al final de la celebració, recital de cants populars.

• **CONFERÈNCIA QUARESIMAL.**— El 2 d'abril, a les 19.00, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, parlarà sobre *Comunió amb Déu i amb els germans* a la catedral. A les 19.30, celebració de l'eucaristia dominical en què es podrà rebre el do de la indulgència jubilar.

• **DIMARTS CULTURAL.**— El 4 d'abril, a les 18.00, conferència de Josep del Castillo sobre *Història del cinema: època muda*. Centre Passatge, passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599.

• **PARRÒQUIA DE SANT ESTEVE.**— El 4 d'abril, de 21.30 a 23.00, sessió de

catequesi d'adults amb el tema *Setmana Santa: la Pasqua jubilar*. Lloc: passeig Dr. Vich, 1 - La Garriga.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 6 d'abril, a les 20.00, els joves de la diòcesi tenen una cita a la catedral per participar en un espai de vivència i formació en la pregària i reflexió.

• **GRUPS DE REFLEXIÓ IDIÀLEG.**— El 6 d'abril, a les 21.00, sessió plenària amb el tema *La confessió, un sagrament a la baixa?* a càrrec de Maria-Rosa Olivé, mestra i catequista. Lloc: parròquia de la Sagrada Família, c/ Provença, 450 - Barcelona, tel. 934 366 933.

• **HOMES DEL SAGRAT COR.**— Parròquia de la Bonanova (sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona), dijous 6 d'abril, per a sacerdots, homes i joves: a les 21.15, punt doctrinal; a les 21.45, cafè i acollida; a les 22.00, hora santa, i a les 23.00, eucaristia. El 7, primer divendres, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia. Parròquia de Sant Joan d'Àvila (rbla. Prim, 252 - Barcelona): dijous, participació dels homes a la Bonanova (autocar a les 21.00 per tornar a les 23.30); primer divendres 7, a les 17.00, hora santa per a religioses, dones i noies, i a les 18.00, eucaristia.

• **IV FESTIVAL DE MÚSICA CLÀSSICA I TRADICIONAL D'ESPLUGUES DE LLOBREGAT.**— El 7 d'abril, a les 21.00, La Passió d'Esplugues, oratori au-

diovisual del Dr. Gaspar Mora. Lloc: església de Santa Maria Magdalena, plaça Pare Miquel d'Esplugues de Llobregat.

• **SEMINARI OBERT.**— Del 7 al 8 d'abril, el Seminari Menor Diocesà (c/ Remei, 20-22 - Barcelona) organitza una trobada de formació, recés i convivència per als nois i adolescents amb inquietuds vocacionals. Informació i inscripcions: tel. 934 393 520.

• **ESPAI VOCACIONAL.**— El 8 d'abril, d'11.00 a 13.30, el Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231) organitza una trobada vocacional: un àmbit que s'ofereix al jove per aprofundir en el seu discerniment vocacional i que possibilita l'accés dels joves amb certes inquietuds vocacionals a uns mitjans com la formació i el contacte personal amb qui pugui orientar-los. Inscripcions: tel. 934 541 600 i 934 549 012.

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— Curs «Eines per millorar el rendiment escolar dels alumnes». El 8 d'abril, quarta sessió: *Com afrontar les tensions que comporta l'educació*, a càrrec de Mercè Olmo. Informació i inscripcions: c/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 125 567.

• **LLIGA ESPIRITUAL DE LA MARE DE DÉU DE NÚRIA.**— El 8 d'abril, a les 19.00, missa mensual a la parròquia de Nostra Senyora de Núria, c/ Bon Pastor, 9 - Barcelona, tel. 932 000 167.

CASA D'ESPIRITUALITAT «HOSTAL DEL LLEDONER»

R. Franciscanes Missioneres M.D.P.

Vol oferir un espai de pau, d'acollida i de fraternitat a totes les persones que necessiten trobar-se amb si mateixes, amb Déu i amb els germans.

Està oberta: al poble
a la comunitat cristiana
parròquies, col·legis
grups de pregària, reflexió, descans
recessos
jornades de treball
convivències

La casa disposa de: 17 habitacions (per a 24 persones), capella, menjador, sala de conferències, sala de reunions, terrassa i zona enjardinada.

Informació i reserves: c/ Corró, 275 - 08400 Granollers (Barcelona)
Tel. 938 499 259 - Fax 938 499 266

ENCONTRE MATRIMONIAL

"Dialogar és la base d'una bona relació"

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que cadascú posseeix.

Truqueu al nostre telèfon d'informació:
937 188 798

FUNDACIÓ OBRA NTRA. SRA. DE FÀTIMA

Fa més de cinquanta-anys que atenem, en silenci, els nens amb problemes d'amor, els malalts pulmonars i la gent gran amb problemes de soledat.

Ara demanem la teva ajuda. La que pugueu...

Truqueu-nos al telèfon 932 151 593. Us donarem tota la informació que calgui.

Si ens voleu visitar o escriure ho podeu fer a:
Fundació Obra Ntra. Sra. de Fàtima c/ Pau Claris, 119, 3r 1a - 08009 Barcelona
Podeu fer el vostre donatiu a:
LA CAIXA 2100/0022/10/0200556450

LA PASSIÓ INFANTIL DE MATARÓ

ASSOCIACIÓ DE LA
PASSIÓ INFANTIL
DE MATARÓ

REPRESENTACIONS:

- ✓ Diumenge 2 d'abril, a les 6 de la tarda, a l'església de Sant Josep
- ✓ Diumenge 9 d'abril, a les 7 de la tarda, al Teatre Monumental

ENTRADA GRATUÏTA AMB DONATIU VOLUNTARI
Informació: Tel. 937 903 884 - Mataró, 2000. XIV Any

Des del carrer

Jean-Pierre Jossua, teòleg i escriptor dominic francès ha estat l'escollit aquest any per la Fundació Joan Maragall per difondre la reflexió i el debat sobre el cristianisme i la cultura. Jossua va impartir cinc conferències la setmana passada sobre «La literatura i la inquietud de l'Absolut». Fruit d'aquestes xerrades ha estat editat el llibre «Literatura i absolut» basat en les conferències pronunciades per Jean-Pierre Jossua a la quarta edició de l'Aula Joan Maragall.

Foto: Marta Puyol

Jean-Pierre Jossua participa a la quarta edició de l'Aula Joan Maragall

«Unamuno veu el Quixot com una paràbola del risc de la fe»

—Perquè li interessa la relació entre la literatura i l'Absolut?

—M'interessa la relació entre la literatura i la teologia, la influència que té pel que fa a la fe i la seva força de renovació del llenguatge religiós. Era professor de Teologia Dogmàtica a la universitat i intentava unir el treball teòric amb l'experiència de la fe que vivia i veia viure als altres. Ara em dedico a analitzar l'experiència cristiana a través de l'escriptura literària. Per aconseguir un diàleg amb els que no són cristians sobre la fe, hem d'inventar un llenguatge que ens permeti testimoniar la fe amb la gent que no és creient. El camí literari és un dels camins per actualitzar aquest llenguatge.

—Quin ha estat el contingut de les conferències que recull el seu llibre?

—A les conferències he situat en la

cultura actual les confrontacions entre la religió i la fe, la recerca de l'Absolut i la literatura; i després em pregunto en quines condicions pot néixer una veritable «teologia literària» que estudiaria en textos la perspectiva de l'Absolut. A la segona part he proposat autors que pertanyen a diferents literatures (castellana, anglesa, alemanya, italiana i francesa) que il·lustren d'una manera pràctica la relació entre literatura i teologia. Els autors són Miguel de Unamuno, Katherine Mansfield, Peter Handke, les poetesses italianes Cristina Campo, Margherita Guidacci i Maria-Luisa Spaziani, i el poeta Philippe Jacottet.

—Parli'm de l'obra d'Unamuno.

—En les conferències he parlat de *La vida de don Quijote y Sancho*, un assaig que va fer Miguel de Unamuno de *El Quixot* de Cervantes. Unamuno

és el més cristià dels autors que he triat i en aquest assaig es compromet molt analitzant el Quixot que és el breuari de la vida espanyola. En el llibre d'Unamuno es veu la història del Quixot com una paràbola del risc de la fe.

—Quin és l'evangelisme més literari?

—El text de l'evangelista Lluc és per a mi el text més literari, més elaborat en grec. S'hi traspuja un refinament narratiu amb una sensibilitat d'historiador com la d'Herodot. L'evangelisme de Joan, que s'escriu més tard que els altres tres, cap a finals del segle I dC, està més elaborat, perquè fruit del temps i com a testimoni ocular, aquest evangelista té una presa de consciència que li permet fer una interpretació teològica més completa.

Marta Puyol

Sobre Antoni Gaudí

Si algú em pregunta sobre Antoni Gaudí, arquitecte, no tinc altra resposta que reconèixer la seva genialitat. Una genialitat que sovint es tornava geniüda, segons testimonis per a mi indiscutibles.

Si algú em pregunta sobre el seu catolicisme, hauré de reconèixer que va donar-ne mostres fefaents amb la seva obra. No només amb la Sagrada Família on podríem dir que cada pedra té un significat, sinó també amb altres temples que va construir, i amb la famosa Pedrera que va ser projectada com un monument a la Mare de Déu i que va quedar inacabat.

Diuen que Gaudí era un convers. Si ho era, va fer com la majoria de conversos des de sant Pau ençà, passant per sant Agustí, Chesterton, Papini, i d'altres: va apassionar-se. I si Chesterton va escriure vides de sants i Papini una *Vida de Crist*, Gaudí va donar sentit cristià a cada pedra que apilava.

Era home de virtuts heroiques? Només ell ho sabia, i no crec que ho expliqués a ningú. Crec que el tribunal eclesiàstic tindrà molta feina a escatir-ho, sobretot si vol arribar, i cal que hi arribi, al fons de la qüestió, a l'íntima veritat d'Antoni Gaudí.

Oriol Camps

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Gaudí sense pressa

Tothom ho sap: quan a Gaudí li preguntaven, amb impaciència, quan s'acabaria el Temple de la Sagrada Família, ell responia, sense impacientar-se: «El meu amo no té pressa...», a més de defugir qualsevol cronometratge, també expressava, amb aquesta resposta, en quina perspectiva situava la seva obra.

Han estat molts, tanmateix, els qui la Sagrada Família ha posat nerviosos. I no només a causa de la lentitud de la seva edificació, sinó, molt sovint, per qüestió de gustos o criteris estètics, sempre respectables i discutibles alhora. De vegades també hi ha influït el fet que es tracti d'una edificació religiosa, ara que donar senyals de vida cristiana és considerat, en certs ambients, políticament incorrecte. Però som molts els qui, com Joan Maragall quan el temple naixia, fem pinya al voltant d'aquest projecte i el veiem créixer amb il·lusió com la gran catedral del futur. El poeta intuïa amb lucidesa —ho explicava en els seus articles— tota la càrrega simbòlica del temple: valors espirituals i transcendents, més enllà del tancament materialista; generositat gratuïta, contra la gasiveria ancestral; grandesa de cor i comunió d'esforços, per damunt de la mesquinesa i del cultiu de la capelleta.

Darrerament a alguns els ha tret de foc la iniciativa d'introduir el procés de canonització d'Antoni Gaudí. Els qui n'han tingut la idea estan convençuts que l'home que va projectar la Sagrada Família com una versió en pedra de la tradició cristiana i catòlica, va ser a més d'un artista eximi, un home de fe, per damunt del nivell ordinari. És a dir, un cristià que pot ser exemple de cristians, un sant. I han fet, pacíficament, els primers passos d'un llarg camí que pot portar al reconeixement per l'Església de la santedat de Gaudí. Com deia, a alguns això els ha tret de foc i han convocat barroerament a «salvar Gaudí de les urpes de la Crosta» i a imaginar que «s'afartava de carn i de botifarres els dies de dejuni i abstinència», per citar, només, una de les increpacions més suaus d'un article recent (cf. *Avui*, 20/3/00, pàg. 17). Per què?

Els qui han introduït la causa de Gaudí tenen raons molt sòlides per fer-ho i exerceixen un dret reconegut a l'interior de l'Església. Els organismes competents de la Santa Seu han acollit la seva proposta positivament. Però a partir d'ara, comença una anàlisi conscienciosa i més aviat lenta dels pros i els contres. Que ningú no temi precipitacions. Tampoc aquí, com en l'obra de la Sagrada Família, no hi ha pressa.

Ara bé, jo he tingut ocasió de percebre que l'encís del temple porta a l'encís de la fe. Per això no em costa gaire de mantenir l'esperança que les seves pedres hagin estat realment tocades per mà de sant

Ara mateix

Impromptu